

ANTHONY GREY
AZ ÓRÜLT KÍSÉRTET
PANNON KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1990

A rúgás az arcomon csattant. Nem volt túlzottan erős, de egy kissé így is megszedültem. A következő elől szinte ösztönösen tértem ki, aztán hátracsusszantam, és vártam az újabb támadást. Érkezett is menetrendszerűen, egy jobbhorog formájában. Lehajoltam - az ököl elzúgott felettem -, aztán köríves rúgással válaszoltam. A sípcsontom keményen csattant a blokkoló alkaron, és nyomban utána jött a kontratámadás: egy talpalás gyomormagasságban. Hátraugrottam - így nem talált el -, aztán jobb kézzel megragadtam a levegőben mindössze egy tizedmásodpercre megálló lábat, ellöktem oldalra, és egy villámgyors beugró rúgással jó kétméternyire repítettem ellenfelemet.

- Ez szép volt, Tony - jegyezte meg, miközben mosolyogva feltápászkodott a földről.

Küzdőpartnerem ugyanis Miké Darms volt, barátom és egyben magánnyomozó irodám társigazgatója.

A társigazgatói rang értékéből valamicsként levont az az egyszerű tény, hogy a két rettegett és nagyhatalmú főnök képezte a beosztottak derékhadát is. Egyetlen fizetett alkalmazottunk Gerda volt, aki titkárnői, adatfeldolgozói, könyvelői és idegennyelvű levelezői feladatokat látott el egy személyben. Ja, és ő locsolta a fikuszokat az irodában.

A két társigazgató fent említett összecsapása pedig nem valamilyen üzleti jellegű nézeteltérés lerendezése volt, mindössze napi rendszeres tréningünket végeztük Los Angeles-i házam egyik edzőteremmé átalakított helyiségében.

Nagyon szerettük a kung-fut, bár mindketten más irányzatot követtünk. Miké megmaradt a Tong-Long Manthisnél, én pedig egy saját stílust próbáltam meg kialakítani. Az idők folyamán sikerült is, így néhány éve megnyitottam a Fekete Párduc iskolát.

Ezek a közös edzések azonban mindig élményt jelentettek mindkettőnk számára. Tökéletesen ismertük egymás gondolatát, így szinte sakkozók módjára tudtuk, hogy egy-egy mozdulatra hogyan fog reagálni a másik. Ez persze bonyolította is a küzdelmet, hisz mind nehezebbé vált túljárni a másik eszén.

Most is örültem, hogy sikerült, és Miké sem haragudott, amiért erős volt a rúgásom, hiszen neki ez az átlagembert harcképtelenné tevő mozdulat meg se kottyant. Csillogd szemmel, a játék izgalmával az arcán helyezkedett ismét küzdőállásba. Aztán a falon lévő órára pillantott és csalódottan leengedte a karjait.

- Azt hiszem, Tony, be kell fejeznünk - mondta -, már fél tizenegy van, és megígértük Gerdának, hogy tizenkettőre bemegyünk az irodába.

Hát igen! Mi voltunk a főnökök, de Gerda a maga módján azért irányított bennünket, amire szükség is volt, hiszen mi képesek lettünk volna egész nap edzeni meg a lányok után mászkálni. Persze két harmincas éveinek a közepén járó fiatalembertől ez utóbbit el is várják a nők, mi pedig minden erőnkkel igyekeztünk megfelelni eme várakozásnak. Ezért volt szükség egy olyan titkárnőre, mint Gerda, aki hol búbájosán, hol zsörtölődve, de munkára tudott bírni bennünket.

- Hát, ha megígértük, akkor nincs mese - sopánkodtam széttárt karral, majd hozzátettem: - És persze, valamiből élni is kell. Ez a mondás azért egy kissé túlzó volt, hiszen azóta a Miamiban történt kábítószeres ügy óta - amikor is a nevünk bejárta a világsajtót - dűskálhattunk a jobbnál jobb ajánlatokban. Még azután is, hogy a munkadíjunktat a többszörösére emeltük.

Végül némi sztárallúrtól hajtva, kijelentettük, hogy ezentúl már csak az egészen különleges ügyekkel foglalkozunk. Ilyenek azonban szerencsére nem mindennap adódtak, így jutott időnk az edzésre meg a lányokra.

Ám ha megígértük Gerdának...

- Hát akkor nyomás zuhanyozni! - adtam ki a jelszót.
Nem sokkal később már felfrissülve, fürdőköpenyben, dobozos
sört kortyolgatva ültünk a hallban.

- Tudod Tony - mondta Miké két korty között elgondolkozva -,
most már úgy érzem, hogy jöhetne valami izgalmas ügy.

- Ami igaz, az igaz - hagytam rá -, bár az sem lehetett akármilyen,
amikor két hete az az izomkolosszus beállított a barátnőjéhez, és te
éppen akkor tipegtél ki a zuhany alól egy szál strandpapucsban.

- Nem így értettem - úgy látszik, nagyon lefoglalta a sörivás,
mert észre sem vette, hogy szokás szerint ugratom. - Valami megoldandó rejtélyre
gondolok.

- Hát ami a rejtélyes ügyeket illeti - gonoszkodtam -, a mai napig
sem vagyok képes rájönni, hogy az a lány mit evett rajtad.
Végre kapcsolt. Leengedte a szája elől a sörösdobozt, és szelíden
rám mosolygott.

- A magyarázat roppant egyszerű. Azt díjazta bennem, hogy ellentétben veled, én
szép vagyok és okos.

- Ezt szó szerint így mondta? - néztem rá gyanakodva. - Mármint hogy te szép
vagy és okos?

- Természetesen - vigyorgott.

- Persze te visszautasítottad ezeket az alaptalan rágalmat bólogattam
megértően.

Elfintorította az arcát, és már éppen valami csípőset akart válaszolni, amikor
megcsörrent a telefon.

Fürgén odaügettem, és felvettem a beszélőt.

- Anthony Grey - szóltam bele.

- Gerda vagyok - búgta a vonal túlsó végén a lány. - A délelőtti postával
érkezett egy levél, amely azt hiszem, érdekelné az urakat.

- És egészen biztos benne, hogy Miké Darms az apa? - kérdeztem, közben a szemem
sarkából kaján vigyorral állapítottam meg,
hogy Mike-nak megnyúlik az arca.

- Ki beszél itt Mike-ról? - értetlenkedett Gerda. - Egy levél érkezett, mégpedig
Mexikóból.

- Tehát biztos - bólogattam megértően. - Jó, akkor most odamegyünk, és
megbeszéljük, mi a teendő. Minden jót, Mrs. Benett ezzel letettem a kagylót.
Miké üveges szemmel nézett rám.

- Mit... mit beszélsz? - hebegte.

- Itt az izgalom, amiről ábrándoztál - mosolyogtam nyájasan. Na, gyereünk
öltözni!

- De hát... ki volt az? - kérdezte.

- Gerda, te ütődött - förmedtem rá színlelt haraggal. - Azt
mondja, jött egy érdekesnek látszó levél Mexikóból.
Miké mélyet sóhajtott, aztán gyilkos tekintettel rám nézett: - Ide
figyelj, te... - kezdte, de belefojtottam a szót.

- Erre most nem érünk rá. Öltözz! Örökké rád kell várni.
Ezzel kirobogtam a helyiségből, berántva magam mögött az ajtót, így az utánam
hajított üres sörösdoboz csak azt találta el. Ekkor
még egyikünk sem sejtette, hogy a mexikói levél életünk egyik legizgalmasabb
kalandjának a kezdetét jelenti.

Pár perccel később már a Toyotában ülve suhantunk az iroda
felé. Alig több mint negyedórás út után megérkeztünk a kétemeletes épülethez,
amelynek felső szintjén béreltünk egy helyiséget. Az
ajtón festett üvegtábla hirdette:
Anthony Grey Miké Darms magánnyomozó-iroda.

Beléptünk, majd egy hello kíséretében két üres fotelbe dobtuk
magunkat, és várakozásteljesen néztünk Gerdára.

Alapvetően csinos volt, bár nem az a típus, akiért ölik egymást a
férfiak. Tulajdonképpen mindene a helyén volt, de hiányzott belőle
valami izgató plusz. De végül is nem barátnőnek, hanem titkárnőnek
szerződöttük, és csupán a tréfa kedvéért udvaroltunk neki,
amivel ő is tisztában volt.

Néhány pillanatig hol egyikünkre, hol másikunkra nézett, aztán
jelentőségteljesen megszólalt:

- Azt hiszem, az a levél, amit a telefonban már említettem, valóban érdekes az

önök számára. Mexikóból érkezett, a feladó egy bizonyos Harry Stimson.

- Stimson? - kérdeztem elgondolkozva. - Hm. Semmit sem mond számomra ez a név.

- Mint a leveléből kiderül - magyarázta Gerda -, egy Tenochtitlan Sportközpont nevű létesítmény igazgatója az illető.

- Ismerem - szólt közbe Miké. - Mármint a Sportközpontot.

Úgy körülbelül hetven kilométerre van a fővárostól, tulajdonképpen egy üdülő és egy edzőtábor furcsa keveréke. Versenyzők is járnak oda felkészülni, de sportolni vágyó nyaralók is, feltéve, ha van rá pénzük, mert nem olcsó hely.

- Mutassa csak a levelet - kértem Gerdát, és miután odaadta, gyorsan átfutotta a sorokat.

- Nos, mit ír? - nézett rám Miké, amikor befejeztem az olvasást.

- Mindenekelőtt azt - mondtam büszkén kihúzva magam -, hogy ismer engem, és látott a televízióban.

- Lehet, hogy abban a sorozatban... - derült fel Miké. - Tudod, az volt a címe: Balfácánok és balekok. Vagy abban nem szerepeltél? Felsőhajtottam, aztán felé fordultam.

- A Miami-ban történt kábítószeres ügy kapcsán nyilatkoztam egyszer, te kis jól értesült.

- Oké, oké, és mit ír?

- Lényegében semmit - vontam meg a vállam. - Azt ajánlja, hogy utazzunk oda, és ha nem találjuk elég vonzónak az ügyet, akkor két hétig ott üdülhetünk az ő költségén.

- Nem hangzik rosszul - vigyorodott el Miké. - Sokat nem veszhetünk. Legfeljebb megkóstoljuk a tequilát.

- Meg a szenyoritákat, mi? - kérdezte gúnyosan Gerda.

- Ismer minket - nézett rám Miké, és hüvelykujjával a lány felé bökött.

Erre aztán mindhárman elkezdtünk nevetni. Amikor kissé lecsillapodtunk, odafordultam Gerdához.

- A levélben az áll, hogy repülőjegyet is foglaltatott.

- Ó, igen - bólogatott. - Intézkedjek?

- Két hét üdülés nekünk is jár, nem?

- De még mennyire - lelkesedett Miké. - Akkor ne is tétovázzunk, menjünk, és készüljünk fel az utazásra. Mindenekelőtt igyunk egy whiskyt, hogy holnap legyen összehasonlítási alapunk, amikor a tequilát kortyolgatjuk.

- Igazad van - helyeselt. - Látom, meg tudod ragadni a dolgok lényegét. Elköszöntünk Gerdától, aztán kiviharzottunk az ajtón.

- Öregem! - mondta Miké már a folyosón. - Tudod te, milyen szépek és kívánatosak a mexikói nők?

Ránéztem, és elvigyorodtam.

- Remélem, hamarosan megtudom.

Harmincöt fokos melegben szálltunk ki a gépből Mexikó város repülőterén. Bár mindkettőnkön könnyű nyári ruha volt, mégis pillanatok alatt megizzadtunk. A szükséges formások elintézése után beléptünk a várócsarnokba, és megpróbáltuk felfedezni az elénk küldött hölgyet. Stimson ugyanis azt írta a levelében, hogy a titkárnője várni fog bennünket.

Rövid keresgélés után Miké megbökte a vállam, és előremutatott. Tőlünk jobbra aprócska tábla imbolygott, rajta két név: Anthony Grey és Miké Darms. Egy harmincas éveikhez közeledő lány tartotta a kartonlapot, láttára nyomban szertefoszlott bennem a mexikói nőkről kialakított kép.

Hosszú barna haja volt, amellyel bölcsen eltakarta arca jó részét, orrnyergén szemüveg csillogott, mintás nyári ruhája petyhüdtlen lógott kislányos alakján.

- Nesze neked mexikói nők - szűrtem a fogaim között Miké felé a szavakat, miközben bájmosollyal az arcomon elindultam a táblát tartó lány felé.

- Hello! Emilia Furten a nevem - mutatkozott be, amikor odaértünk.

- Anthony Grey - nyújtottam a kezem -, ő pedig a társam, Miké Darms.

A kölcsönös üdvözlések után a kijáráshoz vonultunk, és behuppantunk Emilia nyitott kocsijának hátsó ülésére.

- Hát akkor induljunk - mosolyodott el a lány, aztán gázt adott, és rákanyarodott a városból kivezető útra.

Néhány másodpercnyi utazás után teljességgel nyilvánvalóvá vált előttem, hogy - bár ember ül a volánnál -járművünket maga a sors vezeti személyesen. Hiszen csakis így történhetett, hogy Emilia minden ténykedése dacára autónk az elindulástól számított egy perc elteltével még mindig egészben volt. Sofőrünk ugyanis nem sokat törődött a közlekedési szabályokkal, ráadásul figyelmen kívül hagyta azt az apróságot is, hogy rajtunk kívül még mások is vannak az utcán. Széleseben száguldott, néha teljesen ötletszerűen beletaposott a fékbe, hogy nyomban utána rakéta módjára kilőjön és továbbcikázzon, villámgyorsan változtatva a forgalmi sávokat.

Mike-kal időnként riadtan egymásra pillantottunk, és magunkban újra meg újra áldottuk a szerencsénket, amikor sikerült elkerülnünk egy-egy karambolt.

- El sem tudják képzelni, mennyire örülök, hogy eljöttek - törte meg a csendet a lány, miközben rántott egyet a kormányon, és kikerült egy motorbiciklist. - Végre igazi férfiak veszik kezükbe a dolgokat. Az igazi férfiak egyike nyelt egyet, és megtörölte izzadó homlokát.

- Tudják - folytatta Emilia -, ha valaha férjhez megyek, én is egy olyan kemény, határozott partnert szeretnék, mint maguk.

- Még nincs vőlegénye? - érdeklődött Miké udvariasan.

- Keresem az igazit - sütötte le szemét a kérdezett szégyenlős mosollyal.

Ahogy elnéztem az arcát, ezen nem is csodálkoztam különösebben. Ez a tény pusztán azt bizonyította, hogy az itt élőknek is van némi szépérzékük. Mike-nak azonban valami más motoszkálhatott a fejében.

- Hát igen - tűnődött félhangosan -, mindnyájan a nagy Őt várjuk. Tony is épp a napokban mondta, hogy szeretne végre megállapodni.

- Igazán? - kérdezte Emilia felcsillanó szemmel, és a visszapillantó tükörben olyan tekintettel kezdte el tanulmányozni az arcomat, mint a több napja éhező bennszülöttek a jó húsban lévő miszszionáriust, miközben kondérjukba gyömöszölik némi ízesítőszer kíséretében.

- Hát... ugye... nem akarom elkapkodni - hebegtem kényszeredett vigyorral, miközben gyilkos pillantást villantottam Mike-ra, aki elégedetten dőlt hátra az ülésen. A fene a pofáját, még a végén rám szabadítja ezt az önjelölt menyasszonyt.

- Nem is szabad elkapkodni - búgta negédesen a lány. - Az ilyesmi komoly dolog.

Sóhajtottam egyet, aztán, hogy némiképp helyreálljon a lelki nyugalmam, bokán rúgtam Mike-ot, aki erre hangosan felszisszent, én pedig oldalt fordultam, és - mivel hál istennek szerencsésen kiértünk a városból - elmélyülten tanulmányozni kezdtem a DéliSierra Madre hegyvonulatát.

Hamarosan, ha akartam, se tehettem volna mást. A kocsí veszélyesen kanyargott a szerpentinén, és mert nem volt lelkiezőm nézni, hogyan vezet ábrándos szemű sofőrünk, inkább a hegycsúcsokat vettem szemügyre, amelyek között elsuhantunk.

- Ez kabala? - hallottam Miké hangját.

Odafordultam, és láttam, hogy a szélvédő előtt táncoló kicsiny indiánfigurára mutat, ami a visszapillantó tükörről volt felerősítve egy zsineggel.

- Ó, igen - fordult hátra mosolyogva a kérdezett, majd rövid sikkantás kíséretében visszakormányozta az útról letérni szándékozó kocsit. Egy pillanatra lesandítottam a mélységbe, amelynek peremén száguldottunk, és magamban megállapítottam, hogy a kabalaindiánnak minden energiájára szüksége lehet, amikor Emilia a volánhoz ül.

- Ne zavarj a kisasszonyt, ha vezet - mondtam félhangosan, majd suttogva hozzátettem: - Ne kérdezz, ne beszélj, ne mozogj! Sőt, erre a kis időre már a lélegzést is visszatarthatod.

Valóban jobbnak láttuk, ha kerülünk mindent, amivel elvonhatjuk a lány figyelmét

a vezetésről. A hátralévő utat szinte teljes némaságban tettük meg. Körülbelül egy órája mehettünk, amikor felbukkant előttünk a Tenochtitlan Sportközpont.

Gyönyörű környéken volt, kisebb-nagyobb dombok vették körül, és közvetlenül mellette tiszta vizű folyócska medre kanyargott.

Az út párhuzamosan futott a mederrel, majd az épület előtt átívelt rajta, és a túloldalon haladt tovább.

Maga az építmény - stílszerűen - indián piramist formázott, ami külsőre mindössze annyiban tért el az évszázadokkal azelőtt épültektől, hogy a csonka gúla anyaga üveg, acél és beton volt.

Mellette két labdarúgó- és három tenispálya valamint a parkoló helyezkedett el.

Emilia lezser kormányozdulattal befarolt az egyik szabad helyre, és legbelül úgy éreztem, hogy ennek a mostani kalandnak az egyik leghajmeresztőbb részén túlvagyunk. Ahogy elnéztem, Miké is hasonlóképpen vélekedett.

Ekkor még egyikünk sem gondolta, hogy milyen titokzatos és véres eseményeknek nézünk elébe az elkövetkező napokban.

Kikászálódtunk a kocsiból, és beléptünk az épületbe.

Az előtér csupa üveg és sárgaréz borítású volt, a rézlemezekbe különböző indián motívumokat dombontottak bele a tervezők, egyszóval nagyon impozáns látványt nyújtott az egész. Mindössze azt nem értettem, hogy miért van mindenből kettő, két portáspult, két feljárat, ráadásul mindez üvegfallal elválasztva egymástól.

Végül is nem az én dolgom - döntöttem el magamban.

Emilia villámgyorsan intézkedett, és pillanatokon belül már a szobámban voltunk. Ugyanis két egyágas szobát foglaltak el részünkre, igaz, nem közvetlenül egymás mellett, de mindkettő a földszinti folyosón volt.

- Uraim! - fordult felénk a lány, miután a londiner távozott. - Ha óhajtják, frissítsék fel magukat, én egy félóra múlva visszajövök, és akkor meglátogatjuk Mr. Stimsont.

Bólintottunk.

- Ha bármire szükségük lenne - tette hozzá, miközben ki tudja miért, engem fixírozott -, a telefonszámom a százegyed.

- Kösz, nem fogjuk elfelejteni - nyájaskodott Miké, majd miután Emilia távozott, vihogva az egyik fotelbe vetette magát.

Sóhajtva megvakartam a fejem, aztán én is elvigyorodtam. - Na, nyomás, te házasságközvetítő! Hallottad, mit mondott, nem? Félóra múlva visszajön.

Emilia pontos volt, éppen harminc perc elteltével tért vissza.

Fellifteztünk a harmadik emeletre, a liftből kiszállva benyitottunk a szemközti ajtón, áthaladtunk az előszobán, aztán a lány egy párnázott ajtót nyitott ki.

Itt helyezkedett el Stimson irodája. A helyiség ízlésesen volt berendezve, ugyanakkor árulkodott arról, hogy a házigazda érdeklődik az ősi azték kultúra iránt.

Ezt mutatták többek között a falon függő tolldíszes maszkok és képek, amelyek piramisokat és a régmúlt városainak egy-egy jelentősebb építészeti alkotását ábrázolták.

Stimson egy hatalmas intarziaberakásos íróasztal mögött ült.

Markáns arcú, ötvenhez közeledő, izmos testalkatú férfi volt, barna, alig ritkuló haját gondosan hátrafésülve hordta, kék szemei magabiztosságot árasztottak.

Mintha magamat látnám tizenöt év múlva - gondoltam. Mindenesetre a hátrafésült barna haj és a kék szem stimmel. A házigazda

jöttünkre fürgén felpattant, és barátságos mosollyal elénk sietett.

- Isten hozta önöket, uraim, már nagyon vártam, hogy megérkezzenek.

Intett Emiliának, hogy távozhat, aztán hellyel kínált bennünket.

- Hogy utaztak? - érdeklődött, amikor az ajtó becsukódott a lány mögött.

Egymásra vigyorogtunk Mike-kal, majd ő szólalt meg:

- Ami a repülőutat illeti, nem lehet panaszunk, de Miss Furten vezetési technikája alaposan megizzasztott bennünket.

- Még szerencse - tettem hozzá -, hogy ott van a kocsijában az a kis indiánkabala. Szent meggyőződésem, hogy egyedül az óvott meg bennünket attól, hogy fejre álljunk, vagy összetörjük magunkat. Stimson néhány röpké pillanatra ránk meredt, aztán harsány hahotára fakadt.

- Méghogy... méghogy a kabala - mondta fuldokolva a nevetéstől, aztán, amikor végre sikerült lecsillapodnia, nagy komolyan ránk nézett:

- Uraim, legyenek erősek, elárulok önöknek egy titkot.

Érdeklődve vártuk, mit fog mondani.

- Nos, kapaszkodjanak meg, mert Emilia a biztosító réme.

Amióta nálam dolgozik, már hatszor törte össze a kocsiját, volt olyan eset, hogy alig maradt ép alkatrész a járműben. Az egyetlen tárgy, amiben nem esett kár soha, az az önök által említett indiánfigura.

- Talán ki kellene cserélni valami jobb hatásfokú kabalára - vélte Miké. - Olyanra, amelyik nemcsak saját magára vigyáz, hanem az autóra, sőt esetleg a bent ülőkre is.

- Ó, azt nem lehet - magyarázta Stimson. - Emilia nagyon ragaszkodik hozzá.

Tudják, ő is, akárcsak én, nagyon szereti az ősi indián művészetet, és az a figura a kocsiban Xilonen istennőt ábrázolja. Állítólag eredeti munka.

- Tulajdonképpen ennyi kocsi rommá aprítása után még élni... jegyezte meg Miké - , nem rossz teljesítmény.

- Ha így folytatja, van esélye rá, hogy bekerüljön a Guinnesskönyvbe - bólogattam.

Stimson itallal - természetesen tequilával - kínált bennünket, és néhány pillanattal később már élvezettel kortyolgattuk Mexikó nemzeti italát.

- Nem rossz - mondta ki a szentenciát Miké két korty között.

- Van, ahol sóval és citrommal isszák - magyarázta vendéglátónk -, mégpedig úgy, hogy a sót és a citromot a kézfejükre és az alkarjukra teszik. Ezután megnyalják a sót, aztán a citromot, végül ledöntik az italt.

- Nekünk így is nagyon ízlik - nyugtattam meg.

- Na, és hogy tetszik a vidék? - érdeklődött.

- Ami azt illeti - vigyorodott el Miké -, én az út nagyobbik részén inkább behunytam a szemem.

Stimson újra felnevetett erőteljes basszus hangján.

- Nem baj - legyintett -, lesz még alkalmuk rá, hogy jobban körülnézzenek. Ha van kedvük, akkor szólok Emiliának, és holnap körbekalauzolja magukat a környéken.

Beleegyezően bólintottunk.

- Helyes, meglátják, nagyon fog tetszeni.

- Tényleg, erről jut eszembe - néztem rá érdeklődve -, ne haragudjon, hogy megkérdezem, de hogyan került erre a kétségkívül gyönyörű, de... hogy is mondjam csak... a világ zajától kissé távol eső helyre?

- Úgy érti, az isten háta mögé - mosolyodott el, aztán kényelmesen hátradőlt a fotelban, és néhány pillanatig merengve bámult ki az ablakon, mintha csak most fogalmazná meg magában először itt-tartózkodásának okát.

- Nos, uraim - szólalt meg néhány pillanat múlva felénk fordulva

-, gondolom, nem árulok el titkot önöknek, ha elmondom, hogy tulajdonképpen nem ez a sportkomplexum biztosítja számomra a megélhetést. Főleg mikroelektronikában utazom, és ez az egész, amit itt látnak, inkább csak hobby a számomra, amely azért hoz is valamit a konyhára. De semmiképpen sem ez a meghatározó a vagyoni helyzetem alakulásában. Mindössze arról van szó, hogy hál istennek megengedhetem magamnak azt, hogy innen irányítsam az üzleti ügyeimet.

Szivarra gyújtott, és hosszan, élvezettel fújta ki a füstöt. Meg kell

mondjam, betegesen utálok mindenfajta dohányárut, de amit ő

szívott, az kellemes aromájú volt, és egyáltalán nem irritált. Még

egyszer beleszívott a szivarba, aztán gondosan belehelyezte egy indián bálványt

formázó bronz hamutartóba, és folytatta.

- Tudják, gyerekkoromban csupacsont, vézna kiskölyök voltam. Hamar elfáradtam, ha fizikai munkára került a sor, az iskolai sportrendezvényeken pedig mindig az utolsók közt végeztem. Aztán a gimnáziumban nagyon megtetszett egy lány, és elkezdtem neki udvarolni. Volt egy másik srác is, aki be akart vágódni Bettynél, ugyanis így hívták szívünk hölgyét.

Riválisom sokféle sportot űzött, erőteljes testalkatú, magabiztos típus volt. Hogy úgy mondjam, labdába sem rúghattam mellette, ő pedig a rendszeres testmozgásból származó előnyét minden adandó alkalommal ki is használta. Egyszer például Betty fürdés közben rosszul lett. Én - persze, mondanom sem kell - nem tudtam úszni, így aztán vetélytársam könnyedén eljátszhatta a hős megmentő hálás szerepét, és amikor a karjaiban hozta ki a lányt a vízből, már tudtam, hogy vesztettem. Így is lett.

Kesernyésen elmosolyodott az emlékek hatása alatt, aztán szívott egyet a szivarjából, és folytatta:

- Bettyt végül is elvesztettem, de nyugodtan mondhatom, hogy az életem ekkor fordulóponthoz érkezett. Elhatároztam: elég a nyápiczkodásból. Zsebpénzemből súlyzókat vásároltam, elkezdtem futni, karácsonyra pedig bokszkesztyűt kértem a szüleimtől ajándékba. Attól kezdve a sport meghatározó lett az életemben. Megerősödtem fizikailag és lelkileg egyaránt. Üzletemberként ugyanúgy nem mondtam le a rendszeres testmozgásról, mint korábban, és meg is van az eredménye. Nézzenek rám! Most negyvenhét évesen erősebb vagyok, mint valaha.

Való igaz, jó erőben volt, ez látszott rajta. Pusztán sportszeretetből azonban senki sem épít sportcentrumot. Már épp közbe akartam kérdezni, amikor folytatta:

- Mint minden üzletember, én is igyekszem több lábbal állni a földön. Ezért nem véletlen az sem, hogy minden sportfelszerelésen, amit itt használni fognak, ott díszileg a Tenochtitlan felirat. Igyekszem betörni a sportszergyártásba is. Nos, már a mexikói olimpián felfigyeltem rá - persze, a szakemberek azelőtt is tudták -, hogy a sportolók teljesítménye megváltozik magaslati levegőn. Nem véletlen, hogy ha egy nagyobb versenyt ilyen helyen rendeznek, akkor a részt vevő országok igyekeznek versenyzőiket magaslati edzőtáborokban felkészíteni. Ennek alapján vetődött fel bennem a gondolat, hogy érdemes lenne létrehozni egy sportkomplexumot, ahol a különféle sportágak képviselői felkészülhetnének az egyes viadalokra. Ez a gondolat csak tovább erősödött bennem a 70-es futball világbajnokság után. Ekkor kezdtem el komolyabban foglalkozni a dologgal. Azt szokták mondani: hosszú az út a pohártól az ajakig. Jelen esetben ez a mondás nagyon is igaznak bizonyult. A lényeg az, hogy 1982-ben megnyílt a Tenochtitlan Sportközpont. Persze, a vállalkozás beindulásakor még mindenki örültnek tartott, és valamennyi barátom mélységesen sajnált, mondván, hogy ez kész bukás. Nos, nem lett igazuk, a létesítmény remekül beindult. A 86-os futball világbajnokság előtt már két ország válogatottjával is tárgyaltunk arról, hogy esetleg a verseny ideje alatt itt fognak lakni és felkészülni, de akkor azt kifogásolták, hogy az üdülőrész - mert ilyen is van - nincs eléggé elszeparálva a versenysportolóktól. Ezt mostanra kiküszöböltük. Jelenleg a hobby-sportolók teljesen el vannak különítve a profiktól.

- A hobby-sportolók alatt mit ért? - kérdeztem közbe.

- Arról van szó - magyarázta -, hogy valamennyi idejövő vendégünk igénybe veheti az összes szolgáltatásunkat. Ez benne van az árban. Ezek az emberek üdülni, pihenni jönnek ide, az ő szórakozásukat szolgálja például az éjszakai bár, ahol esténként különböző műsorok várják őket, lehet táncolni, flörtölni, miegymás... Ugyanakkor az előcsarnokban ki van téve egy tábla, amelyen szépen felsoroltuk, hogy naponta hol, mikor, milyen sportolási lehetőséget tudunk biztosítani a részükre: uszoda, body building, önvédelem, aerobic, teke, hogy csak néhányat említsek. Megmondom őszintén, nem is gondoltam volna, hogy az emberek ennyire szeretnek sportolni. Már az első

évben rengetegen jöttek, örökösen telt házunk volt. Ekkor határoztam el, hogy ugyanolyan őrült módon, ahogy létrehoztam a sportkomplexumot, felépítetek egy szabadtéri színpadot. A munkálatok jövőre kezdődnek. Képzeltetik, milyen megdöbbenve néztek rám, amikor megvásároltam az épület melletti csupaszikla hegyoldalt. Azt hitték, megbolondultam. Felnevetett, sokáig úgy tűnt, abba sem hagyja. Aztán mégis sikerült neki.

- Egy őrültséget már csináltam - mondta szenvedélyesen -, és fényesen bevált. A sportkomplexum jó üzletnek bizonyult.

- Mintha azt írta volna, hogy vannak bizonyos nehézségek - vetettem közbe, mert úgy gondoltam, lassan itt az ideje, hogy a lényegre térjünk. Stimson elkomorodott.

- Hát igen... - bólogatott -, körülbelül három éve kezdődtek a bajok. Különleges és titokzatos dolgok történtek. Rejtélyes tüzesetek keletkeztek, még szerencse, hogy az épület nem égett le. Az emberek holmi azték szellemről kezdtek el suttogni, amely éjszakánként a környéken bolyong, néhány nyaralót éjszaka egy kísérteties hang felszólított arra, hogy távozzék.

- Nem hiszem, hogy ezek komoly dolgok lennének - ingatta Miké a fejét. - Lehettek hallucinációk, tüzesetek pedig bárhol a világon előfordulnak.

- Gondolja? - kérdezte keserűen Stimson. - Akkor ahhoz mit szól, hogy tavaly és tavalyelőtt is eltűnt egy szállóvendégünk. Mindkettő júliusban. A rendőrség azóta sem találta meg őket. Egymásra néztünk Mike-kal, aztán vissza Stimsonra.

- Így már egészen más a helyzet - mondtam némi hallgatás után.

- Két ember eltűnése már nem tréfadolog.

- Nem bizony - nézett rám a házigazda. - A vendégforgalmunk jelentősen visszaesett. Az emberek már félnek idejönni, a rendőrség pedig tehetetlen. Ezért hívtam ide magukat. Az újságokban olvastam arról a Miami-ban történt esetről. Ekkor gondoltam önökre.

- Értem - bólintottam -, de mégis... konkrétan mit vár tőlünk?

- Azt - válaszolta sötét arccal -, hogy derítsék ki, mi ez az aljas disznóság, ami itt folyik.

- Na de ki vagy mi után nyomozunk? - kérdezte Miké értetlenül. - Történt esetleg mostanában valami jelentősebb esemény?

- Nem... - ingatta a fejét Stimson, aztán rövid szünet után jelentőségteljesen hozzátette: - De fog!

Igyekeztem értelmes képet vágni, de nem biztos, hogy sikerült. Hiszen, ha nincs bűntény, akkor nincs mi után nyomozni. Valószínűleg házigazdánk is észrevette rajtam a tanácsstalanságot, mert felém fordult, úgy kezdett el magyarázni:

- Tudják, valamilyen - eddig ismeretlen - okból mindig júliusban pörögnek fel az események. Ilyenkor gyakrabban fordul elő, hogy valamelyik szállóvendég látja felbukkanni a szellemet, és júliusban történt a két eltűnés is. Ezért is hívtam ide önöket most.

- Így már értem - bólogattam, pedig értette a fene.

- Mégis, mire gondol, hogyan kezdjünk hozzá? - kérdezte Miké, aki sokkal kevésbé volt diplomatikus, mint én.

- Uraim - mondta felvillanyozódva a kérdezett -, nem kívánok önöktől mást, csak azt, hogy tartsák nyitva a szemüket. Álljanak lesben. Figyeljenek, mint a ragadozó a zsákmányra, és ha szükségesnek látják, csapjanak oda!

Tenyere keményen csattant az asztal lapján, a bronzbálvány hamutartó elugrott a helyéről.

- Megtesszük, ami tőlünk telik - bólintottam.

- Ez a beszéd! - kiáltotta lelkesen. - A pénzre pedig ne legyen gondjuk. Tudom, hogy maguk nem olcsó emberek, de érzem... érzem, hogy meg fogják oldani a rejtélyt.

- Úgy legyen - helyeseltam, és közben reménykedtem, hogy lesz valami értelme ennek az egész históriának.

- Egy kérdést, Mr. Stimson - szólalt meg Miké, miközben elgondolkozva forgatta a kezében tartott poharat. - Gondolom, ön is úgy véli, hogy jobb, ha nem verjük nagy dobra, miért is vagyunk itt.

- Ó, igen - helyeselt buzgón a kérdezett. - A személyzet természetesen tud az önök idejövételének valódi céljáról, de a vendégek előtt szeretném titokban tartani a munkájukat. Már amennyire lehetséges. Véleményem szerint a legjobb lenne, ha egyszerű üdülővendéggé mozognának.

- Majd igyekezzünk elvegyülni - mosolyodtam el. - Tényleg, azt mondta, hogy önvédelem is van. Ki tartja?

- Takashi Ishikawa háromdanos japán mester - mondta büszkén.

- Ismerem - bólogatott Miké. - Jól csinálja, amit csinál.

- Hát akkor menjenek le valamelyik edzésére.

- Nem mulasztjuk el - nyugtattam meg, aztán felemelkedtem a fotelból. - Azt hiszem, egyelőre ennyi is elég.

Stimson is felállt.

- Uraim! - mondta. - Sok sikert kívánok önöknek, ha valamire szükségük van, csak szóljanak nekem vagy Emiliának. És még valami... Ha van kedvük, akkor Emilia körülvézetni magukat az épületben.

- Remek! - ujjongott Miké, én pedig magamban elkészültem egy átkozottul hosszú félórára.

- Szólok neki - nyúlt a kagylóért Stimson, és észre sem vette azt a megrovó tekintetet, amellyel Mike-ot végigmértem.

Nemsokára - csábos mosollyal az arcán - megjelent a titkárnők gyöngye, és elindultunk vele, hogy felfedezzük ezt az újkori piramist. Hamarosan megállapíthattuk, hogy az épület nemcsak gyönyörű, de nagyon praktikus is. Itt tényleg mindenki megtalálhatta a számára kellemes szórakozást.

A sétát a föld alatt kezdtük, ugyanis itt helyezkedett el többek között az uszoda, a szolárium, a masszázsszalón és egy hatalmas bár is, ahol - mint Emiliától megtudtuk - minden este különféle műsorok szórakoztatták a nagyérdeműt. Ezenkívül a diszkó is itt volt.

A következő szint, vagyis a földszint foglalta magában a már előbbieken említett kettéválasztott portát, a feljárásokat az emeletekre, egy kisebb bárt, valamint az épület két oldalán végighúzódozó lakószobákat és az azoktól folyosóval elkülönített sportpályákat. Ezek közül kettő úgynevezett vegyes rendeltetésű pálya volt, ahol kézilabda, kosár-, röplabda és teremfoci edzéseket lehetett tartani, a harmadik pedig a tekézők szórakozását szolgálta.

A következő két emeleten csak lakószobák voltak, kétoldalt, hiszen az épület közepét elfoglalta a földszinti pályák légtere, így azután a tekézőktől felsétáltunk a harmadikra, ahonnan elindultunk. Itt voltak az irodák, a szolgálati helyiségek és a hatalmas étterem, amelyet a portához hasonlóan kettéválasztottak.

Meg kell mondjam, hogy ezt a kettéválasztást igen jól oldották meg, szinte sehol sem látszott, hogy erre a műveletre csak utólag került sor.

Nem sokat nézelődtünk, hanem Emilia állandó csicsbergése mellett fellépcsőztünk a legfelső szintre.

- Itt van az a helyiség, amelyre, gondolom, mindegyik közül a leginkább kíváncsiak - mosolygott a lány, amikor felértünk.

- Talán a női napozó? - érdeklődött Miké, fellelkesülve a gondolattól.

- Az önvédelem-oktatás terme - válaszolta fagyosan a titkárnők gyöngye, és megindult előttünk.

Elhaladtunk a body buildingesek helyisége mellett, aztán a lány jobbra fordult, végül megállt az egyik ajtónál, és elfordította a zárban lévő kulcsot.

Ez még csak az öltöző - állapította meg magamban, hiszen ez a rövid séta elég volt ahhoz, hogy megértssem a tervező gondolkodását. Nyilván értelmes figura lehetett, hiszen nagyon ötletes megoldásra jött rá.

Minden egyes pálya mellé - legyen az tekepálya vagy aerobic terem - sorban négyszemélyes öltözőket tervezett, ahonnan közvetlenül az adott helyiségbe lehetett lépni.

Nos, először mi is egy ilyen öltözőbe jutottunk, aztán a másik ajtót kinyitva, besandítottunk a terembe.

Odabent zeneszóra kecses és kevésbé kecses hölgyek rángatóztak áramütött módjára, az előttük álló mozgását utánózva.

- Jaj, elfelejtettem, hogy most aerobic van - mentegetőzött

Emilia. - Tudják, ebben a helyiségben tartják az önvédelmet is.

Miké kedvtelve mustrálta a szorosan testhez simuló színes dresszben és csikos lábszárvédőben hajlongó alakokat.

- Nem tesz semmit - nyugtatta meg a lányt vigyorogva.

- De ebéd után biztosan lesz önvédelem is - magyarázta a titkárnők gyöngye -, majd kapnak tőlem egy kis füzetet, abban benne van minden program.

- Kösz - mosolyogtam rá, és közben visszahúztam Mike-ot az ajtórésből. - Gyere - morogtam -, mert mindjárt összeesem az éhségtől.

- Oké, oké - emelte fel a két kezét megadóan, így hát elindultunk az étterem felé.

Amikor beléptünk, magamban megállapítottam, hogy a vendégek nagy többsége nyilván már túl van az ebéden. Órára sandítva, igazat adtam nekik: fél három volt.

Alig ültünk le az egyik asztalhoz, nyomban ott termelt a bronzbőrű pincér, és aziránt érdeklődött, hogy mit hozhat. Miután megrendeltük az italokat, távozott, én pedig körülnéztem, és megláttam álmaim asszonyát.

Gyönyörű, hosszú, hollófekete haja volt, megcsillant rajta a fény, amint a tányérja fölé hajolt, a mélytüzű barna szemek és a tűzpiros ajkak szinte megbabonáztak.

Egyedül ült az asztalnál, és magába mélyedve fogyasztotta az ételt, így nem vette észre, hogy milyen feltűnően nézem. Ő nem, de Emilia igen.

- Látom, felfedezte Mariát - pislantott hátra a válla mögött olyan ábrázattal, mintha savanyú uborkába harapott volna.

- Maria? - kérdeztem, le sem véve szemem a tüneményről.

- Igen. Maria, az igéző. De ez csak a művészneve.

- És mit keres itt? - fordultam Emiliához. - Ő is üdül?

- A, dehogy. Ő esténként a bárban lép fel, mint illuzionista.

- Illuzionista? - képedtem el.

- Igen - magyarázta a titkárnők gyöngye. - Mindenféle varázslatot hajt végre embereken.

Miké fitymáló arccal hümmögött, jelezve, hogy nem sokra tartja a dolgot.

- Látom, nem hisz a varázslatban - komolyodott el a lány. - Pedig igenis van varázslat, és vannak varázslók is.

- Az azték szellemben hisz? - kérdeztem közbe hirtelen.

- Igen, sőt...

- Sőt?

- Sőt én egyszer láttam is... igaz, csak néhány pillanatra.

- Nocsak - ez már Mike-ot is érdekelte. - És hogy nézett ki?

Emilia arca hirtelen megváltozott. Vonásai megkeményedtek, szeme összeszűkült, tekintete a távolba meredt.

- A felsőteste csupa toll... - kezdte fojtott suttogással -, szárnyai vannak, amiket szétterjeszt, mint... mint valami nagy, gonosz, ragadozó madár, mielőtt lecsapna az áldozatára. Az alteste emberi...

de... kígyóbőre van. A tollruhája ijesztően lobog, amint szélvész sebesen felfelé száguld a hegyoldalon. Feljebb... egyre feljebb...

Lopva egymásra sandítottunk Mike-kal. Engem - hogy őszinte legyek - egy kissé kivert a víz. Nemcsak attól, amit a lány mondott, hanem attól is, ahogy mondta. Teljesen fel volt dűlva, úgy nézett ki, mint valami megszállott, amikor kitör rajta a roham.

Gondolkodóba estem. Lehet, hogy mégis létezik ez a titokzatos szellem, nemcsak a képzelet szüleménye? Hiszen Emilia állítja, hogy látta... Akkor pedig az is igaz lehet... az is igaz lehet... Áh, a végén még én is hinni kezdek az effajta baromságban. A lányt nyilván elragadta a fantáziája. Az ilyenek a legveszélyesebbek, mert

olyan élethűen tudják előadni a legkülönfélébb rémképeket, hogy a frászt hozzák a hallgatóságukra. Biztos ez is olyan eset, mint amikor iskoláskorunkban táborozni voltunk, és egy este a dagadt Sandy fogvacogva rohant be a sátorba, mondván: egy vámpír üldözte.

Amikor azután egymást biztatva megközelítettük Drakulát, kiderült, hogy csak az egyik srác száradni kitett ingét lengette a szél egy

villámsújtotta fa törzsén. Sötétben a tárgyak teljesen másnak látszanak, mint amik valójában.

- Éjszaka látta ezt a... ezt a szellemet? - kérdeztem.

- Igen, igen - bólogatott olyan hévvel, hogy attól féltem, leesik a szemüvege.

- Milyen közelről?

- Hát... olyan ötven méterre lehetett...

- Értem - dűnnyögtem, és látszólag töprengő arcot vágtam, magamban azonban diadalmasan megállapítottam, hogy lám, lám, nekem lesz igazam. A lány a sötétben megijedt valamitől, és utólag bemeséli magának, hogy egy szellemet látott rohangászni tollruhában. Végül is nem probléma, két hétig elleszünk itt kényelmesen.

Piherigetünk, sportolgatunk, miegymás...

Mariára néztem, gyönyörű volt és fenséges. Mint egy királynő.

- No és Maria milyen varázslatokat csinál? - érdeklődtem.

Emilia visszazöttyent a valóságba.

- Hát a legérdekesebb az úgy kezdődik - magyarázta lelkesen -, hogy három önként jelentkezőt felhív a színpadra. Ezután három papírlapot vesz elő, és nyomtatott nagybetűkkel ráír valamit, majd a cédulákat összehajtogatja, és kiosztja a jelenlévők között. Miután azok eltették, sorban meghipnotizálja őket.

- És? - kotnyeleskedett közbe Miké.

- A három elvarázsolt - fordult Emilia Miké felé - különféle egyszerűbb cselekedeteket hajt végre. Ezután előveszik a cédulákat, és felolvassák a szöveget. Mindig az van rajta, amit előzőleg csináltak. Maria előre ráírja, hogy mit fognak tenni hipnotikus álmukban, és valóban azt teszik.

- Ilyet már nemegyszer láttam - vonogatta vállát Miké. - A hipnotizőr addig-addig mond valamit a jelentkezőnek, amíg az végül tényleg megcsinálja.

Emilia elnevette magát.

- Hát éppen ez az - mondta diadalittasan. - Maria ez alatt a szám alatt egy szót sem szól.

- Úgy érti, csak a szemével kényszeríti egy adott feladat végrehajtására az illetőt? - értetlenkedett Miké.

Emilia nagyokat bólogatott, én azonban már nem törődtem mással, csak Mariával, mert a lány felnézett a tányérjából, és a tekintetünk találkozott.

A mélytűzű szemekben tényleg hatalmas belső erő tükröződött.

Néhány pillanatig figyeltük egymást, aztán elmosolyodtam, és biccentettem felé.

A tünemény szintén elmosolyodott, és ő is biccentett.

A pincér megjelenése törte meg a varázst, amikor is az italokat hozva, elhaladt közöttünk.

Maria elkapta a tekintetét, és újra a tányérjába mélyedt.

- Hát akkor gurítsuk le - emelte fel a poharát Miké.

Megittuk az italt, aztán Emilia hirtelen az órájára nézett.

- Jézusom, mennem kell! - kiáltotta csalódottan.

- Hát nem ebédel velünk? - kérdezte Miké mézesmázosan. Tony biztosan örülne.

- Ó, sajnos dolgom van - mentegetőzött a titkárnők gyöngye. Én tulajdonképpen csak magukat kísérem ide. Viszlát!

Gyors léptekkel távozott, én pedig Mike-ra mordultam. - Az istenért, miért akarod mindenáron rám szabadítani?

- Talán csak nem jobban tetszik Maria? - hitetlenkedett Miké. Érthetetlen.

Elgyötörten a mennyezetre függesztettem a tekintetemet.

- Hiszen én csak segíteni akarok neked, hogy ne unatkozzál bizonygatta nagy komolyan.

- Könyörgök - kulcsoltam össze a kezeimet -, az isten szerelmére, nekem ne segíts.

- Ahogy gondolod - legyintett sértett önérzettel, mint egy mártír. - Várhatod, hogy máskor jót tegyek veled.

- Ha szükségem lesz rá, majd szólok - nyugtattam meg.

- Na és mit szólsz Emilia sztorijához a szellemmel kapcsolatban?

- Hát... - vontam meg a vállam -, elég hihetetlen história. Szellem tollruhában, amint felfelé száguld a hegyoldalon.

- Lehet, hogy sok rémkönyvet olvas - vélte Miké.
- Igen, igen... - simogattam az államot elgondolkozva -, az előbb én is éppen ilyesmire gondoltam... de valami mégsem stimmel.
- Éspedig?
Sóhajtottam egyet.
- Éspedig az, hogy valaki mégiscsak megpróbálta - méghozzá többször is - felgyújtani a sportkomplexumot, és két üdülővendég nyomtalanul eltűnt. Ezt pedig Emilia nem olvashatta semmilyen rémkönyvben.
Ebéd után rövid pihenőt tartottunk, aztán elindultunk a negyedik emeletre - ezúttal lifttel -, hogy részt vegyünk Ishikawa önvédelmi edzésén. Odaérve gyorsan átöltöztünk, aztán kedvtelve nézegettük magunkat a tükörben. Csodálatunk tárgya a világoskék karateruha volt. Stimson csakugyan nem beszélt a levegőbe, amikor azt mondta, hogy a sportszergyártásban is meg akarja vetni a lábát. Valóban, a sporteszközök túlnyomó részét az ő egyik üzeme gyártotta, és minden ideérkezőnek a rendelkezésére bocsátottak egy edzőruhát az általa kedvelt sportágban. Így azután mi is - bár magunkkal hoztuk tiszta fekete kung-fu szerelésünket - az óáltaluk adott öltözékben díszelgettünk.
- Nem rossz - összegezte Miké a véleményét néhány sebtében végrehajtott rtígáskombináció után. - Nem tapad, elég bő, de nem lóg az emberen. Csak azt nem értem, hogy ez hol fizetődik ki Stimsonnak.
- Roppant egyszerű - magyaráztam. - Ide csak pénzes emberek járnak, ugyebár... Nos, Stimsonék mindegyiknek adnak egy ruhát, aerobic dresszt, tenisz-, karateruhát stb. Ezeket természetesen mindenki megtarthatja. A saját bevallásod szerint is jó minőségű és tetszetős ez a szerelés. így van?
- így - ismerte el.
- Akkor képzeld azt, hogy ez a sok pénzes ember szétszéled a világban, és elkezdi űzni kedvenc sportját. Nagy valószínűséggel nemegyszer használja majd a Stimsonék által adott ruhát is.
-És?
- És minden ruhán jól látható helyen ott van a felirat: Tenochtítlan Sports Centre.
- Oké, világos - csapott a homlokára. - Öregem, ez a Stimson ért a reklámhoz.
- Bizony - bólogattam. - Egyrészt a sportkomplexumot reklámozza, másrészt az általa gyártott sportfelszereléseket. Nyilván mindenki úgy gondolkozik: ha gazdagabb emberek ilyenben feszítenek, akkor ilyet érdemes venni.
- No akkor lássuk Ishikawát - igazított egyet a ruháján Miké, és belépett az edzőterembe.
A zenezónak és a hajladozó lányoknak nyomuk sem volt. Helyettük az elhúzott sötétbarna plüssfüggöny mögül bokszsákok, rtígópajzsok, valamint a küzdelemhez való fej-, kéz- és lábvédők kerültek elő.
Egyesek az izmaikat lazították, mások a bokszsákokat püfölték, egy pár pedig éppen önvédelmi fogásokat gyakorolt. Ishikawa még nem volt a teremben.
Amikor beléptünk, néhányan felénk fordultak, de a többség nem törődött velünk, mi pedig lassan körbejártattuk tekintetünket, és megpróbáltuk felmérni az egyes embereket.
- Hiába, itt nem versenysportolók vannak - súgta Miké pár pillanattal később. Valóban nem láttam senkit, aki említésre méltó lett volna. A jó küzdőnek nem szükséges harcba bocsátkoznia ahhoz, hogy felmérje, mit tud a másik, elég egy apró mozdulat, egy szemvillanás... - tartja a mondás. Nos, ahogy elnéztem, jóindulatú dilettánsok kedélyes csoportjába kerültünk. Persze, azért itt is voltak néhányan - mint a világ valamennyi edzőtermében - olyanok, akik meg voltak győződve arról, hogy tudásuk hatalmas.
Az egyik sarokban például négy jól megtermett fickó handabandázott, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy a többiekben félelmet ébresszen.
- Az ilyeneket utálok - súgta Miké.

Somolyogva bölintottam, és ismerve őt, abban is biztos voltam: a későbbiekben azon lesz, hogy egy kicsit megingassa a fickók magabiztosságát. Miké egyébként ezen a téren már nagy gyakorlattal bírt. Rengeteg ismerőse volt a távol-keleti önvédelmi sportok mesterei között, és nemegyszer lejárt az edzéseikre. Ott persze nem ismerték, és szinte mindenhol akadt egy-két nagyképű, aki fel akarta avatni az új fiút. Ezek aztán keserű tapasztalatokat szereztek.

- Megengedik, hogy bemutatkozzam?

Szimpatikus arcú, harminc körüli férfi állt meg mellettünk.

- A nevem Dávid Corley.

- Hello, Dávid! - mosolyogtam rá, és kezét nyújtottam. A nevem Anthony Grey, ő pedig a barátom, Miké Darms.

- Örülök, hogy végre olyan embereket is láthatok, akik értenek az önvédelemhez.

- Miből gondolja, hogy értünk hozzá? - mosolyodott el Miké.

- A nézésükből - vallotta be.

- Akkor maga is csinálja már egy jó ideje - pillantottam rá fürkészően.

- Sajnos még csak négy éve. De igyekszem behozni a lemaradást.

- Azok kicsodák? - bökött Miké a handabandázók felé.

- Elég bunkó fickók - fintorította el az arcát Dávid. - Egy éve még valamilyen bányában dolgoztak, de nyertek a lottón. Azért a viselkedésük alapján inkább ott lenne a helyük.

- Végtére is - mondtam elgondolkozva - az élet tette őket ilyen faragatlanná, nem tehetnek róla. Lehet, hogy hirtelenjében nem tudják, hogy viselkedjenek a rájuk szakadt gazdagságban.

Mintegy válaszként az egyik - amelyik kiszúrta, hogy egy ideje figyeljük őket - felénk mordult.

- Mi van, haver, nem tetszik valami?

Azonnal láttam Mike-on, hogy előnti az indulat. Egy darabig meredten bámulta a fickót, aztán lassan, egész lassan odament hozzá, és megállt előtte.

Úristen! - gondoltam. - Minket nem erősködni hívtak ide. Felesleges bárkinek is bebizonyítani, hogy tudunk kung-fuzni. Különben sem kellene felhívni magunkra a figyelmet.

Miké néhány pillanatig nézte a vele szemben állót, aki mellé mintegy varázsütésre felsorakoztak a cimborái is, aztán hirtelen meghajolt.

- Miké Darms vagyok - mondta csendesén.

A másik enyhültén mosolygott.

- George McKay a nevem, ők pedig a barátaim.

A többiek szélesen elvigyorodtak.

- Már azt hittem - dörmögte McKay enyhe gúnnyal a hangjában

-, hogy ki akarnak kezdeni velünk. Az meg nem tenne jót az egészségüknek, fitikák.

Közben a szeme sarkából figyelte a reagálásomat.

Hát legyen! - gondoltam, és elindultam a társaság felé. Odaérve megálltam a beszélő előtt, és nyugodtan szemügyre vettem. Nálam

fél fejjel magasabb, robosztus testalkatú ember volt, durva vonásokkal, bozontos szemöldökkel, fekete, rövid hajjal. Egy cseppet sem volt szimpatikus, akárcsak a társai.

- Anthony Grey vagyok - hajoltam meg, majd felegyenesedtem.

- És a jobbtól mindig szívesen tanulok.

- Nocsak, nocsak - kedélyeskedett, és közben érdeklődve tanulmányozott, mint valami furcsa csodabogarat. - Esetleg tanulni akar verekedni egy kicsit?

- A verekedés és az önvédelem szerintem nem ugyanaz - mosolyogtam nyájasan. - Ön melyik műfajt űzi?

Éreztem, hogy szavaim nem váltották ki rokonszenvét. Az arca

elkomorult, szemei fenyegetően villantak. Látszott rajta: nem szokott hozzá, hogy valaki jópofáskodjon a rovására.

Néhány pillanatig meredten bámultuk egymást, a terem többi részéből érdeklődve figyeltek bennünket, várva, hogy mi lesz a folytatás.

McKay lassan vészjósló vigyorra húzta a száját.

- Nem hiszem, hogy egy súlycsoportban lennénk, Mr. Grey mondta, és lekicsinylően végigmért. - Meg aztán - tette hozzá -, iszonyúan gyors tudok lenni.

- Gyorsabb, mint ő? - bökött felém Miké a hüvelykujjával, miközben angyali mosollyal nézte a hengegőt.

- Az tuti, barátom - bólogatott McKay egyik társa. ,
Néhány pillanatig elgondolkozva gyűrögettem az államot, és szinte unatkozva szemléltem McKayt.

- Azért én a maga helyében nem sietnék kipróbálni - figyelmeztette Miké jóindulatúan az iszonyúan gyors embert.

- Akár azonnal is - vigyorgott amaz. - Maga meg tanács helyett mutassa meg, mit tud!

- Kinek? - érdeklődött félénken Miké.

- Jim Easckott vagyok - lépett előre egyet a McKay szintársulat másik tagja.

A hirtelenszőke - érzésem szerint ír származású -, dús bajuszú férfi eddig még nem szólalt meg, csak gúnyosan figyelt bennünket, de most úgy állt oda Miké elé, mint a ragadozó, amely tudja, hogy áldozata nem menekülhet.

- Maga is jöjjön ide! - szólt oda Davidnek McKay. - Magának is találunk partnert. Az én Perry Murdock barátom alig várja, hogy tanuljon egy kicsit. Maga szokott itt balettozgatni, ugye?

- Csak a lábizmaidat szoktam lazítgatni - vont a vállát Dávid.

- Hát csak lazítgassa - mondta a Murdocknak nevezett.

Láttam, hogy Dávid nem rajong különösebben az összeecsapásért. Valószínűleg ellenfele is észrevette rajta a dolgot, mert magabiztosan a terem közepére mutatott.

- Kezdhethjük is.

A küzdelemre azonban nem került sor, mert megérkezett Ishikawa. Pusztán megjelenésével is tiszteletet parancsolt. Gyorsan párokba állított bennünket, aztán rövid magyarázat után már kezdődött is az első gyakorlat.

Mike-nak igaza volt, tényleg jól csinálta, amit csinált. Röviden, tömören, szakszerűen magyarázott, látszott rajta, hogy komolyan veszi a feladatát, talán kissé komolyabban is, mint egy ilyen helyen kellene. Minden feladathoz kihívott egy embert, bemutatta vele a mozdulatsort, aztán a többiekkel is elisméltette néhányszor. Közben ide-oda járkált a párok között, és ahol szükség volt rá, ott javított a mozdulatokon. Természetesen csak egyszerűbb fogásokat gyakoroltunk, és egy kicsit szenvedtem, hiszen Ishikawa merőben más módszer szerint tanított, mint amit én megszoktam.

Mindamellet nem vált hátrányomra a gyakorlás.

A mintegy másfél órás edzés után inkább kellemesen feldobódva, mint elfáradva indultunk az öltözők felé. Amint elhaladtunk a McKay-társulat mellett, Easckott odaszólt Mike-nak:

- Nem baj, majd legközelebb.

- Nem mulasztjuk el a lehetőséget - nyugtattam meg Miké nevében. Lezuhanyoztunk, megvacsoráztunk, aztán a szobámba mentünk.

- Nna, öregem - huppant le Miké egy fotelba, miután becsuktam az ajtót -, ideje, hogy egy kicsit összefoglaljuk a dolgokat.

- Mármint? - néztem rá, és leültem vele szemben.

- Hát a szellemhistóriát - magyarázta. - Egyáltalán, mi az, amit tudunk?

- Semmi - ráztam meg a fejem. - Miért, te mást hallottál?

Hátradólt a fotelban, kezeit összekulcsolta a tarkóján, és kibámult az ablakon.

- Kinek áll érdekében, hogy itt féljenek az emberek? - töprengett fennhangon. - Ez itt a kérdés. És ki az a két ember, aki eltűnt?

Van-e összefüggés a két személy között?

- Túl sokat kérdezel egyszerre - intettem le. - Ha esetleg elfelejtetted volna, akkor közlöm veled: még csak most érkeztünk.

Egyébként is...

- Mondd csak!

- Egyébként is, Stimson elsősorban nem a múltbeli bűntények kiderítése miatt hívott ide bennünket. Ez egy-két év távlatából elég

nehéz is lenne.

- De nem lehetetlen!

- Semmi sem lehetetlen, és természetesen meg is fogjuk próbálni. De emlékezz csak vissza mit mondott, amikor megérkeztünk?

Álljunk lesben, és várjunk.

- De meddig, Tony, és mire?

- Nem tudom. Valamire, ami majd történni fog.

- Csak nem arra akarsz rávenni, hogy üljünk ölbe tett kézzel, amíg ismét eltűnik valaki?

- Sajnos... sajnos, semmi egyebet nem tehetünk. Ha tudnánk az okot, ami miatt éppen ez a két ember tűnt el, akkor esetleg ki tudnánk következtetni, hogy ki lesz a következő áldozat...

- Ha van egyáltalán értelmes ok - legyintett ingerülten. - Azt sem tartom kizártnak, hogy egy örülttel van dolgunk. Azt képzeli magáról, hogy ő az aztékok istene, időnként, amikor rájön a roham, tollhacukában végignyargal a hegyoldal, és ha valaki az útjába kerül, akkor azt megöli, és elássa valahol.

- Ez sem lehetetlen - bólintottam. - Ráadásul ezt a fajta elmebeteget roppant nehéz elkapni, mert látszólag normális hétköznapi

életet él. Viszont... viszont az ilyen ember mindig maga köré gyűjti a kényszerképzetéhez kapcsolódó dolgokat. És ez a gyengéje. Ha örülttel van dolgunk, akkor egészen biztos vagyok benne, hogy az illető erősen kötődik az aztékokhoz, érdeklődik a történelmük iránt, gyűjti a régi fegyvereket és használati tárgyakat...

- Mint például Stimson vagy Emilia? - vágott közbe.

- Igen, igen - bólogattam elgondolkozva. - Mint például Stimson vagy Emilia. A hatalmas bárhelyiség szinte teljesen telve volt, most egészen másképp nézett ki, mint amikor először láttuk.

A színpadon folyt a műsor, a pincérek diszkréten hordták az italokat, igyekezve, hogy senki elől se takarják el a pódiumot. Pedig fáradtak lehettek, egyikükkel, Manuellel szóba elegyedtem vacsora előtt, de akkor még a kisebbik bárban volt. Valami furcsa beosztás szerint ő meg a társa, Esteban délután kettőtől nyolcig ott szolgált fel, aztán átjöttek ide, és itt folytatták éjjelig.

Bizonyára megtalálják a számításukat - gondoltam, amikor láttam, hogy bőséges borraivalókat zsebelnek be.

A műsor nagyon kellemes volt, én azonban szívem hölgyét vártam, és a többi fellépőre jószíval nem is figyeltem.

Végre a konferanszié bejelentette: Hölgyeim és uraim... most következik Maria, az igéző!

A helyiséget rejtve behálózó hangszóróerdőből pattogó mexikói zene harsant fel, és a lány kiperdült a színpadra.

Aztán a vad ritmusok lassan megszelídültek, az eddig vakító tűzpiros fényeket sejtelmes zöldek váltották fel. Bejött Maria partnere, és megkezdődött a varázslat. Valóban érdekes dolgokat csinált, de engem inkább a szépsége ragadott meg. És ezt a szépséget még csak tetézte az öltözéke. Tiszta fekete testhez simuló selyemruhát viselt, amely láttatni engedte gyönyörű alakját és lobogó lebernyeget, amely egy-egy hirtelen mozdulatánál meglebbent, és szétterült, mint a denevér szárnya. A szemei szinte szikráztak, amint hipnotizálta a másikat.

Minden egyes produkciót ovációval fogadott a közönség, főleg a férfiak tomboltak, gondolom, nem csupán a varázslat váltotta ki belőlük az elismerést, hanem a csodaszép varázsló is. A szám végén következett a fő attrakció, amelyet már nagyon vártam. Amint Maria önként jelentkezőket kért a színpadra, nyomban indultam.

Két közelebbi asztaltól fürgén felugrottam, és odarobogtam mellé.

Már csak néhány lépés választott el a tüneménytől, amikor egy kövér német felemelkedett előttem, hogy ő is bedobja magát.

Ha előbb odaér, mint én, akkor meglesz a létszám - villant át az agyamon, és már mozdultam is. Egy könnyed lökéssel megtaszítottam a német székét, ami nekiütődött a térdeinek, mire azok megroggyantak. A férfi ingerülten fordult hátra. Egy kedélyes hello kíséretében visszanyomtam a székbe, és három rövid lépés után

már ott is voltam a színpadon.

Hátrasandítva megállapítottam, hogy viselkedésemmel nem váltottam ki elragadtatott elismerését, de nem törődtem vele különösebben. Közben megjelent a konferanszié, és tájékoztatta a nagyérdeműt a produkció lefolyásáról.

Most Marián volt a sor, aki a programnak megfelelően elővett három cédulát, és írni kezdett. Két másik társam izgatottan somolyogva várta a folytatást, én pedig lopva körülnéztem. Mire a lány befejezte az írást, sikerült megtalálnom, amit akartam.

Ekkor gyönyörű varázslónk mindhármunknak átnyújtott egy-egy papírdarabot, és figyelmeztetett bennünket, hogy őrizzük meg. Ezután beálltunk egymás mellé egy vonalba, és kezdődött a mutatvány.

A hangszórókból misztikus zene áradt, a színpadi fények eltompultak, és csak egy világosabb fénykör maradt, amelyben Maria és az első páciens volt.

A lány a férfi elé állt, és mereven nézni kezdte. Hosszú másodpercek teltek el, a közönség feszülten figyelte a néma kettőst... Aztán a férfi lassan megmozdult, és tétova léptekkel elindult a lány

mellett álló csillogó asztalka felé. Amint odaért, az ott lévő kancsóból teletöltött egy poharat vízzel, és élvezettel felhajtotta.

Maria ekkor a másik delikvens elé állt, és azt kezdte el szuggerálni.

Nem telt el túl sok idő, és sorstársam ugyanolyan lassan és tétován mozdult, mint az előző, de ő vetkőzni kezdett. Előbb a zakóját

vette le, maj némi tétovázás után az ingét is. A lány nem várta meg, hogy egyéb ruhadarabjaira is sort kerítsen, hanem elém lépett, és tekintetét az enyémbe fúrta. A pupillái kitágultak, a mélyzöld szemek most furcsa delejes tűzben égtek. No most meglátjuk, hogy milyen hatásos volt a több mint tízéves kung-fu gyakorlás alatti pszichikai felkészülés - gondoltam.

A harcművész akkor sajátította el igazán a kung-fut, ha nem csak a testén, de a szellemén is tökéletesen uralkodik, legalábbis ezt állították a régi mesterek, és én ebben a kérdésben tökéletesen igazat adtam nekik.

Visszanéztem Mariára, és igyekeztem üressé tenni a tudatomat, kikapcsolni minden külső ingert, amely befolyásolhatja. Csak arra az egy dologra koncentráltam, amit tenni szándékoztam. Nem érzékeltem pontosan, hogy meddig álltunk így egymással szemben, szótlánul, pislogás nélkül. Talán percek, talán csak másodpercek teltek el. Egyszer csak úgy éreztem, hogy iszonyúan melegem van. A torkom kiszáradt, a homlokomon viszont gyöngyözni kezdett a veríték, az ingem nedvesen tapadt a hátamra. Szinte elviselhetetlennek tűnt a forróság... Ekkor megpillantottam a csillogó asztalkán - ahol a vizeskancsó is volt - egy színes legyezőt.

Úgy éreztem... nagyon jól esne egy kicsit legyezgetni magam... pokoli meleg van... És... végül is miért ne?

Aztán lassan tisztulni kezdett a tudatom. Most már éreztem, hogy mit kell tennem.

Enyhén botladozva elindultam. Még a zenén át is hallottam az elismerő morajt, ami a nézők között támadt, és annak szólt, hogy Mariának sikerült engem is mozgásra kényszerítenie.

Apró léptekkel haladtam... de nem a kis asztal felé. A színpad oldalához mentem, ahol hatalmas csokor - nyilván dekorációs célokat szolgáló - virág pompázott egy padlózásában. Könnyed mozdulattal kiemeltem a csokrot a helyéről, és elindultam a lány felé. Ahogy közeledtem, láttam a szemében a döbbsé fényt, és alig tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak.

Néhány pillanattal később már előtte álltam. Meghajoltam, aztán széles mozdulattal átnyújtottam neki a csokrot. Ekkor hirtelen felgyulladtak a fények, és a misztikus zene is elhallgatott, hogy helyét néhány pillanatnyi csend után dörgő tapsorkánnak adja át.

Maria mosolyogva átvette a csokrot, és meghajolt, de az arcát figyelve észrevettem rajta az értetlenséget.

Mi hárman zavartan - a félmeztelen férfiú kissé szégyenlősen pillantottunk

körbe.

Közben belibbent a konferanszié.

- Még nincs vége, hölgyeim és uraim, hiszen a kis cédulák felolvasása még hátravan - közölte sugárzó arccal, majd a lányra pillantva, némi zavarral a hangjában folytatta:

- Persze... persze a produkció rendkívül nehéz... és hát... becsúszhat némi hiba is... khm... de... de lássuk a cédulákat.

Elővettük a cédulákat, a konferanszié összeszedte azokat - közben aggódó arccal Mariára sandított -, és átadta egy nagyobb társaságban ülő éltesebb hölgynek, aki nyomban olvasni kezdte az elsőt.

- Uram, ön nagyon megszemélt ebben a pokoli melegben.

Bizonyára jól fog esni egy pohár víz.

Szavait hatalmas taps követte. Erre aztán olyan boldog mosollyal nézett körül, mintha ő kapta volna az elismerést. Szertartásosan széthajtogatta a második cédulát, és már mondta is.

- Iszonyú hőség van. Kérem, érezze otthon magát, nyugodtan könnyítsen az öltözékén.

Ismét kitört az ováció, jó fél percbe telt, mire újra csend lett.

Lopva Mariára sandítottam, és láttam, hogy riadtan néz hol rám, hol a felolvasóra.

Bátorítóan rámosolyogtam, és szinte átszellemülten hallgattam a felcsendülő szavakat:

- Uram, ön nagyon rokonszenves nekem. Ha önnek is ez a véleménye rólam, kérem, köszöntsön egy csokor virággal.

Miután elhalt az utolsó hang, egy pillanatra némaság támadt, aztán szinte elemi erővel tört ki a tapsorkán.

A lányt figyeltem, aki egy pillanatig döbbenetesen rám nézett, aztán udvarias mosolyt varázsolt az arcára, és meghajolt a közönség felé.

Elégedetten tértem vissza a helyemre, ahol Miké gyanakodva fogadott.

- Mi volt ez? - kérdezte.

- Hogyhogy mi volt? - érdeklődtem nyájasan. - Hát mutatvány.

- Mondhatsz, amit akarsz - legyintett -, én tudom, hogy valami nem volt rendben, még akkor is, ha a többiek nem vették észre.

- Ugyan már... - néztem rá megrovóan. - Képzeld.

Időközben Maria levonult a színpadról, helyét egy akrobata csoport foglalta el.

- Inkább nézd a műsort - mutattam feléjük.

- Szóval nem árulod el, hogy mi volt a trükk? - húzta össze a szemét.

Odahajoltam hozzá.

- Majd mindent elmesélek, ha innen elmentünk - súgtam. - Nem akarom, hogy meghallja valaki.

- Oké - vigyorodott el. - Látod, tudtam én, hogy valami van.

Igaz, minden úgy történt, ahogy elő volt írva, de... ahogy a lány nézett téged, abból egyből gondoltam: valami nincs rendben. Csak azt nem értem, mi.

- Minden stimmelt, nem? - néztem rá kajánul. - Minden úgy történt, ahogy előre megmondták.

- Igen, igen - bólogatott kelletlenül -, mondom, én sem vettem

észre semmi gikszt, csak, ahogy a lány nézett téged... valahogy...

valahogy - hirtelen felkapta a fejét -, vagy talán csak nem azt akarod mondani, hogy tényleg meghipnotizált?

Néhány pillanatig elgondolkozva forgattam a poharamat, aztán felé fordultam.

- Nem, nem hipnotizált meg - mosolyogtam sejtelmesen. - Inkább úgy mondanám, hogy elbűvölt.

- Elnézést, megengedik, hogy leüljek?

Felpillantottam, Maria állt előttünk.

Gyorsan átöltözött - állapítottam meg magamban, miközben az egyik üres székre mutattam.

- Foglaljon helyet. Nagyon örülök, hogy megtisztel bennünket,

kár, hogy a barátom már nem sokáig élvezheti az ön elragadó társaságát.

- Miért? - kérdezte Miké elképedve.

- Azért - néztem rá szelíden -, mert hajói emlékszem, éppen az

imént mondtad, hogy nagyon álmos vagy, és mindjárt elmész táncolni egy kicsit,

hátha attól felfrissülsz.

- Most, hogy mondod... - vigyorodott el. - Azért még bemutatkozom.

- Felesleges - nevette el magát a lány. - Maga Miké Darms.

- Honnan tudja? - kapta fel a fejét Miké.

- Önökről minden itt dolgozó tudja, hogy kicsodák, és azt is, miért vannak itt. Mr. Stimson mondta, hogy ma fognak megérkezni, így amikor az ebédlőben megláttam magukat Emiliával, rögtön tudtam, kikkel állok, illetve ülök szemben.

- Hát akkor én megyek is - állt fel Miké.

- Érezd jól magad - szóltam utána, aztán figyeltem, amint elszalalozik az asztalok között.

- Maga aztán nem sokat teketóriázik, megszerzi, amit akar, mi?

- kérdezte a lány kicsit gúnyos, kicsit szemrehányó hangon, de láttam rajta, hogy nem bántani akar, inkább félig-meddig dicséretféle volt ez a részéről.

- Mire céloz? - néztem rá szégyenlős mosollyal, bár pontosan tudtam, hogy mire.

Intett Estebannak, a pincérnek, aki visszabólintott - nyilván tökéletesen tudta, hogy Mariának mi a kedvenc itala -, és csak utána válaszolt.

- Hát először is arra, ahogy szegény barátját elüldözte azért, hogy kettesben maradjunk, másodszor... nos, másodszor az előbbi produkciójára. Nem tudom, hogy csinálta, hiszen csak ma érkeztek, azt sem tudhatta, mi lesz a dolga a színpadon. De elérte, amit akart... vagy nem azt akarta, hogy idejőjjenek? Arról már nem is beszélek, ahogy azt a szegény németet visszanyomta a székre, nehogy megelőzze magát.

A társalgás rövid időre megszakadt, mert Esteban hozta az italt, valamilyen koktél volt. A lány belekortyolt, aztán letette a poharat, és várakozásteljesen rám nézett.

- Elég erőszakos fickónak tarthat - bólogattam sopánkodva -, de gondoljon arra, hogy az összes cselekedetem, amit felsorolt, arra irányult, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljek magával.

- Mindenesetre megtalálta a legegyszerűbb megoldást - mondta

színlelt felháborodással. - Majdnem tönkretette a produkciót.

- Elnézést kérek, ígérem, hogy többet ilyet nem teszek - emeltem fel a két kezem megadóan.

- Nos, jól van - mosolyodott el. - De árulja el: hogy csinálta?

Néhány másodpercig az italomba bámultam, aztán hirtelen elvigyorodtam.

- Ami azt illeti, majdnem elmentem azért a legyezőért.

-És?

- Tudja - magyaráztam -, egy kicsit én is felkészültem a mutatványra. Amikor az étteremben látott minket, akkor Furten kisaszszony éppen a maga számára beszélt. Tudtam, hogyan fog lezajlani

a műsor, ezért egy papírlapra felírtam azt, amit én szándékoztam tenni. Aztán végigcsináltam az egész produkciót, és utána nem a maga által adott cédulát vettem elő, hanem a sajátomat. Mindössze egy probléma jöhetett volna közbe: ha nincs virág a teremben. De reméltem, hogy lesz... Azzal együtt nem sok hiányzott ahhoz, hogy én is engedelmesen végrehajtsam a számomra előírt feladatot.

- Érdekes ember maga - nézett rám fejcsóválva, és a nézésében több volt, mint elismerés. Legalábbis reméltem.

- Maga pedig gyönyörű - mondtam csendesen.

Néhány hosszú másodpercig szótlánul figyeltük egymást, magunkban gondosan feldolgozva a másik minden rezdülését. A hallgatás pedig egyre beszédesebbé vált, hiszen a szemek ilyenkor jobban fecsegnek, mint a legpletykásabb öregasszony. Párbeszéd zajlott közöttünk anélkül, hogy kinyitottuk volna a szánkat. Aztán

egyszer csak megszakadt a varázs, mert körülöttünk kitört a tapsvihár, amellyel az akrobaták egyik ugrószámát honorálta a közönség.

Maria megrezzent, arckifejezése már ismét a régi volt.

- Na és mi a véleménye a szellemről? - érdeklődött.

- Én is éppen ezt akartam kérdezni - vigyorodtam el.

- Hát ha engem kérdez... szerintem ez az egész dolog csak képzelődés. Pedig

nekem még jobban kellene hinnem benne, mint Mr. Stimsonnak, hiszen énbennem van némi indián vér.

- Ez igaz? - kaptam fel a fejem csodálkozva. - Egyáltalán nem látszik magán.

- Még indián nevem is van - húzta ki magát büszkén. - Ixtlioxichitl.

- Ixtli... micsoda?

- Ixtlioxichitl - ismételte szótagolva. - Ez azt jelenti: Fekete Virág.

- Hm. Szép név. Ixli... Ixtlioxi... Ixtlioxichitl.

- Ez az. Remek.

- Na, ezt remélem, sikerült megjegyezni. Tehát hogy van ez az indián származás?

- Nézze - kuncogott -, itt, Mexikóban az emberek túlnyomó többségében van valami indián beütés, a lakosság körülbelül harminc százaléka pedig tiszta indián.

- Aha... - bólogattam. - így már értem.

- Na, szóval, visszatérve a szellemhez, szerintem ez az egész pusztá képzelőds vagy optikai csalódás. Főleg Emilia mániája, és ahogy elnézem, már a főnököt is megfertőzte vele.

- Es a két eltűnt ember?

- Maga is láthatta, mekkora hegyek vannak itt. Szerintem ezek az emberek elcsavarogtak valamerre, aztán lezuhantak valamelyik szakadékba, és kitörték a nyakukat.

- És a holttestek? Azok hová lettek? Mert úgy tudom, nem kerültek elő.

Megvonta a vállát, és legyintett.

- Inkább hagyjuk ezt a témát. Maga a véleményemet kérdezte, és én elmondtam. Ha a rendőrség nem találta meg őket, akkor én honnan tudhatnám, hol vannak?

- Igaza van - mosolyodtam el. - Ne haragudjon, hogy ilyesmivel zavarom, de maga mégiscsak itt él, azt hittem, tud valamit, amivel esetleg segíthet.

- Csak ezért akart velem találkozni? - kérdezte, és mélyen a szemembe nézett.

- Nem... - mondtam lassan. - Nemcsak ezért. Maga gyönyörű... és...

- Szeretné, ha holnap magával vacsoráznék - fejezte be a mondatot. Úgy látszik, a gondolatolvasáshoz is ért.

- Igen.

- Holnap este nyolckor az étteremben?

- Igen.

- Hát akkor... - felállt -, a holnap esti viszontlátásra.

- Várni fogom - mondtam, és közben szinte repestem a boldogságtól. Micsoda nő! Szerencsés fickó vagyok.

Arra riadtam fel a gondolataimból, hogy Miké ül le mellém.

- Vannak jó nők a diszkóban, de ahogy látom, te már megtaláltad az igazit. Olyan az arcod, mint egy jóllakott pincsikutyáé - állapította meg derűs arccal.

- Biztos tánc közben is ilyen idétlen szöveget nyomtál, aztán csodálkoztál, hogy nem akad párod - nyájaskodtam.

- Nem veszed észre, milyen tépett a ruhám? - nézett végig magán sértődötten. - Egy rejtekajtón át kellett menekülnöm az éhes nők elől.

- Valószínűleg összetévesztettek velem - nyugtattam meg.

Intett Estebannak, aki már oda sem jött hozzánk, csak bólintott. Bámulatos memóriája van, hiszen csak ma érkeztünk, és már tudja, hogy Miké mit iszik.

A táncparkett ördöge pedig körülsandított, aztán felém fordult.

- Ná, most már megfogyatkoztunk. Most már senki sem fogja meghallani, ha elmondod: miért csinálják a delikvensék azt, amit Maria előír nekik? Netán beépített emberek?

- Szó sincs róla - magyaráztam. - Szerintem a siker sok apró összetevőn múlik. Például a zene. Emlékezz csak vissza gimnazista korunkra. Évekig játszottunk az iskolazenekarban...

- És milyen jól!

- Éppen ezért nem kell neked különösebben ecsetelnem, hogy a zene milyen nagy hatással tud lenni az emberre. És milyen zene szólt, amíg mi a színpadon voltunk?

- Ilyen... - kereste a szavakat - misztikus... Keleties. Ez az! Keleties.
- Vagyis - vettem át a szót -, ha ilyen zenét hall az ember, akkor egyből a sivatag jut az eszébe. így van?
- így - ismerte el.
- Márpedig mindhármunknak valamilyen melegebből adódó cselekvést kellett végrehajtanunk, legalábbis a forgatókönyv szerint.
- És a zenén kívül?
- Nos, gondolom, rövid zenész pályafutásodból arra is emlékszel, hogy vannak kis teljesítményű reflektorok, amelyek közletről igen jó színhatást fejtenek ki, de borzalmas nagy hőt adnak le. Meg vagyok róla győződve, hogy ilyenek voltak bekapcsolva, és ránk irányítva a műsorszám alatt. Hajói megfigyelted, mindegyikünket egy-egy meghatározott pontra állítottak, nyilván oda voltak belőve ezek a reflektorok. Valóban iszonyúan melegem volt.
- És még?
- Nézd, ilyen apróságokból állt össze a dolog. Egészen pontosan persze nem tudok mindent... Ja, még egy apróság. Amikor én következtem, akkor a zenében szélzúgás hallatszott, és egy pillanatra megcsillant a kisasztalkán a legyező flitter díszítése. Ha nem koncentrálok erősen, én is megtettem volna, amit tőlem vártak.
- De nem tetted.
- Nem - ismertem el, majd elmagyaráztam, hogy hogyan készültem fel a produkcióra. Amikor a végére értem, elismerően megveregette a vállamat.
- Öregem... nagy vagy.
- És milyen álmos. Azt hiszem, ideje, hogy lefeküdjünk.
- Oké - bólintott, és intett Estebannak.
Becsuktam magam mögött a szobám ajtaját, aztán lehuppantam a fotelba, és kibámultam az ablakon. Szép este volt, a hold fénye bevilágította a környéket, a hegyeket, az épület mellett békésen kanyargó folyócskát és a vele párhuzamosan futó autótutat.
Semmi zaj, semmi mozgás nem zavarta meg az idilli békét.
Elmélázva gyönyörködtem a látványban, és lassan éreztem, hogy a légkondicionáló diszkrét zümmögése álomba szenderít. De nem így történt...
Már csak résnyire volt nyitva a szemem, amikor az elalvás határán valami megzavarta a nyugalmamat.
Olyannyira, hogy rugó módjára pattantam fel, és ugrottam az ablakhoz. Egy tizedmásodperc elég volt ahhoz, hogy rájöjjenek: szó sincs tévedésről. A szemközti domboldalon a fák között egy furcsa formájú valami igyekezett felfelé.
Az azték szellem...
Az alsó teste teljesen normális volt, de a felső... valamilyen ijesztő tollazat borította, és szárnyai voltak.
Megbabonázva meredtem a látványra, néhány pillanatig moccanni sem tudtam. Agyamban izgatottan cikáztak a gondolatok.
Tehát mégsem képzelődés... Valaki beöltözik szellemnek... De ki lehet az, és miért?
Gyorsan döntöttem: akárki legyen is, megismerkedem vele. Az ajtóhoz léptem, és kisiklottam a folyosóra. Néhány pillanattal később már a recepciónál voltam.
- Látom, uram, ön is kedveli az éjszakai sétákat - mosolygott rám a kerekkepű, pirosposztagás portás, amikor odaadtam neki a kulcsot.
- Miért, mások is ki szoktak járni ilyenkor? - kaptam fel a fejem.
- Ó, igen - magyarázta lelkesen. - Tudja, a környéken két tó is van, és akadnak, akik időnként kedvet kapnak egy kis éjszakai fürdőzésre. Van aztán olyan is, aki sétálgat, sőt még éjszakai kocogásra is vállalkoznak néhányan.
- Hm. És most sokan vannak kint?
- A... - legyintett, és olyan arcot vágott, mintha súlyos hibának tartaná a vendégek részéről, hogy futkározás helyett maradi módon ágyban óhajtják tölteni az éjszakát.
- Ühüm. Értem - bólogattam, közben pedig arra gondoltam,

hogy mennyivel szívesebben maradtam volna én is inkább a szobámban. De hát nem mindennap adódik olyan alkalom, hogy az ember közelebről is megismerkedhet egy eredeti azték szellemmel. Feltéve persze, ha sikerül elcsípni.

- Hát akkor én megyek is - vigyorodtam el. - Az az igazság, hogy egy kicsit többet ittam a kelleténél, és azt hiszem, egy kis séta jót fog tenni.

Kiléptem az épületből, és elindultam a dombhát felé, ahol a szellemet láttam. Óvatosan haladtam, bár tudtam, hogy jókora távolság választ el bennünket egymástól. Amikor odaértem a körülbelül negyven méter magas dombhoz, megálltam, és feszülten körbefüleltem. Semmi nesz, semmi gyanús zöreje nem utalt arra, hogy a szellem a közelben van.

Úgy döntöttem, hogy nem megyek utána, hanem megvárom, amíg visszajön. Egy fa mellé húzódtam, és onnan kémleltem a környéket, remélve, hogy előbb-utóbb felbukkan. Hosszú, idegölő mozdulatlanágban eltöltött percek következtek, melyek előbb fél, majd egy órává álltak össze. Lassan kezdett elegendem lenni az egészből... Hiszen ki tudja, lehet, hogy vissza se jön. Ki tudja, egyáltalán, hogy honnan jön, és hová tart?

Rövid tépelődés után úgy döntöttem, hogy hagyom az egészet a fenébe, visszamegyek, és lefekszem.

Kissé csalódottan indultam el..., de alig tettem meg néhány lépést, amikor észrevettem, hogy ötvenméternyire előttem, a másik dombról egy sötét alak ereszkedik alá. Az enyhe szellő meg-meglobogtatta a felső testét borító tollazatot.

Hát mégiscsak találkoztunk - gondoltam, miközben hunyorogva igyekeztem jobban szemügyre venni. A holdat éppen felhők takarták, így meglehetősen nehéz dolgom volt.

Nem baj, majd közelebb megyünk.

Óvatosan lopakodtam, vigyázva, nehogy zajt üssek. A másik nyugodtan haladt a koromsötétté vált éjszakában. Persze, egy szellemnek nincs kitől tartania. Hacsak tőlem nem.

Egyre jobban megközelítettem, végül már csak tíz méter választott el tőle, amikor egy száraz ág megroppant a talpam alatt. Csodálkozva hátrafordult, és amikor észrevett, hanyatt-homlok menekülni kezdett.

Aha, szóval félünk, hogy lelepleződünk.

Gyilkos sprintbe kezdtem, és néhány pillanat alatt utolértem. És még erre mondta Emilia, hogy milyen gyors...

Megragadtam a karját, egy erőteljes mozdulattal magam felé pendentettem, közben csodálkozva állapítottam meg, hogy nem is próbál ellenállni.

A hold előbukkant a felhők mögül, és megvilágította néma kettősünket.

Az arcába néztem, aztán csodálkozva hátrahőköltem.

Foglyom rémülten meredt rám, a szemében könnyörgés csillogott.

A szél hátrafújta hosszú haját, így láthatóvá vált az arca. Egy ismeretlen nő állt előttem.

- Mit akar, és ki maga? - lihegte az iménti futástól kifulladásra.

Időközben a tollazatának vélt takaró, amelyet eddig a vállára terített, lecsúszott a földre, és ekkor láttam, hogy tornadressz van rajta.

Elengedtem a csuklóját, amelyet eddig erősen szorítottam, és esetlenül meghajoltam.

- Anthony Grey a nevem, és itt lakom a Tenochtítlan sportközpontban.

- Maga is? - kérdezte csodálkozva. - Engem Helga Rostennek hívnak.

Néhány pillanatig hallgatott, aztán szúrósan rám nézett.

∴ - Mondja, miért üldözött?

Jó kérdés volt, én is éppen azon gondolkoztam, hogy mit hebegjek. Végül is nem mondhattam meg neki, hogy a sötétben azt hittem

róla: ő az azték szellem. Nyilvánvaló, hogy hülyének nézne.

- Hát... én... nem akartam üldözni. Maga kezdett el menekülni előlem. Tulajdonképpen mit keres itt ilyenkor este egyedül?

- Az az én dolgom - mondta durcásan, és hirtelen mozdulattal

felkapta a takarót a földről.

- Egyébként jógázom, és ha éppenséggel tudni akarja, akkor ilyenkor este szoktam hódolni eme szenvedélyemnek.

- Ne haragudjon - szabadkoztam -, igazán nem akartam megijeszteni. De ha nem kezd el menekülni, akkor nem eredtem volna a nyomába.

- Mégis, mit várt? Késő este egyedül sétálok a sötétben, és egyszer csak felbukkan mögöttem egy lopakodó alak. Hát persze, hogy futni kezdtem.

- Igaza van - bólintottam. - Még egyszer elnézését kérem. Néhány másodpercig szigorú arccal méricskéltem, aztán lassan megengyhültek a vonásai.

- Nos jó, most az egyszer megbocsátok. Jöjjön, menjünk!

- Hát nem akar jógázni? - kérdeztem.

- Már befejeztem - mondta. - Éppen visszafelé igyekeztem, amikor észrevettem magát.

Fűjt egyet.

- Már három éve járok ide rendszeresen, de ennél csak egy izgalmasabb élményem volt.

- Már három éve? - kaptam fel a fejem.

- Igen, tudja, nagyon szeretem ezt a helyet. A júliust mindig itt töltöm.

- Aha... - bólogattam elgondolkozva. - Na, és mi volt a legizgalmasabb élménye?

- Hát ez hosszú történet... De ha érdekli, elmesélem.

- Igen, kérem, mondja el!

Persze, hogy érdekelt a dolog. Hiszen minden rendkívüli esemény, ami a közelmúltban itt történt, érdekes lehet a számunkra.

Pláne akkor, ha ezzel a lánnyal kapcsolatos, akinek első itteni nyaralása nagyjából egybeesik a rejtélyek kezdetével, aki éjjelente egyedül jár jógázni, és aki minden évben júliusban jön ide. Pont júliusban!

- Az első itt-tartózkodásomkor történt - kezdte. - A környéken kiraboltak egy pénzzállító autót. Az elkeseredett tüzpárbajban a banditák kegyetlenül lemészárolták a kísérőket, egyiküknek azonban még volt ideje rádión leadni a riasztást. A rendőrség lezárta az utakat, így a gengszterek nem tudtak elmenekülni. Aztán a gyűrű egyre szorosabbra húzódott körülöttük. Erre fogták magukat, beültek a pénzzállító autóba, és felrobogtak ide a sportközpontba.

Képzeld el a meglepetésemet, amikor éppen a felszereléssel együtt el akartam indulni a terepre, és erre egyszer csak éles fékcsikorgással egy pénzzállító autó vágódott oda a bejárat elé, fegyveresek ugrottak ki belőle, és visszatuszkoltak az épületbe.

- Hiába - sóhajtottam -, a jóga is veszélyes sport.

- Nem jógázni indultam - fakadt ki durcásan. - A festő felszerelésemet vittem magammal. Ugyanis festő vagyok, és tájképeket festek.

- Este? - képedtem el.

- Ki mondta, hogy este? Este jógázom, nappal pihenek, és festek.

- Így már értem.

- Na, szóval, visszatuszkoltak az épületbe, és összetertették az embereket, akik ott tartózkodtak az előcsarnokban... Ha rágondolok, még most is kiráz a hideg... Aztán nemsokára a rendőrség is megérkezett. Körülfogták a sportkomplexumot, és felszólították a banditákat, hogy adják meg magukat. Azoknak persze eszük ágában sem volt.

Közölték, hogy ha a rendőrség megrohamozza az épületet, akkor lelövik a túsokat. Gondolhatja, mit éltem át.

- Hát miért nem végzett néhány idegnyugtató gyakorlatot? valahogy nem tudtam megállni, hogy ne csipkelődjek vele egy kicsit.

- De vicces - fintorította el az arcát. - Nem tudom, mit csinált volna, ha maga lett volna az én helyemben.

Néhány pillanatig duzzogva hallgatott, aztán a beszélhetnékje felülkerekedett.

- Alkudozás alakult ki a gengszterek és a rendőrség között. Ezek helikoptert követeltek, a rendőrök pedig megígérték, hogy reggelre meglesz. Csakhogy a banditák nem várták meg a reggelt. Egy óvatlan pillanatban

kitörték az épületből, és szétszóródva menekültek.
A rendőrök meg utánuk. Képzelterti, mi volt itt... A sötétben csak úgy villogtak a fegyverek torkolattüzei, a sorozatoktól visszhangzott a környék.

- Na, és elkapták őket?
- Négyet néhány órán belül, az ötödik, a főnök azonban csak két nap múlva került elő.
- És a pénz?
- Azt nem sikerült megtalálni, a gengszterek pedig hallgattak, mint a sár. Most börtönben csücsülnek valahol, tizenötötől húsz évig terjedő börtönbüntetést kaptak.
Közben visszaérkeztünk a sportkomplexumhoz. Előre engedtem Helgát,, aki, akárcsak én, földszinti szobakulcsot vett át.

- Ezek szerint egy folyosón lakunk - állapítottam meg, amikor elindultunk a szobáink felé.
- Ühüm - mosolyodott el. - Még biztosan sokszor fogunk találkozni. Maga meddig marad?
- Hát... még nem döntöttem el. Amíg jól érezzük magunkat. Ugyanis egy barátommal vagyok.
- Nahát! Én meg egy barátnőmmel. Ő is festő.
- Majd egyszer meglessük megukat munka közben - vigyorogtam, aztán búcsút intettem, és beléptem a szobámba.
Levetköztem, befeküdtem az ágyba, és még egyszer átrágtam magamban a mai nap eseményeit. Igaz, nem töprengtem túl sokat, úgy gondoltam, hogy reggel majd Mike-kal mindent megbeszélünk, így aztán nem sokkal később mély pihentető álomba merültem. Ekkor még nem sejtettem, hogy ez a mostani az első és utolsó nyugodtan végigaludt éjszakám azok közül, amelyeket itt töltök.
A reggelinél valóban nem tudtuk megállni, hogy ne vitassuk meg az eddig történeteket. Mindenekelőtt elmeséltem Mike-nak az előző este lezajlott kis kalandomat. Végighallgatott, aztán töprengve tanulmányozni kezdte az arcomat.

- Mondd, biztos vagy benne, hogy a szellemet láttad?
- Egészen biztos.
- És azután kilopakodtál, és belebotlottál ebbe a... ö... Helgába.
- Igen.
- Mondd, Tony, nem lehet, hogy esetleg az történt, hogy kinéztél az ablakon, észrevettél a távolban egy jó alakú nőt különböző pózokban...
- Ne is folytasd! - emeltem fel a kezem. - Megláttam, és lerobogtam hozzá, hátha sikerül némi kalandba keverednem.
Egymásra vigyorogtunk. Aztán Miké tűnődve megvakarta az állát.

- Tényleg, komolyra fordítva a szót, ki lehet az, aki időnként felöltözik tollruhába, kigyóbőrbe, és rohángászik a környéken?
- Ném, tudom, Helgával mindenestre jól melléfogtam. Hogy finom legyek: a pofámról égett a bőr, amikor megkérdezte, hogy miért üldöztem. Ráadásul meg vagyok róla győződve, hogy a szellem még akkor is ott volt a környéken.
- Hacsak nem ő volt az - vontam meg a vállát Miké, aztán magyarázni kezdett. - Most képzeld el! Kimegy jógázni, ott átöltözik, ámokfut egy sort, aztán visszaballag, mint aki jól végezte dolgát. Ráadásul elképzélhető, hogy egyáltalán nem is tud a betegségéről. Az ilyen típusú örültek nagyobbik része vissza sem emlékszik arra, hogy mit csinált a roham alatt. Jelen esetben Helga abban a hitben él, hogy ő az éjszaka folyamán jógázott.
- Semmi sem lehetetlen - tűnődtem. - Csak az a baj...
- Hogy addig nem tudunk lépni, amíg valami konkrét dolog nem történik. Erre gondoltál?
- Igen - hagytam rá. - Pontosan erre.
Reggeli után, jobb dolgunk nem lévén, leballagtunk az uszodába. Ahogy beléptünk, egyből kiszúrtam Helgát és a barátnőjét. Egy, a medence melletti fehér műmárvány asztalnál ültek falatnyi bikiniben, és üdítőt ittak. A lány észrevett, rám mosolygott, és hívogatólag intett.
- No, itt a konkrét dolog - súgtam Mike-nak, miközben elindultunk feléjük. Odaérve kölcsönösen bemutatkoztunk, aztán lehuppantunk az asztalhoz, és a

mellénk sikló pincéértől sört rendeltünk.

Közben lopva szemügyre vettem Helga barátnőjét, Kathy Maurert.

Világosbarna fiúszőrt haja volt és nagy zöld szeme, amivel, úgy láttam, máris levette Mike-ot a lábáról. Meg persze izgató alakjával, amiből alig takart el valamit a fűzőld pántos fürdőruha. Nem mondom, tényleg jól nézett ki, engem azonban Maria teljesen megigézett, úgyhogy inkább Helgával beszélgettem, kínosan vigyázva,

nehogy félreértse a helyzetet. Az itteni nyaralásairól kérdeztem, de nem lettem sokkal okosabb. Rejtélyes tüzesetek, eltűnések, időnként egy kísérteties hang felszólított valakit, hogy távozzon, vagy meghal... Mindezt már Stimsontól is hallottam.

Miké ezeltel teljesen belemelegedtem Kathyval a bájoltságba. Húsz perc elteltével már lelkes híve volt a tájfestészetnek, és nagy kedvet érzett ahhoz, hogy egy kicsit jobban megismerje ezt a csodálatos művészeti ágat.

Mire elbúcsúztunk a lányoktól, teljesen extázisba jött.

- Öregem, ez igen. Ha a festményei csak fele olyan szépek, mint ő, már akkor is csodálatosak.

- Az, a gyanúm - néztem rá kajánul -, hogy azért téged elsősorban nem az általa festett dombok érdekelnek.

- Ha nem tudnád - emelte fel a mutatóujját -, a természetes dolgok mindig szebbek és izgatóbbak, mint a festettek.

Egymásra vigyorogtunk. Éppen ekkor fordult be a sarkon Stimson, meglátott bennünket, és odajött hozzánk.

- Látom, jókedvűek. Nagyon örülök, hogy jól érzik magukat, remélem, így lesz ez az egész itt-tartózkodásuk alatt.

- Gyönyörű az épület - mutattam körül. - Valóban, minden megvan benne, ami a felhőtlen nyaraláshoz szükséges.

Felsőhajtott.

- Hát igen. Ha megszűnne ez az átok, ami a környéken ül, akkor biztos, hogy újra állandó telt házuk lenne.

- Erről jut eszembe - fordultam felé -, jó lenne, ha Furten kisasszony körbe tudna kalauzolni bennünket a terepen.

- Igen, igen - helyeselt -, rögtön szólok neki.

- Hagyja csak, ráér ebéd után - háritottam el az ajánlatát, mert eszembe jutott: az imént fél füllel valami olyasmit hallottam, hogy Miké megbeszélte Kathyval, ebéd előtt átmegy hozzá megnézni a festményeit, amiket eddig itt festett.

Így azután Stimsonnal délután négy órában állapotunk meg.

- Kösz - veregette meg a vállam Miké, amikor az igazgató távozott.

- Azért ebédelni majd gyertek el - vigyorogtam rá.

A szobáinkba mentünk, átöltöztünk, aztán Miké elindult Kathyhez, én pedig úgy döntöttem, elmegeyek a bárba, és iszom egyet.

Nem voltak sokan, így kényelmesen válogathattam a szabad

asztalok között, végül egy ablak mellett kötöttem ki. Innen

gyönyörű kilátás nyílt a környékre, élvezettel jártattam körül tekintetemet a valóban festői tájon. Manuel, a pincér, pillanatokon belül ott termett, és nemsokára már jólesően kortyolgattam a kellemesen hűvös sört a hosszúkás, vastag talpú pohárból.

- Nagyon helyes, fiatal barátom, ilyen melegben egy jéghideg sörnél nincs is jobb.

Ültömben félig hátrafordultam, hogy lássam a beszélőt. Ötven év körüli, kopaszodó, szikár, sasorrú férfit láttam, előtte is, akárcsak előttem, söröspohár díszelgett az asztalon. És pipázott. Az egyenes szárú, öblösfejú dohányzószerszám diszkréten füstölt a bal kezében.

- Tudja, van, aki még ilyen melegben is... áh, inkább átülök magához, ha nem haragszik.

És már jött is. Furcsa kis ember volt. Nagypapa-kora ellenére olyan tettekeskedés és lelkesedés sugárzott belőle, hogy a legtöbb huszonéves megirigyelhetné. Így első látásra is nagyon szimpatikus volt.

- Tudja - folytatta miután leült -, van, aki még ilyen melegben is tequilát iszik, csak azért, mert külföldi, és azt hiszi, hogy itt, Mexikóban

csak azt szabad inni.

Nem mondtam neki, hogy érkezésünkkor mi is azzal kezdtük.

- Ja, még be sem mutatkoztam - tette le hirtelen a poharát. Matthew Destin vagyok. Nem zavarja, ha pipázom?

- Anthony Grey magán... magánzó - nyújtottam a kezem.

- Nagyon örvendek. Egyedül van?

- Nem, egy barátommal jöttünk.

- Ő is biztosan sok tequilát ivott tegnap, és most nem tud lábra állni - nevetett.

- Nemjobban mondva igen, de nem ezért nincs itt. Ő most... ő most a tájban gyönyörködik - vágtam ki magam.

- Aha - bólogatott. - Az én munkatársaim betequiláztak tegnap, és most ég a pokol. Én nem is értem őket. Felnőtt emberek, és... áh, mindegy.

- Végül is üdüléskor belefér egy kis ivászat - véltem.

- Ó, ön azt hiszi, üdülni jöttünk - nevetett. - Nem, kedves barátom. Régészek vagyunk. Tegnap érkeztünk, ezek meg persze úgy

kezdték az ismerkedést a tereppel, hogy... na, de már mondtam.

- És mi után kutatnak? - érdeklődtem.

Rám nézett egy pillanatig, mintha csak azon gondolkozna, hogy tényleg érdekeli-e a dolog, vagy csak udvariasságból kérdezem.

Aztán jót húzott a söréből, leállította a poharat az asztalra, keze fejével megtörölte nemlétező bajuszát, és jelentőségteljesen mondta:

- Egy régi titkos temetkezési hely után nyomozok, amely még az azték kultúrából maradt ránk, feltéve persze, ha valóban megvan még.

- Arról nem is beszélve, hogy ha fennmaradt, akkor is kérdés, sikerül-e megtalálni - vetettem közbe némi kétkedéssel.

- Na igen - bólogatott -, sokak szerint nem is létezik.

Őszintén szólva, én is meglehetősen fenntartással fogadtam a szavait. Ez valószínűleg látszódott is az arcomon, mert elmosolyodott. 1

- Úgy veszem észre, maga sem hisz benne túlzottan.

- Hát... tudja... az az igazság... - húztam a szavakat. Szimpatikus ember volt, nem akartam megbántani. Végül is semmi közöm ahhoz, mit csinál itt, és főleg ahhoz, hogy sikerrel jár-e.

Vagy mégis? Elgondolkoztam. Hisz végeredményben minket is holmi azték szellem meg egyéb titokzatos események miatt hívtak ide. Ez az ember sokat tudhat az aztékokról, érdemes beszélgetni vele.

- Az a helyzet, hogy nem sokat tudok a mexikói indián törzsekről... - mondtam eltüntetve arcomról a kétkedő kifejezést -, de szívesen meghallgatok öntől egy kis előadást erről a témáról. Hátha

úgy jobban megértem majd a sírhely problémáját is.

Nyomban lelkesen beszélni kezdett.

- Nos, Mexikó területét ősidőktől fogva fejlett civilizációjú indián törzsek népesítették be. Ki nem ismerné a híres mexikói piramisokat vagy a hatalmas városokat, amelyeket annak idején építettek? Az akkori módszerekkel szinte hihetetlen építészeti remekműveket alkottak. Az eredeti őslakók, a maják még csak kőszerszámokat használtak, de kidolgozták a 20-as számrendszert, és a napévet percnyi pontossággal ki tudták számítani. Órójuk is nagyon keveset tudunk, legalábbis egyelőre. Akárcsak a Mexikó területét a IX. században meghódító toltékokról, majd az utánuk jövő

aztékokról, akik a XIII. században építettek ki hatalmas birodalmat.

- Én meg azt hittem, hogy már minden világos a kutatók előtt adtam a tudatlant.

- Ó, rengeteg még a rejtély - mondta felvillanyozódva. - Itt van

mindjárt az elnéptelenedett városok titka. A maják történelme

egyébként is bővelkedik titokzatos dolgokban, de ez a legérthetetlenebb. Miért hagyták ott a senkitől sem támadott kényelmes otthonaikat? Ne gondolja, hogy néhány sárkunyhóról van szó. Egész

városok váltak lakatlanná, hogy miért, arra vannak ugyan feltételezések, de biztosan senki sem tudja.

Bölcsen hallgattam, és nem mondtam el neki ama véleményemet, miszerint a régészetben és a történelemben az a legmegfoghatatlanabb a számomra, hogy teljesen biztos és megdönthetetlennek

hitt, akár évszázados teóriák dőlhetnek meg pillanatok alatt néhány rovátkolt kőlap vagy pár csontdarab előkerülésével. Inkább csodálkozást varázsoltam az arcomra.

- Nahát! Mik vannak... - álmélkodtam.

- És ez még semmi - folytatta. - Egész városok vannak, amelyekről még ma sem tud senki, és amelyek a mexikói őserdőben rejtőznek, sorsukra hagyatva.

- Hihetetlen - ingattam a fejem. - Egész városok?

- Nem hiszi? - nézett rám enyhe gúnnyal. - Nos, akkor figyeljen egy kicsit. Machu-Picchu. Ha valaki ezt a nevet hallja, egyből beugrik neki, hogy az inkavilág egyik leghíresebb városáról van szó. így van?

- Valóban így - hagytam rá, bár nem egészen értettem, hogy mire akar kilyukadni.

- Mikor hódították meg Perut? - emelte fel a hangját, és közben rám mutatott, mint a tanár, ha kérdésének leendő válaszadóját szemeli ki a teremben.

Manuel, a pincér érdeklődve figyelte, milyen sikerrel vizsgálom a tanár úr előtt.

- Valamikor az 1500-as évek elején - dűnnyögtem bizonytalanul.

- 1531-ben Francisco Pizarro volt az, aki leigázta az inkákat hadarta. - És mikor fedezték fel a Machu-Picchu romjait?

Újra rám mutatott, bár jobban örültem volna, ha Manuelt faggatja. Inkább ő beszélne - gondoltam, és vállat vontam.

- 1911-ben szót fogaltam. -Érti? 1911-ben, közel négyszáz évvel később. Igaz, a romokról az első híreket a múlt század közepén hozta egy Sartiges nevű francia utazó, de a tudományos világ akkor nem figyelt fel rá. Nos, ezek után mi a véleménye, lehet olyan piramis, város vagy sírhely, amelyet eddig még nem fedeztek fel?

- Megadom magam - mosolyodtam el, és feleltem mindkét kezem, mintha valaki pisztolyt fogott volna rám. Pedig ekkor még szó sem volt ilyesmiről.

Destin azonban csak egy pillanatra hallgatott el, nyilván azért, hogy levegőt vegyen, aztán átszellemült arccal folytatta. Elemében volt, hiszen hallgatósága engedte magát meggyőzni, és ez kitűnő alkalom volt, hogy tudását kissé megcsillogtassa. Én pedig hagytam, hadd beszéljen, ki tudja, mire lehet még jó a későbbiekben ez az információözőn.

- Nos hát, visszatérve Mexikóhoz - magyarázta -, Hernandó Cortez 1519-ben hódította meg a hatalmas azték birodalmat. Sokan azt hiszik, hogy az indiánok egy emberként vették fel a harcot a betolakodók ellen. Nos, ez korántsem volt így. A kezdeti időkben például nem egy törzs istennek hitte a spanyolokat, később pedig jó néhányan szövetségest láttak bennük, akik megszabadíthatják őket Moctezuma - az aztékok akkori főnökének - gyengédnek éppen nem nevezhető uralkodása alól. Ezért tehát sok törzs átállt a konkvisztádorok oldalára, és Moctezuma ellen fordult. Én pedig pont egy ilyen törzs sírhelye után nyomozok.

- És hogy jutott arra ez elhatározásra, hogy a sírhely egyáltalán létezik? - kérdeztem, és valóban kezdett érdekelni a dolog.

Elnevette magát.

- Tudja - magyarázta -, mi, régészek, egy kicsit olyanok vagyunk, mint az a bizonyos autókonstruktőr, aki a visszapillantó tükörhöz tervezi meg a kocsit. A kis részletekből megpróbáljuk kitalálni a nagy egészet, és reménykedünk benne, hogy jól taktikázunk.

Ez a mostani kutatásom is így indult.

- Mesélje el, ha nem titok - kértem, aztán kiittam a poharamat.

Ő is felhajtotta az italt, aztán intett Manuelnek, mutatva, hogy még két sört hozzon. A pincér elsietett, ő pedig beszélni kezdett.

- Az úgy volt, hogy négy évvel ezelőtt egyik ismerősöm meghívására Spanyolországba utaztam. Ez persze inkább amolyan munkalátogatás volt, mert az illető szintén kutató, én pedig nem bírok két napnál tovább a fenekemen ülni. így volt ez akkor is. Amikor csak tettem, bevettem magam a levéltárakba, és nekiláttam a Mexikóval kapcsolatos dokumentumok áttanulmányozásához. így

találtam rá egy naplórészletre, amelyet annak idején Cortez egyik alvezére írt. Mindössze három lap volt, a szöveg helyenként teljesen elmosódott, de így is felkeltette az érdeklődésemet. A barátom befolyásának a felhasználásával néhány napra kölcsön tudtam venni a lapokat, majd speciális vegyszerek és műszerek segítségével sikerült olvashatóvá tenni az írást. Nem csigázom tovább az érdeklődését, a szöveg valahogy így szólt:

A lány szerelemre lobbant irántam, és ennek nem csak testének engedelmes odaadásával adott nyomatékot. Megígérte, hogy másnap elvezet a titkos sírhelyre, ahol ősidőktől fogva nyugszanak a törzs uralkodói. Mind ez ideig ilyesmiről egyikük sem beszélt, hiába kérdeztük őket. A lány azonban szerelme jeléül megígérte, hogy elvisz oda, feltéve, ha senkinek sem szólok róla. Nehezen tartom meg a titkot, de adott szavamat meg nem szegem. Mindenesetre, saját magamat biztosítandó...

- Az ez utáni lap teljesen tönkrement - magyarázta Destin. A következő két lapon, ami még megmaradt, ez állt:

... volt az út, mire a teknősbékát formázó hegycsoport középső emelkedőjéhez értünk, jócskán elfáradtam, de megérte. A sziklás hegyvonulat ezernyi hasadékkal, barlanggal volt szabdalva, mi a táborától keletre eső részen kapaszkodtunk felfelé, mígnem a lány behúzott az egyik üregbe. Fáklyát gyújtottunk, és alig néhány lépés után ott álltunk a kürtöszzerűen kiszélesedő barlang közepén. A tűz fényében csak úgy szikrázott a rengeteg arany ékszer, amely a helyiséget valósággal elborította. De mindez semmi volt ahhoz a hatalmas bálványhoz képest, ami az oltár mögött állt. Ez a szárnyas kígyót ábrázoló szobor magasabb volt, mint egy átlagember, és színaranyból készült. Az ámulattól hosszú ideig szólni sem tudtam. Az eddigi városok, amelyekben megfordultunk, szintén gazdagok voltak, arany és drágakő sok volt mindegyikben, de ez a bálvány valamennyinél jobban lenyűgözött. Meg akartam tapintani a csillogó testet, de a lány visszarántott.

- Nem érintheted a kezeddél! - mondta. - Ha mégis megteszed, a szent sírhely elpusztít mindkettőnket.

Először nem értettem, mire gondol, de azután...

- Ennyi - fejezte be Destin, és az arcát elnézve, biztos voltam benne, hogy egyetlen szót sem hagyott ki az idézetből, valószínűleg szó szerint megtanulta.

- Mindössze ez a három lap volt, amelynek alapján elkezdtem a kutatást.

Elismerően füttyentettem, és most valóban nem kellett megjátszanom magam. Aztán megkérdeztem:

- Ez a lehetséges pusztulás mire vonatkozott? Mármint, hogy nem szabad a bálványt megérinteni?

- Elképzelhető, sőt valószínű - mondta elgondolkozva -, hogy a szobor elmozdulásakor működésbe lépett volna egy szerkezet, amely vagy eltorlaszolta volna a bejáratot, ezzel éhhalálra kárhoztatva a bentrekedteket, vagy valamilyen más módon semmisítette volna meg a betolakodókat.

Kortyolt egyet a Manuel jóvoltából időközben az asztalra került söröspoharak egyikéből, aztán folytatta:

- Visszatérve a saját történetemhez, nos, elég az hozzá, hogy elkezdtem nyomozni a naplórészletben említett teknősbéka formájú

hegycsoport után. Nem volt könnyű dolgom, hiszen Mexikó hatalmas ország. Két évembe telt, mire megtaláltam.

- Csak nem itt? - képedtem el.

Diadalittas arccal bólintott.

- De bizony, barátom. Ha ideje engedi, sétáljon egyet, és vegye szemügyre a környéket. A sportkomplexum pont a képzeletbeli teknősbéka teste és bal első lába között helyezkedik el.

- Gratulálok - mondtam elismerően. - Most már csak a barlang pontos helyét kell kideríteni. A létezéséről mindenesetre meggyőződött.

- Örülök - mosolyodott el kesernyésen. - Bárcsak a tudósvilág is így elfogadná, amiket mondok.

- Miért, nem így van? - kérdeztem.

Bosszúsan legyintett.

- Áh, ne is kérdezze. Tudja, a tudósok furcsa emberek. Mindnek megvan a saját különbejáratú elképzelése a dolgokról, és azt a teóriát körömszakadtáig védi.

- Végeredményben érthető a viselkedésük - vetettem közbe -, hiszen ugyan ki örül annak, ha az általa addig fennen hangoztatott és megdönthetetlennek hitt állítást valaki megcáfolja, esetleg egy homlokegyenest más elméletet hirdet?

- Igaza lehet - ismerte el. - Vannak ennél sokkal bosszantóbb dolgok is. Például, ami velem történt.

- Éspedig? - csaptam le rá.

- Tudja - sóhajtott -, én szabadúszó régész-történész vagyok, nem tartozom semmilyen szervezethez, nem vagyok alárendelve semmilyen kormánynak. Ez egyrészt jó, másrészt rossz. Jó azért, mert a magam ura vagyok, és rossz azért, mert mégsem vagyok az.

- Pénz? - kérdeztem.

- Úgy van - kesergett. - Nekem minden egyes expedícióhoz saját magamnak kell előteremtenem a pénzt. Ehhez pedig támogatók kellene.

Sajnos nem könnyű dolog olyan szponzort találni, amelyik hajlandó jelentősebb összeget fektetni valamilyen vállalkozásba, amikor semmilyen biztosíték nincs arra nézve, hogy az sikerrel jár.

- De ha sikerrel jár, akkor visszatérül a pénz, nem? - érdeklődtem.

- Ó, hogyan - bólogatott. - Képzeld el, egy világhírű felfedezés micsoda reklámot jelenthet a támogató cégnek vagy magánszemélynek. Márpedig ez a felfedezés - ha sikerrel járunk - világhírű lesz. - A gond azonban nem is ezzel volt. Találtam egy céget, amelyik hajlandó volt beleinvestálni a kutatásba.

- Akkor mi volt a probléma? - faggattam.

- Volt egy kikötésük - mondta elborult arccal -, miszerint minden az én elképzelésem szerint zajlik majd, de magam mellé kell vennem egy, a céggel nem tudom pontosan, milyen kapcsolatban álló régészt, a francia származású Nicholas Vouteurt. Kezdetben nem is volt semmi baj. A felkészülés előrehaladtával azonban egyre inkább azon vettem észre magam, hogy Vouteur lopva, szinte észrevétlenül átveszi az irányítást. Ő intézte a különféle engedélyeket, ő tárgyalt a sajtó képviselőivel, tehát én, aki ezt az egész expedíciót megálmodtam, lassan kezdtem háttérbe szorulni.

- Nem gondolt arra, hogy esetleg más szponzor után nézzen kérdeztem, hiszen megértettem, mit jelent ez a számára.

- Dehogyan - legyintett bosszúsan -, de sajnos nincs már rá időm.

- Miért?

- Nézze - magyarázta izgatottan -, a terület gazdája, Mr. Stimson jövőre egy szabadtéri színpad építési munkálatait kezdi meg ott függetlenül attól, hogy mi végzünk-e addig a környék átkutatásával vagy sem. Gondolom, azt már idejövetelekor megfigyelte, hiszen eléggé feltűnő, hogy a középső domb ezernyi barlanggal, repedéssel van tele. Nem egy helyen hegymászó felszereléssel kell majd dolgoznunk, ha nem akarunk kockáztatni. Mindez időbe telik. És az idő nagyon sürget. Még az a szerencse, hogy a naplórészletben benne van: a sírhely keletre fekszik attól a helytől, ahol annak idején Cortezék táboroztak. Hozzávetőlegesen tudom a tábor helyét, így a terület, ahol kutatni kell, jócskán leszűkül. Ezzel együtt sincs más választásom, ha meg akarom találni a sírhelyet, akkor kénytelen vagyok vállalni ezt a kényeszerű házasságot.

Az utolsó szavakat már haragosan, ökölbe szorított kézzel mondta, és megértettem az indulatát. Egy tudóstól, aki elkezd valamit, véghez viszi a tervet, a dicsőség nagyobbik részét azonban kénytelen átengedni másnak, nem várható el, hogy maradéktalanul boldog legyen.

Elgondolkozva belekortyoltam a sörömbbe, aztán az órára pillantva megállapítottam: jócskán elbeszélgettük az időt.

- Ne haragudjon, de azt hiszem, mennem kell - mondtam mentegetőzve. - A

barátommal megbeszéltük, hogy kettőkor ebédelünk.

- Menjén csak, kedves barátom - mosolyodott el, és örültem, hogy a komor ráncok kisimultak a homlokán.

Miké lelombozódva várt rám.

- Na mi van, nem nyílt alkalom, hogy behatóbban tanulmányozd a tájfestészetet? - érdeklődtem.

- Miből gondolod? - pillantott fel a poharából.

- Abból, hogy úgy nézel ki, mint akin átment az úthenger - nyájaskodtam, és lehuppantam mellé.

Fújt egyet, aztán megcsóválta a fejét.

- Képzeld, alig voltam nála tíz perce, amikor átjött Helga. Valami műelemzési vitába bonyolódta néhány másodpercen belül, és ettől fogva csak pislogva kapkodtam a fejem. Egy darabig bírtam, de aztán közöltem, hogy megígértem neked: az ebédnél találkozunk, és villámgyorsan elmenekültem. Itt várok rád - órájára nézett

- olyan háromnegyed órája.

- Nekem érdekesebb beszélgetőpartnerem volt - dűnyögtem eltűnődve az iménti társalgáson, amelyet Destinnel folytattam.

- Jól néz ki? - kérdezte felvillanyozódva.

- Nem hinném, hogy az eseted lenne - ingattam a fejem.

- Azért csak mondd! - biztatott.

- Alacsony, szikár, kopasz, ötven év körüli - soroltam egykedvűen, aztán Miké megnyúlt arcára nézve, kirobbant belőlem a nevetés.

- Na mesélj! - nógatott, amikor végre sikerült megkomolyodnom, én pedig elmeséltem neki az egész beszélgetést. Amikor a végére értem, lelkesen a vállamra csapott.

- Öregem! Ez aztán a buli. Amíg itt vagyunk, mi is körbeszimatolunk itt-ott, és a végén lehet, hogy megtaláljuk a bálványt.

- Nincs jobb ötleted? - csóváltam a fejem szánakozva. - Ha most nekiállnánk ketten, felszerelés és leírás nélkül kutatni, akkor szerény becslésem szerint is legalább öt évre lenne szükségünk, hogy átkutassuk az egész hegyet. Ha egyáltalán itt van a sírhely.

- Igazad lehet - bólogatott szomorúan. - Akkor erről tegyünk le.

- Tegyünk - hagytam rá.

Megébédeltünk, majd némi pihenés után megkerestük Emiliát.

Meglehetősen ki volt rittyentve, és olyan negédes mosollyal nézett rám, hogy kivert a víz. Hát még amikor az épület előtti parkolóba vezetett bennünket, és beült egy nyitott dzsipbe.

- Itt még kabala sincs - súgtam Mike-nak rémülten, amikor hátul elhelyezkedtünk.

Emilia azonban, úgy látszik, most nem volt formában, mert viszonylag ritkán kockáztatta az életünket. Igaz, vezetés közben állandóan magyarázott, és mutogatott, de a kocsit most valahogy

mégis többnyire a kijelölt úton tartotta. Ilyen kijelölt út több is volt, pókhálóként szelték át keresztül-kasul a környéket. Jó néhány közülük a sportcentrumtól kissé távolabb eső pályákhoz vezetett, az egyikken épp valamilyen férficsapat - a magasságukból ítélve kosárlabdások lehettek - gimnasztikázott.

Ahogy körbepillantottam, megállapítottam, hogy Destinnek igaza volt, a dombok - kis jóindulattal - valóban egy óriási teknősbékát formáztak.

Persze ilyen alakzat lehet még másik húsz helyen is - gondoltam, miközben az erdővel borított tájban gyönyörködtem. Végül is dombokból áll az egész vidék.

Töprengésemből egy szembejövő autó riasztott fel. A két jármű épphogy elfért a szűk csapáson. Először azt hittem, a másik azért integet, hogy óva intse Emiliát, de aztán rájöttem, hogy csak üdvözlés volt ez a karlengetés. A két autó meglehetősen gyorsan haladt el egymás mellett, de azért volt alkalmam megfigyelni a körülbelül velem egyidős, barnabőrű sofőrt. Egy pillanatra úgy rémlett, mintha ismerős lenne az arca, de aztán nem törődtem különösebben a dologgal. Pedig, mint utólag kiderült, érdemes lett volna.

- Ki volt ez? - kérdezte Miké a lányt.

- Ő Benitó Amotió, a közeli bútorgyár igazgatója - magyarázta

hátrafordulva, mintha egyébként nem hallottuk volna, hogy mit mond. - Az apja néhány éve halt meg, akkor vette át ő a gyár irányítását.

- Hol van itt gyár? - kérdezett közbe Miké.

- Csak közben a fát... - mutattam a felénk rohanó fatörzsre.

Emilia éleset sikkantva az utolsó pillanatban kikerülte az elének tornyosuló akadályt, aztán újból hátrafordult.

- Itt a dombon túl. Akarják megnézni?

- Igen - bólogattam, és nagyot sóhajtottam. Csak kellene az az indiánfigura. Biztos, ami biztos.

A gyár tényleg közel volt, tulajdonképpen csak a teknősbéka feje takarta el a sportkomplexumból kitekintők előtt. A lány egy pillanatra lassított, aztán gázt adott, és elindultunk felfelé a páncélon. Úgy félúton lehettünk, amikor az autó megállt.

- Hát itt volnánk - mutatott körül Emilia. - Itt fog felépülni a szabadtéri színpad.

Kikászálódunk a kocsiból, és körbejártunk az autó körül. Ez a dombhát valóban elég sziklás volt, nem volt annyi fa, mint a többen, és el tudtam képzelni, hogy bolondnak nézték Stimsont, amikor éppen ezt a területet vásárolta meg. Igaz viszont, hogy itt sokkal szilárdabb a talaj, ami egy hegyoldalba vágott nézőtér stabilitása szempontjából lényeges.

- Idenézz, Tony! - hallottam Miké hangját.

Odamentem mellé, és letekintettem. Egy kis tó sötétlett közvetlenül a domb tövében, a partján néhány fával. Nagyon barátságosnak látszott.

- Akarnak fürödni? - kérdezte Emilia.

- Talán majd máskor - háritottam el az ajánlatát.

- Egyébként nagyon mély - magyarázta. - Ezért nem is propagáljuk az ideérkezők előtt, inkább a másikat, amelyik a sportcsarnokon túl van.

- Nem lehet, hogy az eltűntek ebbe fulladtak bele? - vetette közbe Miké.

- Ó, az ki van zárva - húzott a kezével egy vízszintes vonalat a levegőbe a lány.

- Éspedig miért? - érdeklődtem. Kíváncsi voltam, hogy mit tud mondani, ami teljesen kizárja ezt a lehetőséget.

- Hát csak azért - mondta, és összeszűkült szemmel a távolba meredt -, mert azok az emberek mindkét esetben éjszaka tűntek el... a szobájukból.

Éreztem, hogy a hideg végigfut a hátamon. Akkor hát megdőlt az az elmélet, miszerint egy örült rohángál a környéken, és ha valakibe belebotlik, akkor azt megöli. Ha viszont a szobájukból tűntek el az emberek, akkor mi lehet az összefüggés közöttük?

- Ki is volt a két áldozat? - kérdeztem.

- Egy gazdag perui magánzó és egy svéd író.

-Hm.

Ez nem volt támpont. Mi összefüggés lehet egy gazdag perui magánzó és egy svéd író között? Ráadásul nem is egyszerre jártak itt, hanem két egymást követő évben. Talán a koruk?

- Egyidősek voltak?

- Nem, a perui olyan harmincöt körüli, a svéd nő pedig a hatvanhoz közel.

- Nem laktak véletlenül ugyanabban a szobában?

- Nem, sőt, még egy emeleten sem.

Hát nem, így nem megyünk semmire. Tényleg marad az, hogy ölbe tett kézzel várunk.

- Én csak azt nem értem - töprengett Miké -, hogy hogyan tűnhettek el a szobájukból. Jobban mondva, addig még értem, de az épületből... Hány kijárata van a sportcsarnoknak?

- Csak egy.

- Akkor, ha feltételezzük, hogy a két eltűntet megölték, felvetődik a kérdés: hogyan csempészték ki a hullákat? Netán az ablakon?

- Az ki van zárva - rázta a fejét a titkárnók gyöngye. - Az egész épület légkondicionált, az ablakok nem nyithatók.

- Akkor lehetséges lenne, hogy az eltűntek még mindig az épületben vannak?

- Nem, ez teljesen lehetetlen - adta meg a kegyelemdöfést a lány.

- A rendőrség felforgatta az egész sportkomplexumot, minden helyiséget gondosan

átkutatattak...

- Egyelőre ennyi elég is, köszönjük - mosolyogtam, de közben úgy éreztem, szétpattan az agyam, mint a túlfújrt rágógumi. Hátha még tudtam volna, hogy ezek a rejtélyek még csak a kezdetet jelentik, és néhány óra múlva...

A visszaúton nem beszélgettünk, mindannyian a gondolatainkba merültünk. Ami azt illeti, volt is mit megemésztünk. Amint visszaértünk, elbúcsúztunk Emiliától, és a szobámba mentünk. Ott azután lehuppantunk a fotelekbe, és tanácstalanul néztünk egymásra.

- Na, öregem, ez aztán nem semmi - foglalta össze végül Miké a ki nem mondott gondolatokat.
- Hát igen - bólogattam. - Egy szemernyivel sem lettünk okosabbak.
- Ha megengeded - emelte fel a kezét -, felsorolom a tényeket. Először is van két hullánk.

- Már nem jó - intettem le. - Először is nincs egy hullánk se.
- Akkor mondd te! - vont a vállát.

Hátrádóltem a fotelban, ölembé ejtettem és összekulcsoltam a kezeimet, aztán tekintetemet a plafonra szegeztem, és tünődve dűnnyögtem:

- Először is van két ember, aki eltűnt. Két különböző eset, de nekünk a kapcsolódási pontokat kell megtalálnunk. Meg persze a különbözőségeket is. Először vegyük ez utóbbiakat. A két ember nem azonos nemű, nem azonos életkorú, nem azonos foglalkozású. Nem tudjuk, de bizonyosra vehető, hogy nem is ismerték egymást. Hisz még csak nem is egy földrészen éltek. Nem azonos évben voltak itt, még csak a szobájuk sem volt ugyanaz.

- Eddig nulla - bólogatott Miké.

- De... - emeltem fel a mutatóujjamat - mindketten innen tűntek el, szinte bizonyosra vehető, hogy mindkettő halott, és mindkét eset, ha egy év eltéréssel is, de júliusban történt.

- Mélyenszántó előadásodnak ez a második fele - nyomogatta meg Miké tünődve az állát - ugyancsak nulla.

- Igazad van - tártam szét a karjaimat. - Nem tudunk mást tenni, mint várni.

- De mire, Tony, mire? Te tudod?

- Igen - válaszoltam elgondolkozva, és kissé elborzadva az igazságtól. - Arra várunk, hogy a szellem ismét gyilkoljon.

Egy pillanatig rám nézett, aztán elkeseredetten a levegőbe sújtott az öklével.

- De hát ez borzasztó, Tony. Várni, hogy valakit megöljenek...

- Igen, de jobbat nem tudunk. Egyelőre próbáljunk meg lazítani, és bízzunk abban, hogy ez a széria megszakad. Nemsokára itt a vacsoraiddő, és nekem Mariával van találkám.

- Nekem meg Kathyvel.

- Hát akkor nyomás készülődni.

Nem sokkal később már a két lánnyal együtt az étteremben ültünk. Hogy Helga nem volt ott, annak nagyon örültem, és úgy láttam, hogy Miké is. Az egész vacsora oldott légkörben zajlott, annak ellenére, hogy a lányok nem ismerték egymást, jobban mondva közelebbről nem, hiszen Kathy látta fellépni Mariát az esti műsorok egyikében.

Miután befejeztük az evést, átvonultunk a diszkóba. Klassz hely volt, lézerágyúk szórták a fényt, a basszus a padló alatti beépített hangszórókból dűbörgött, egyszóval látszott, a tervezők nem filléreskedtek. Miké és Kathy, alighogy bementünk, elrobogtak táncolni, így kettesben maradtam Mariával.

- Tudja - mondtam, miközben a táncolókat néztem -, ma nagyon érdekes beszélgetést folytattam egy régésszel.

- Régészettel is foglalkozik? - kérdezte csodálkozva.

- Ó, nem, inkább a régész foglalkozott velem - nevettem el magam. - És tudja, mit mondott erről a környékről?

- Várjon! - emelte fel a kezét Maria. - Kitalálom.

Átszellemült arccal, lehunyt szemmel ült néhány másodpercig,

azután felemelte a jobb kezét, kifordított tenyerével köröket rajzolt a levegőbe, és lassan beszélni kezdett.

- Azt mondta: biztos forrásból tudja, hogy a környéken valamilyen ősi város vagy sírhely van, amelyről eddig még nem értesült a tudósvilág.

Meglepetésemben alig jutottam szóhoz.

- Hát ezt meg... honnan tudja?

Elnevette magát.

- Nézze, ha egy régész Mexikóban valamiről beszél, akkor az vagy egy eltűnt város vagy egy titkos sírhely. Tudja, hányan kutatnak a dzsungelben, hogy ilyet találjanak? És mind meg van győződve róla, hogy sikerülni is fog.

- Miért, olyan lehetetlennek tartja? - kérdeztem kissé bosszúsan, mert szó, ami szó, ilyen vetülete is volt a dolognak. Kincskeresők mindig is lesznek... és persze mind azt hiszi, hogy a helyes nyomon jár.

- Azt éppen nem mondanám, hogy lehetetlen - mosolygott rám Maria, művésznevéhez méltón ígézően -, de higgye el, legjobb esetben is legfeljebb minden ötszázadik bukkan rá valami valóban értékes dologra.

- Igaza lehet - mosolyodtam el én is. - Csak tudja, ezért gondoltam, mert ugye, mi is egy azték...

- Mondja, maga örökké dolgozik? - nézett rám tettetett durcássággal. Viszonoztam a pillantását, gyönyörű szeme volt. És akárcsak előző este, a szemek most is fecsegtek. Hosszú másodpercekig figyeltük egymást. Csak akkor maradt abba ez a hangtalan beszélgetés, amikor Miké és Kathy visszatért az asztalhoz.

- Ti nem táncoltok? - kérdezte Miké, miközben jóleső érzéssel az arcán, lehuppant a székre.

- Menjünk! - mondta Maria.

Nem túlzottan rajongok a táncért, de itt most nem is ez volt a lényeg. Szerencsére a diszkós megkönyörült rajtam, mert valami közepgyors nótát játszott be. Aztán lassan kezdtem belejönni. Maria sötétkék selyemruhája szikrázva csillogott a különböző színekben felvillanó stroboszkóplámpák fényében, és a haja izgatóan libbent minden mozdulatánál. Éreztem, hogy a vérem hevesebben lüktet, és nem feltétlenül a táncolástól. Aztán egy lassú szám következett, és a lány odabújt hozzám, hagyva, hogy szorosán átöleljem. Nem sokkal később már megszűnt számunkra a külvilág, a zene elhalkult, és a közelünkben táncolók mozgása is nagyon távolinak tűnt.

Újabb lassú dal következett, és ha a szánk nem is, a kezünk és a testünk állandó kérdezz-felelek játékot játszott. A játék egyre egyirányúbb lett. Végül halkán a fülébe súgtam: - Szökjünk meg innen!

Lassan elengedett, és hagyta, hogy Mike-ékat elkerülve kivezesse a helyiségből. A szobámba érve viszont ő volt az, aki hevesen átölelt, és megcsókolt. Gyönyörű két óra következett, amelynek a végén kifulladásra, szótlansággal feküdtünk egymás mellett. Aztán hallottam, hogy Maria pihegni kezd, és amikor odapillantottam, láttam, hogy alszik. Nekem azonban még nem jött álom a szememre,

nem tudtam miért, hiszen egyébként nagyon jó alvókám van. Aztán lassan kitisztult bennem a gondolat. A szellemre várok, amely tegnap is késő este tűnt fel a teknősbéka páncélján. Óvatosan, vigyázva, nehogy a lányt felébbresszem, kibújtam a takaró alól, és odamentem az ablakhoz. A hold sejtelmes fénnel világította be a környéket, a domboknak csak a sziluettjei látszottak. Vagy negyedórát állhattam az ablaknál, amikor felbukkant az, akit vártam.

Az egyik sziklatömb mögül előbújt a tollruhába öltözött szellemalak. Izgatottan ugrottam el az ablaktól, és sietve öltözködni kezdtem. Pillanatok alatt magamra kaptam a melegítőmet és az edzőcipőmet. Egy pillanatra Mariára néztem, aki békésen pihegett, aztán az ajtóhoz léptem, és kisiklottam a folyosóra.

Az éjszakás portás már ismerősként üdvözölt.

- Úgy látszik, terjed az éjszakai sportolás - mutatott mosolyogva a melegítőmre.

- Hogyhogy terjed? - kérdeztem rá.

Hát az utóbbi időben csak Rostén kisasszony járt ki esténként edzeni - magyarázta. - A többiek csak sétálni mentek vagy fürdeni. Tudja, az öltözőkből egyből látom, hogy ki miért megy ki.

- Aha - bólogattam -, tényleg jól látja, edzeni megyek. Úgy látszik, váltjuk egymást a kisasszonnyal.

- Ó, az nem valószínű - ingatta a fejét.

- Miért, még nem ment ki?

- De igen, csak még nem olyan régen. Körülbelül húsz perce.

- Értem. Hát akkor megyek is.

E szavak után kényelmesen kiballagtam az üvegajtón, majd miután némileg eltávolodtam az épülettől, örült futásba kezdtem, hogy minél hamarabb odaérjek a domb tövébe, és a szemébe nézhessek ennek a titokzatos élőlénynek, amelyről természetesen úgy gondoltam, hogy lehet örült vagy normális, de mindenképpen csak ember.

Ekkor még nem is sejtettem, hogy éppen az előttem álló éjszaka eseményeinek következtében leszek kénytelen megváltoztatni ezen álláspontomat.

Nem sokkal később már a domb tövében lapultam, és izgatottan vártam, hogy a gerincen felbukkanjon a szellem. A percek lassan teltek, és minél hosszabb ideje váraкоztam, annál bizonytalanabban éreztem magam. Lehet, hogy csak hallucináltam? Csak a fény és az árnyék játéka tévesztett meg? Töprengve figyeltem a környéket. Ha valóban eljött erre valaki, akkor valószínűleg errefelé fog visszatérni is... De miért térne vissza? Hiszen egy szellemnek teljesen mindegy, hogy honnan jön és hová...

- A fenébe... - morogtam dühödten. - A végén még én is hinni fogok benne, hogy szellem az, akit kergetek. Vagyis inkább kergetnék, ha felbukkanna.

És egyszer csak felbukkant...

Nem ott, ahol vártam, hanem egy másik, távolabbi dombnak egészen az aljában. Lassan óvakodott felfelé, a tollruhát enyhén lobogtatta az éjszakai szellő.

Most megvagy! - gondoltam, és örült iramban igyekeztem a domb felé.

A szellem hirtelen felém fordult, és futás közben is érzékeltem igaz, az arcát nem láthattam egyrészt a sötét, másrészt a kettőnk elválasztó távolság miatt -, hogy észrevettem.

A tollruha ijeszítően megrázkódott, én pedig a látványtól megtorpantam.

Ami ezután következett, lenyűgöző volt. Elkezdett iszonyatos tempóban felfelé robogni az enyhe emelkedőn. A hatalmas kötömbök között csak egy-egy villanásra tűnt fel száguldó alakja.

Amint elkezdett futni, lenyomtam a stoppert az órámon, és amikor eltűnt a dombhát mögött, megállítottam a számlálót. Aztán megpróbáltam megnézni, mennyit mutat, de olyan sötét volt, hogy a kis, beépített lámpa fénye kevésnek bizonyult ehhez.

Mindenesetre a távolságot lemérem - határoztam el magam, és elindultam arra a helyre, ahol az ismeretlen elkezdte a futást. Végiggyalogoltam a távolságot, körülbelül százötven méterre becsültem. Most már csak vissza kell térnem az épületbe és a fénynél megnézni, mit mutat az óra.

Elindultam. Ráérősen bandukoltam, ennek ellenére tíz perc múlva már a sportkomplexumnál voltam.

- Hamar végzett, uram - mosolyodott el a portás, amikor beléptem.

- Ez csak egy kis laza levezető futás volt - vontam meg könnyedén a vállam.

- Rostén kisasszony alaposabb - folytatta. - Még legalább félórát kint lesz.

- Miből gondolja?

- Hát azimént mondta. Egy pillanatra visszaszaladt valamiért, és akkor számolgatta, hogy körülbelül még félórát lesz kint.

- Válgék egészségére - vigyorogtam, aztán búcsút intettem, és a szobámhoz siettem.

Amint kinyitottam az ajtót, a folyosóról beeső fénysugár egy aprócska tárgyat világított meg a fotel mellett a földön. Beléptem

a szobába, felkattintottam az ágy melletti kis lámpát, aztán a parányi valamit a kezembe vettem, és a fény alá tartottam. Egy tollpihe volt... de nem holmi közönséges párnatöltelék. A természetes színét ugyanis eltakarta a zöld és a sárga festék, amellyel befestették. Nem voltak kétségeim aziránt, hogy honnan került a szobámba.

Egy tolldíszről, amelyet az imént láttam elszáguldani az éjszakában.

Néhány másodpercig döbenten forgattam az ujjaim között, aztán leültem az egyik fotelbe, és megpróbáltam valami értelmeset

kihámozni a történetekből... de éreztem, hogy az agyam nem működik. A ma éjszakai eseményekre ugyanis nincs logikus magyarázat. Még logikátlan se...

Erre aludni kell, nincs mese - döntöttem, aztán halkán levetkőztem, és óvatosan bebújtam Maria mellé az ágyba. A lány felriadt.

- Mi az, nem tudsz aludni? - mosolygott rám szelíden.

- De... csak... csak kimentem a fürdőszobába vizet inni.

- Aludjál - súgta, és megcsókolt, aztán oldalra fordult.

Hát igen, mit mondhattam volna neki? Hogy nem voltam álmos, erre nekiálltam egy szellemet üldözni az éjszakában? Kissé elgyötörve fúrtam be magam a párnába, aztán mégiscsak sikerült elaludnom.

Nyugodt, egészséges álomom volt, és reggelre valószínűleg pompásan kipihentem volna magam... de a sors másképp akarta.

Az újabb fordulat álomba szenderülésem után mintegy tizenöt perccel következett be.

A folyosóról velőtrázó sikoly hallatszott, széttépve az éjszaka csendjét.

Kiugrottam az ágyból, felrántottam a melegítőalsómat, és kivágtattam a folyosóra.

A folyosón ekkor már hárman voltak, és egy fekvő férfi fölé hajoltak. Az illető pisztolyt szorongatott a jobb kezében, de a jelekből ítélve nem jutott rá ideje, hogy használja. A melléből egy indián mintákkal díszített markolat meredezett, a tör többi része pedig, ahogy első látásra megállapítottam, épp a szívében volt.

Gyorsan szemügyre vettem a körülötte állókat. Matthew Destin, a régész, egy ismeretlen férfi, akiről feltételeztem, hogy Destin egyik munkatársa, valamint Helga Rostén kisasszony, a jógatudor alkották a triót.

Aztán sorban jöttek a többiek is. A folyosó hamarosan tele lett izgatottan kiabáló és hadonászva magyarázó emberekkel. Végül megjelent Emilia, a titkárnök gyöngye, és közölte: mindenki nyugodjon meg, a rendőrség már úton van, és percekkel belül itt lesz.

A percekből félóra lett, aztán befutott egy Bernardo Alvarado nevű nyomozó és két fős kísérete. Meglehetősen ellenszenves volt a fickó, valahogy túl erőszakos modora volt. Sokatmondó pillantást váltottam Mike-kal, aztán intettem neki, és visszamentem a szobámba. Igaz, nemcsak én, a két kísérő mindenkit visszaterelt a lakrészébe.

- Úristen! Mi történt? - nézett rám Maria rémülten, amikor beléptem az ajtón. Hát igen, ő nem jöhetett ki, kissé kínos lett volna, ha tőlem látják távozni.

- Valakit leszúrtak a folyosón - közöltem rövid tömörséggel.

- És ezt ilyen nyugodtan mondod?

Sóhajtottam egyet, aztán leültem mellé az ágyra, és megsimogattam az arcát.

- Egyáltalán nem vagyok nyugodt. Mindössze arról van szó, hogy azt a szerencsétlent már akkor sem lehet feltámasztani, ha idegeskedem.

Azt már nem mondtam neki, hogy tulajdonképpen számítottam is arra: előbb-utóbb bekövetkezik valamilyen büntény. Igaz, most nem arról van szó, hogy valaki eltűnt, hanem egyértelműen gyilkosságról hullával, fegyverrel...

- De hát ez szörnyű, Tony. - Mariának a döbbenet és a rémület váltakozott az arcán. - És érthetetlen. Mit kereshetett az illető a folyosón éjjel?

- A tettesről nem is beszélve - tűnődtem, és nem tudtam, hogy hogyan mondjam el: bizony, én is kint voltam a folyosón, nem is olyan rég. Viszont eltitkolni felesleges lett volna. A rendőrök nyilván

kikérdezik az éjszakai portást, és pillanatok alatt a nyomomra akadnak.

- Maria... nézd... az a helyzet... - kezdtem akadozva -, szóval arról van szó... hogy... én is kint voltam a folyosón, nem is olyan rég.

- Micsodaaa? Ez nem lehet igaz!

- De igen, sajnos igaz.

- De hát miért, Tony, miért?

- Nem tudtam elaludni, és... és kimentem a terepre. Egyébként szokásom elalvás előtt futni néhány kilométert.

- És amikor megkérdeztem tőled, hogy hol voltál, azt mondtad, hogy vizet inni - nézett rám szemrehányóan.

- Igen... tudod... azt hittem, ki fogsz nevetni ezért a szokásomért - vágtam ki magam.

Megcsóválta a fejét, és elmosolyodott. Aztán hirtelen elkomorodott az arca.

- De hát... de hát ezzel az erővel téged is leszúrhattak volna!

- Nem hiszem, hogy a tettes velem akart volna végezni - mondtam könnyedén, de közben arra gondoltam, hogy ha én akadok az útjába, akkor nyilván engem is eltett volna láb alól.

Másnap délelőtt folytak a rendőrségi kihallgatások, mi pedig Mike-kal a szobámban tárgyaltuk az eseményeket.

- Hamarosan sorra fogsz kerülni - mondta aggódva.

- Tudom - bólintottam.

- Rádásul nincs alibid. Körülbelül akkor lehettél a folyosón, amikor a gyilkosság történt.

- Most mit csináljak?

- Semmit, csak gondolkodtam.

- Inkább tudod min gondolkodj? Azon, hogy ki lehetett a gyilkos. És mit akarhatott az áldozat a folyosón éjjel, pisztollyal a kezében.

Egy darabig szótlanul ültünk, Miké szólalt meg először:

- Akkor most összefoglalom a tegnapi esti eseményeket. Megláttad a szellemet.

Utánamentél, de elszalasztottad. Visszatértél a szobádba, és utána történt a gyilkosság.

- És van itt még egy kis apróság - mondtam tünődve. - A tollpihe.

Elővettem a zsebemből, és átnyújtottam neki.

- Na látod, ez az, ami félelmetes - bólogatott. - Látod feltűnni a szellemet. Utánamész. Az meglóg előled, méghozzá úgy, hogy közben távolodik az épülettől. Ezután visszatérsz, de közben ő megelőz, és valamilyen rejtélyes okból kifolyólag bemegy a szobádba.

- Igen, igen - dűnnyögtem elgondolkozva -, csak egy valamiről feledkezel meg. Mégpedig arról, hogy éjszaka rajtam kívül csak Helga volt kinn a terepen. A többiek, akik kimentek, már korábban visszajöttek.

- Ő viszont nem lehet a szellem, hiszen őt előző este könnyűszerrel utolérted.

- Viszont rajta kívül más nem jött be az épületbe. Egyébként ő találta meg a hullát is.

- Akkor szerinted ő a szellem?

Sóhajtottam, aztán az órára pillantottam, és tátva maradt a szám.

- Mi történt, Tony? - kérdezte Miké riadtan, mert elég volt az arcomra pillantania ahhoz, hogy tudja: valami ijesztő dolgot látok. Kellott egy kis idő, mire magamhoz tértem.

- Ez az, Miké! - kiáltottam fel. - Ez az, ami igazán félelmetes!

Óvatosan megnézte az órát, és neki is fennakadt a szeme. Pedig mindössze négy szám volt látható a kijelzőn: 10:57.

- Na, osszunk csak gyorsan! - pattantam fel a székből, és Miké kis lapos számológépéért nyúltam, ami a dohányzóasztalon feküdt. A számítás elvégzése után hitetlenkedve néztünk össze.

- Igen - törtem meg a csendet egy idő után. - Látod, ezért nem lehet Helga a szellem.

- És ki lehet?

- Nem tudom, Miké, de egyvalamiben biztos vagyok. A világon sohasem volt, és sohasem lesz olyan ember, aki emelkedőn felfelé száz métert hét másodperc alatt fut le.

A stopper ugyanis a tegnap éjszaka mért időt mutatta. Az általam akkor lelépett távolság körülbelül százötven méter volt, és a szellemnek kevesebb, mint tizenegy másodperc kellett ahhoz, hogy végigfussa ezt a távot.

- Ez azt jelenti - suttogtam magam elé sötéten -, hogy ez a valami sík terepen öt másodpercen belül futja a százat.

A szűk helyiségben négyen voltunk, a nyomozó Bernardo Alvarado velem szemben ült, két beosztottja pedig a jobb- és baloldalon állt laza terpeszállásban. Nem tetszett ez a felállítás. Valahogy olyan benyomást keltett így ez a hármás, mint akik esetleg verni is akarnak. Bár az ilyesmit nem ajánlottam volna nekik.

A helyzet feszültségét tovább fokozta, hogy már jó három perce ültem a székben, és még egyetlen szó, egyetlen kérdés sem hangzott el. A velem szemben ülő meredt szemekkel figyelt, miközben ujjai az útlevelemben matattak.

Egy darabig tűrtem a csendet, aztán kezdett elegendem lenni.

- Ne gyűrögesse, nem tesz jót neki - mutattam az okmányra.

Ingerülten ledobta az asztalra, aztán két alkarját letámasztotta az asztallapra, és kissé előrehajolt.

- Önnek, Mr. Grey, nincs alibije.

- És indítékom sincs. Azt sem tudom, ki a halott.

- Majd kiderült, hogy volt-e indítéka - préselte ki magából a szavakat. - Viszont a kérdéses időben egyedül ön lehetett a folyosón, hiszen akkor tért vissza a... khm... esti futásából.

A két másik gúnyosan elmosolyodott. Nem tetszett a dolog sehogysem. A végén még a nyakamba akarják varrni ezt a disznóságot.

- Viszont legyen erős - nyugtattam meg -, aránylag ritkán szoktam futáshoz azték mintás tört vinni magammal. Vagy esetleg úgy gondolja, hogy visszajöttem a futásból, berobogtam a szobámba, magamhoz vettem a nem létező törömet, és odanyargaltam az egyik szomszédos szobához, hogy bekopogva kihívjam a bent tartózkodó, számomra ismeretlent, és ledöfjem?

- Majd kiderül - ingatta vészjóslóan a fejét, és ennyi rosszindulatú hülyeség láttán alig tudtam türtőztetni magam.

- Tudja - folytatta -, egy kicsit érdeklődtem magáról. Anthony Grey, a híres magánnyomozó... Aki már csak az egészen érdekes eseteket vállalja el... És ha nincs érdekes eset, akkor csinálunk, mi? Korbácsként csattant a hangja. Rövid ideig egymásra meredtünk. Láttam rajta, hogy szeretné, ha ki tudna hozni a sodromból.

Hát ezt nem kapod meg - gondoltam, és nyugodtan válaszoltam.

- Az mindenesetre elég érdekes eset a számomra, hogy a rendőrség évek alatt sem tud felgöngyölíteni egy gyilkosságsorozatot. Érdekes, és... kissé nevetséges.

Láttam rajta, hogy majd szétrobban a dühtől.

- Ide figyeljen - bökött felém a mutatóujjával. - Itt ne akarja a szuperzsarut játszani! És jó lesz, ha vigyáz, mert már akár most is őrizetbe vehetnem. A gyilkosság ideje egybeesik azzal, amikor maga visszatért a futásából, és a folyosón őgyelgett. Nem valószínű, hogy másvalaki is felkelt éjnek évadján, és ott kószált.

Nem kívántam neki megmagyarázni, hogy egy ilyen esetben percek, sőt másodpercek dönthetik el a dolgot, a halál beálltát viszont korántsem lehet ilyen pontosan behatárolni. Olyan nagyfokú irigység és rosszindulat sugárzott róla, hogy okosabbnak láttam, ha hallgatok. Ő viszont nem így ítélte meg a helyzetet.

- Egyáltalán, hogy jutott eszébe az az elmés gondolat, hogy éjjel kimenjen futni a terepre?

- Csak így jött - csettintettem könnyedén.

- Csak így... - olyasformán méregetett, mint a vendég az étteremben a leves mélyéről felbukkanó csótányt.

- Igen - bólintottam. - De én a maga helyében mást is megkérdeznék, például azt, hogy ismertem-e az illetőt? Esetleg feltenném a költői kérdést, hogy miért volt az áldozatnál pisztoly? Meg azt is...

- Ne oktasson, mit képzel, hol van? - mordult rám vészjóslóan.

Elég vörös volt a feje, ezért úgy döntöttem, hogy egyelőre szüneteltetem a

társalgást. Ehelyett inkább rábámultam, unottan, flegmán. Igaz, ezért a nézésért egy konzervatívabb angol iskolában valószínűleg lepofozott volna a tanár. De Mexikóban voltunk, és nagyon dühített a hülyesége és a rosszindulata. Hosszú másodpercekig bámultuk egymást szótlanul, pislogás nélkül.

- Na jó - mondta végül, megunva a dolgot. - Visszaadom az útlevelét. Egyelőre. Átnyújtotta, én pedig lassú, nyugodt mozdulattal a zsebembe süllyesztettem.

- Legyen szíves küldje be a barátját-mosolygott rám ezután tigrismosollyal. - Óhózzá is lenne néhány kérdésem.

- Nagyon boldog lesz - nyájaskodtam, és kiléptem a folyosóra.

Nem sokkal később már Mike-kal együtt a szobámban tárgyaltuk az eseményeket.

- Hát öregem, ez az Alvarado... - foglalta össze a véleményét sokatmondó hangsúllyal.

- Igen, igen - helyeseltem -, az igaz, hogy nagyon buta, de legalább rosszindulatú is.

Egymásra vigyorogtunk.

- Te - mondta aztán Miké -, azért valami változás van az előzőekhez képest. Eddig volt két eltűnt ember, most viszont van egy hulla.

- Valószínűleg megzavarta a szellemet valamiben - véltem. Lehet, hogy már régebben figyelte az itteni eseményeket. Talán ezért is volt nála pisztoly.

Miké elgondolkozva megvakarta a füle tövét, mintha csak ebből akarna ötletet meríteni, s csak aztán szólalt meg:

- De vajon mire gyanakodhatott? És honnan tudta, hogy itt a folyosón össze fog találkozni a szellemmel? Persze, a legérdekesebb mégiscsak az, hogy a gyilkos miért nem tüntette el az ő hulláját is, mint a többiekét?

- Gondolom, azért, mert Helga visszatérése megakadályozta ebben.

- Hacsak nem ő volt a tettes.

Igen, ilyesmi bennem is felvetődött. Ráadásul az a tollpihe a szobámban ... A szellem ruháj áról esett le, amikor belopózott hozzám.

Viszont amíg én kint voltam a terepen, csak Helga jött vissza. Az éjszakai portás szerint visszaszaladt valamiért. Tehát a tollpihe...

- Most mit csináljunk? Van valami elképzelésed? - riasztott fel gondolataimból Miké.

Megrezzentem, aztán egy pillanatig bambán bámultam rá.

- Azt kérdeztem, hogy szerinted mit csináljunk? - ismételte meg, ezúttal szótagolva.

- Oké, oké - vigyorodtam el. - Értem, amit mondasz, csak nem könnyű a válasz. A néptelen folyosón éjszaka leszúrnak valakit... Az áldozaton kívül bárki lehet a tettes.

- Látod, csak-csak szűkül a kör - vigasztalt. - Egy gyanúsítottal kevesebb.

- Azért remélem, mire befejezzük a nyomozást, még maradunk egy páran - morogtam rezignáltan.

- Akkor most mit akarsz tenni? - nézett rám várakozóan.

- Elmegyek fürdeni - álltam fel a székből. - Abból nem lehet baj. Az uszodába menet összetalálkoztunk Helgával és Kathyvel.

Láthatóan ők is a tegnapi események hatása alatt voltak még.

Beszélgetve indultunk az öltözők felé, jobban mondva Miké és Kathy beszélgettek, mi Helgával magunkba mélyedve bandukoltunk mellettük. Az öltözősorhoz érve azután Mike-ék megálltak, én meg előrementem. Ahogy elhaladtam az ajtó előtt, az egyik helyiségből izgatott suttogás hallatszott:

- Ha az utunkba áll, egyszerűen kinyírjuk.

- Igazad van, itt már nem babra megy a játék.

Döbbsen füleltem, várva a folytatást.

- Csak az a baj, hogy a géppisztolyok túl hangosak.

- Ha kell, akkor törrel végzünk vele. A kincset pedig mindenképpen megtaláljuk.

- Hacsak bele nem köp valaki a levesünkbe.

- Annak az isten irgalmazzon... Délután kimegyünk a terepre,

és körülnézünk. Igaz, rengeteg a barlang, de megéri...

Eleget hallottam. Itt valakik gyilkosságra készülnek. A beszélgetők melletti kabinban kívülről volt benne a kulcs. Gyorsan berobogtam, és vetkőzni kezdtem. Pillanatok alatt elkészültem, aztán beléptem az uszodába.

Most már csak azt kell figyelni, hogy ki jön be a mellettem lévő ajtón, és megvannak a leendő gyilkosok.

Vagy öt perce várhattam, amikor megérkezett Miké.

- Kire vársz? - érdeklődött.

Gyorsan elmondtam neki a történeteket. Miké egy darabig hallgatott, aztán kesernyésen megjegyezte:

- Ez mind szép... de honnan tudod, hogy be fognak jönni az uszodába?

- Hogyhogy honnan? - fortyantam fel. - Hiszen az öltözőben beszélgettek. Logikus, hogy idejönnek.

- Vagy éppen távozóban voltak, és akkor időközben már el is mentek.

- Mekkora barom vagyok! - csaptam a homlokomra. Hiszen tényleg elég sok idő eltelt már. Ennyi idő alatt már kétszer is be kellett volna jönniük.

Az ajtóhoz ugrottam, és feltéptem. Mike-nak igaza volt. Nekem pedig balszerencsém. Mindössze két kisebb tócsa hirdette, hogy itt nemrég még emberek voltak. Emberek, akik ha a szükség úgy hozza, ölni fognak. Bambán áztattam magam a medencében. És időnként átkozódtam is. Most már egyáltalán nem tartottam szimpatikus ötletnek a tervezők megoldását, hogy minden öltözőnek két kijárata van. És persze dühös voltam magamra is, amiért ilyen könnyelműen elszalasztottam a beszélgetőket, akik esetleg minden kérdésemre választ adhattak volna. Ráadásul a suttogó hangokat - ebben egészen biztos voltam - fel sem fogom ismerni, ha netalán beszélek valamelyikükkel. Viszont ezeknél géppisztolyok vannak, hiszen ezt tárgyalták. Tehát valamelyik szoba fegyvereket rejt. De melyik... könyörgök. Hát nem osonhatok be mindenhová körülnézni! Észre sem vettem, hogy elrepült az idő. Miké szavai riasztottak fel gondolataimból.

- Tony, gyere ki a vízből, mert úgy látom, kezdesz mállani.

Elfintorítottam az arcomat, és kikászálódtam a partra. Felszedelőzködtünk, aztán elindultunk a szobáink felé.

Odaérve gyorsan átöltöztem, és előrementem az étterembe. Alig ültem le az egyik asztalhoz, feltűnt Destin, a régész, és lehuppant mellém.

- Üdvözlöm, fiatal barátom, látom, maga is olyan, mint én.

Örökmozgó. Látja, én már itt vagyok, a többiek meg még csak most készülődnek. Ah, lassú népség.

Fürgén megtönte pipáját, meggyújtotta, szipákolt egy kicsit, aztán elégedetten kifújta a füstöt, és hátradőlt a széken. Látszott rajta, hogy szokás szerint elemében van. Meg is jegyeztem:

- Úgy látom, jól alakulnak a dolgai.

- Ó igen - lelkesedett. - Végre megkezdjük a kutatást.

- Ennek őszintén örülök.

Intett Manuelnek, aki fürgén odaügetett hozzánk.

- Két sört - rendelkezett Destin.

- Én most inkább mégis tequilát innék - mosolyodtam el.

- Hát akkor egy sör, egy tequila.

Manuel pillanatokon belül hozta az italokat.

- Végre megkezdődik az igazi munka - lelkesedett ismét Destin. - El sem tudja képzelni, milyen öröm a számomra, hogy annyi nehézség, annyi fáradozás után most végre itt vagyok a beteljesülés küszöbén. Mindent kidolgoztam pontosan. Ma délután kimegyünk a terepre, és... Hé! Nézd csak! Ugye, hogy obb lett volna a sör? Na, köhögje csak ki magát!

- Hát... lehet...

Fuldokoltam, mert hirtelen belém villant az uszodában hallott beszélgetés néhány részlete: a kincset mindenképpen megtaláljuk... ha az utunkba áll, egyszerűen kinyírjuk... délután kimegyünk

a terepre...

Időközben a köhögésem abbamaradt, csak a szemeim dülledek ki könnyesen a félrenyelt ital hatására. Destin aggódva figyelt, és észre sem vette az arcomra szép lassan kiülő gyanakvást...

Nem sokkal később megérkeztek a régészek, és Destin csatlakozott hozzájuk, én pedig egyedül maradtam a kétségeimmel. Igaz, csak rövid ideig, mert Miké és a két lány is befutott. Megebédeltünk, Miké ugyan látta rajtam, hogy már megint történt valami, de nem kérdezősködött.

Csak amikor az ebéd végeztével visszamentünk a szobámba, akkor hozakodott elő a dologgal. Erre aztán elmeséltem neki a Destinnel folytatott beszélgetésemet.

- Mindenesetre gyanús - sóhajtott, amikor befejeztem.

- Mindenesetre átkutatom a szobájukat.

- Csak vigyázz, Tony! - intett. - Ha ez tényleg valami rablóbanda, és valóban van géppisztolyuk, akkor jobb az óvatosság. Inkább veled megyek.

- Semmi szükség rá - hántottam el az ajánlatot. - Különben is, ha bajba keveredem, akkor jó tudni, hogy van még valaki rajtam kívül, aki tud a dolgokról.

- Hajói értem, arra gondolsz, hogy probléma esetén elrobogok, és értesítem Alvaradót, a lángész rendőrt.

- Pontosan.

- Nem szívesen megyek bele csóválta a fejét -, de amint látom, nagyon eltökélted magad

- Úgy van, ismersz, milyen nakacs vagyok. Meg aztán mi baj történhetne? Szépen megvárom, amíg kiballagnak a terepre, és csak akkor kezdem el felforgatni a cókókjukat.

- És ha nem találsz sem nit?

- Akkor nem ők voltak a beszélgetők.

- Hacsak nem máshol rejtették el a fegyvereket - tamaskodott. Sőt akár magukkal is vihetik, ha valamilyen kis méretű, rövid csövű fegyverről van szó. Egy olyan még a ruhájuk alatt is könnyűszerrel elfér.

- Ez sem zárható ki - tártam szét a karomat -, de hát valahol csak el kell kezdeni.

- Jól van, Tony - állt fel a fotelból. - Akkor én megyek.

A lányok találtak valami furcsa formájú sziklát, azt akarják megfesteni, én meg elkísérem őket. Aztán... sok szerencsét.

- Azért te is vigyázz magadra! - figyelmeztettem. - Két nő és egy férfi... ez sem veszélytelen vállalkozás.

Elvigyorodott, aztán búcsút intett, és távozott. Én pedig odaültem az ablakhoz, és vártam, hogy a régészek - ha ugyan azok - feltűnjenek a kijáratnál. Elég rosszul lehetett odalátni, de azért sikerült kiszűrnom őket. Öten voltak, vagyis a teljes csapat. Ahogy

elindultak, felemelkedtem a fotelból, és egyik bőröndömből előhalásztam speciális bicskámat, amelyen sok más hasznos szerszámon kívül egy álkulcs is volt.

Hát akkor rajta! - gondoltam, és kisiettem a folyosóra.

Már az előző éjszaka megfigyeltem, hogy melyik szobából jöttek ki a holttest felfedezésekor, így pontosan tudtam, hová kell

mennem. Épp a fordulóhoz értem, amikor beleütköztem a sarok mögül felbukkanó, autó nélkül is széleseben száguldó Emiliába.

Egy szép mívű tör volt a kezében, amely meglehetősen hasonlít, tott arra a darabra, amivel előző este leszúrták a pisztolyos férfit.

A lány, szokása szerint, sikkantott egyet, elejtette a tör, majd villámgyorsan lehajolt érte, és pont sikerült gyomorba fejelnie.

A lökéstől nekitántorodtam a falnak, és fejcsóválva jegyeztem meg:

- Hát, magába aztán nem lenne tanácsos belekötni. Előbb fellök, aztán gyomorba fejel, és ha szükséges, akkor esetleg le is kaszabol azzal a micsodával.

Bocsánatkérően elmosolyodott, aztán felkapta a tör a földről, és felém nyújtotta.

- Nézze, milyen szép!

- Ühüm. Ez ilyen... díszitör?

- Ez? - nézett rám megbotránkozva. - Ez egy ősi áldozókés pontos mása. Tudja, ilyennel vágták ki a papok az áldozatok szívét. A magyarázat közben megenyhült az arca, az utolsó szavakat már mosolyogva mondta ki. Én meg nyeltem egyet.

- Hát... mindenesetre... nem rossz. Azért remélem, most nem áldozni indul.

- Ó nem - nevette el magát -, ezt most kaptam ajándékba az egyik távozó vendégtől, és viszem a gyűjteményembe.

- A, igen. El is feledkeztem, hogy maga gyűjti az ilyesmit.

- Ez a szenvedélyem.

Ahogy elnéztem az arcát, nyugodtabbnak éreztem volna magam, ha inkább bélyeget gyűjt. Legszívesebben elvettem volna tőle a fegyvert, egyáltalán nem mutatott jól a kezében. Ennél még az is jobb, ha a kormánykereket markolja - gondoltam, de aztán elnyomtam magamban a vészterhes gondolatokat. Különben is, más dolgom volt.

- Hát akkor én megyek is - nyájaskodtam. - Aztán vigyázzon, nehogy megszúrja magát azzal a... izé, áldozótőrrel - és lassú léptekkel elindultam.

Emilia elviharzott az ellenkező irányba, én pedig - miután körülnéztem, hogy nincs-e valaki a környéken - odasettenkedtem

Destin szobájának ajtajához, és munkához láttam. Mindössze néhány másodpercbe telt, amíg kinyitottam, és besiklottam a helyiségbe. Gyorsan körbekutattam, de meg kellett állapítanom, hogy

itt ugyan nincsenek géppisztolyok. A szoba jelentős részét elfoglalták a különféle hátizsákok és bőröndök, de ilyesmit nem tartalmaztak.

Hát akkor a másik szobát... Egy perccel később már ott matattam, de az eredmény ugyanaz volt. Lehangoltan vettem tudomásul, bár legbelül valahogy úgy éreztem, hogy ez a Destin nem lehet bűnöző. Vagy ki tudja?

Kiléptem a folyosóra, és alig zártam be magam mögött az ajtót, amikor éppen ő fordult be a sarkon. Szerencsére nem vette észre, hogy tőlük jöttem ki.

- Látja, fiatal barátom - csapott le rám -, ez már a korral jár. Képzelve: itt felejtettem a pipámat. Anélkül pedig mozdulni sem tudok.

- Előfordul ez másokkal is - vontam meg a vállam, és közben azon morfondíroztam, hogy én ugyan vissza nem jöttem volna ilyesmiért. Igaz, én nem vagyok dohányos ember...

Destin eközben már be is ment a szobájába, én pedig visszaspolyogtam a sajátomba.

Miké jó két óra múlva érkezett meg, eléggé elnyűtt állapotban volt. Gyorsan beszámoltam neki az általam tapasztaltakról, aztán úgy döntöttünk, hogy más elfoglaltságunk nem lévén, elmegyünk Ishikawa edzésére.

Az edzés, ahogy azt el is vártuk, pontosan kezdődött, és ettől fogva nem értem rá a rejtélyek lehetséges megoldásán gondolkodni. A japán rendszeren megizzasztott még bennünket is, pedig mi igencsak hozzá voltunk szokva a terheléshez.

Azt viszont észrevettem, hogy kiszúrt bennünket. Sokszor magyarázat közben felénk sandított mandulavágású szeme sarkából, lesve, hogy milyen arcot vágunk az egyes gyakorlatokhoz. Az edzés végén azután odajött hozzánk.

- Nagyon örülök, ha mesterekkel találkozom - mondta egy gyors meghajlás után, amelyet mi is viszonzottunk. - Tudják, errefelé nemigen vannak igazi harcművészek. Láttam, hogy egy kicsit szokatlan az önök számára a stílusom, de az így is nyilvánvaló, hogy tökéletes küzdők. Mindketten kínai irányzatot követnek, ön - itt Mike-ra mutatott -, hajói tippelek, Tong-Long Manthist csinál... a barátja... nos, sajnos nem tudom.

Elmosolyodtam.

- Saját stílust próbálok meg kialakítani, van egy iskolám Los Angelesben, a Fekete Párduc Klub.

- Értem - biccentett Ishikawa. - De már megbocsássanak, miért

nem külön edzenek? Hiszen önöknek nyilvánvalóan kínszenvedés más felfogásban küzdeni.

- Nagyon szeretünk tanulni, és öntől van is mit - dicsérte meg Miké, és tudtam, hogy nem az udvariasság beszél belőle.

- Ó köszönöm... - Ishikawa meghajolt -, és ha valóban így gondolják, akkor remélem, hogy a holnapi edzésen is számíthatok a jelenlétükre. Az a helyzet, hogy szeretnék egy kis szabad küzdelmet rendezni, és nagyon örülnék, ha két olyan képzett harcművész is segítene, mint önök.

Egyásra néztünk Mike-kal. Mindketten tudtuk, mit jelent egy japán karatemester elismerése olyasvalakikkel szemben, akik kínai stílust követnek.

- Nagyon szívesen eljövünk - mosolyodtam el.

- De ne ide! - figyelmeztetett. - Holnap szabadtéren leszünk a tenispályákkal szemközti dombon.

Emlékeztem arra a helyre, Emilia azt is megmutatta, amikor körbevitt bennünket a környéken.

- Ott leszünk - bólintottam.

- Akkor a holnapi viszontlátásra! - köszönt el tőlünk Ishikawa. Az öltözőbe érve Miké oldalba bökött.

- Holnap egy kicsit megkóstoljuk az erős fiúkat, mi?

- Arra a McKayre meg a társaira gondolsz?

- Világos - csillant fel a szeme. - Nem árt, ha egy kis tisztességet tanulnak.

- Csak nehogy téged puhítsanak meg - mondtam kajánul.

- Röstelleném magam - rázta vigyorogva a fejét. - Szükség esetén kiállnék egyedül négyük ellen.

- Nem is azzal van a baj - gonoszkodtam -, persze hogy kiállnál... Csak aztán képzeld el, milyen kínos lenne, ha másnap

Kathyvel nem tudnál mást csinálni, csak egy észveszejtő, mindent elsöprő, szenvedélyes műelemzésbe bocsátkozni.

Az igazság persze az, hogy mint minden igazi kung-fus vagy karatés - egyébként teljesen mindegy, melyik küzdősportról van szó a sok közül -, én is meglehetősen rühelltem a tudással nem rendelkező, de nagypofájú embereket. Ezért is értettem meg Mike-ot.

Végül is nem árt nekik egy kis lecke - gondoltam, és ezzel le is zártam magamban a témát.

A délután további része különösebb esemény nélkül telt el, amin nem is bántódtam, hiszen eddig is éppen elég érthetetlen és megmagyarázhatatlan dolog történt, anélkül hogy egy fikarcnyival is okosabbak lettünk volna. Nem vágytam újabb élményekre.

Este Maria eljött hozzám, pedig megértettem volna, ha nem teszi. Azok után, ami éjszaka történt...

Meg is jegyeztem:

- Talán jobb lett volna, ha a szobádban maradsz.

Rám nézett, aztán szomorkásán elmosolyodott.

- Hiányoztál, Tony. Szükségem van rád.

Gyengéden átöleltem, s a fülébe suttogtam:

- Nekem is szükségem van rád. Tudod, te egyszerre vagy izgató és megnyugtató. És... és nagyon jó volt a tegnap este.

- Tony! - nézett rám hirtelen. - Miért nem mondtad a rendőröknek, hogy van alibid? Hiszen veled voltam. Tanúsíthattam

volna, hogy itt voltál a szobában, amikor a gyilkosság történt.

- Nézd, kislány - simogattam meg az arcát -, felesleges téged is belekeverni ebbe a dologba. Különben is... Eszerint a félhülye rendőr szerint akkor is lett volna alkalmam megölni azt az embert. Ahhoz, hogy valakit leszúrjanak, elég néhány másodperc.

- Tony, én féltetek - bújt oda hozzám, és éreztem, hogy tényleg komolyan aggódik értem. - Én már évek óta itt vagyok. Amióta felépült ez a sportkomplexum. Hidd el, ez egy elátkozott hely, nem szeretném, ha valami bajod esne.

- De hát te is félsz! - csattant fel a hangom, akaratom ellenére. Hiszen látszik rajtad.

- Hát persze, hogy félek - sóhajtottá elgyötörten. - És... és hosszú idő után te vagy az, aki fontos a számomra... Más nem számít, de te... Milyen érdekes, mennyi mindent bele lehet zsúfolni öt szóba. Eltűnődtem néhány pillanatra... Azaz csak eltűnődtem volna, mert nem jutott rá időm, hogy a gondolatsor végére érjek. Valahonnan, mintha nagyon távolról jönne a hang, sikoltozás hallatszott.

- A fenébe... - kiáltottam elkeseredetten, mert tudtam, hogy megint valami nem várt esemény történt, aztán sarkon fordultam, és kirobogtam a folyosóra.

A jógás lány, Helga Rostén szobájának ajtaja lángokban állt. Egy pillanatra nem tudtam, mitévő legyek, annyira megbabonázott a méteres lángnyelvek látványa. Azt azért érzékeltem, hogy mögöttem felsikít Maria, aki szintén kiszaladt a folyosóra.

- Poroltót! Gyorsan! - ordítottam rá, de láttam, hogy nem is hallja, amit mondok. Közben feltűnt Miké és még néhány másik ember is.

- Miké, poroltót valahonnan! - kiáltottam felé, és örömmel tapasztaltam, hogy ő nem merevedett le, mint a többi odaérkező, hanem elrohant valamerre.

Áttörtem magam a bambulok gyűrűjén, és megálltam a lángoló ajtó előtt. Egy másodpercet tétováztam, aztán már tudtam, mit tegyek. Az egyik bámészkodó nőhöz ugrottam, és - nem törődve a

sikoltozásával, valamint a mellette álló cingár, szemüveges férfi méltatlankodásával - lecibáltam róla a frottírköntösét. Az alóla előbuggyanó fedetlen keblekre és a fekete csipkebugyira ügyet sem vetettem. Nem úgy, mint jónéhányan a férfiak közül, akik most már ide-oda pislogtak hol az égő ajtóra, hol a meztelen nőre. Ez utóbbit a cingár spanyolfalként igyekezett eltakarni előlük, nem sok sikerrel.

Megragadtam a köntöst, villámgyorsan betekertem vele a jobb lábamat, és a hozzátartozó övvel átkötöttem az egésztestet. Amint kész voltam, az égő ajtóhoz léptem, és egy erőteljes rúgással betörtem. Szikrázó, lángoló faforgácsok röpködtek körülöttem, amint berobogtam a szobába. A sűrű füstön keresztül is egyből megláttam

Helgát, ájultan hevert a szoba közepén. Egy gyors mozdulattal felnyaláboltam, aztán kiszáguldottam vele a folyosóra. Szinte durván

ledobtam a földre, és egy ordítást elfojtva - a jobb lábamon lobogva

égett a köntös -, az összegyűltek döbbszent tekintetétől kísérvé, visszaspinteltam a szobába. Átnyargaltam a helyiségen, aztán a fürdőszobába érve, beugrottam a zuhany alá, és kinyitottam a csapot.

Mindössze néhány pillanat kellett ahhoz, hogy a köntösön egyre inkább elhatalmasodó tűz gőzzé és füstté szelídüljön.

Ekkor elzártam a tekerőgombot, és kissé elgyötörten visszasántikáltam a szobába, ahol épp Miké serénykedett a poroltóval. Nem sok időbe telt, és az utolsó lángnyelv is kialudt. Miké ekkor felém fordult, és lapos pillantásokkal méregetett.

- Mondd, nem vagy te egy kissé különc? Ruhában zuhanyozni...

- aztán már nem is törődött velem. Műélvező tekintettel körbemustrálta a füstös, kormos és a poroltótól helyenként fehér helyiséget, aztán elégedetten csettintett a nyelvével.

- Öregem... ez még csak az első ilyen jellegű munkám, de egy avantgárd kiállításra már ezzel is bátran benevezhetnék.

- Nem is vitás - veregettem meg a vállát, és kibotorkáltam a folyosóra. Az összegyűltek elismerő morajban törtek ki, mindössze a frottírköntös tulajdonosnője méltatlankodott félhangosan a cingár mögül kikandikálva.

- Na de kérem! A köntösöm.

Ránéztem, aztán komótosan lecibáltam a lábamról a foszlányokban csüngő összeégett rongydarabot, ami a ruhából maradt, és odadobtam a lába elé.

- Ha kéri, akkor parancsoljon, itt van.

- Na de hát... de hát... összeégett - hápogott a cingár feldúlt arccal.

- Jó az még - nyugtatta még Miké rábeszélő bólogatással.

- Különben is - vontam meg a vállam -, színhibás volt.

Reggel szokás szerint a szobámban ültünk Mike-kal, és - mint ideérkezésünk óta bármikor - most is volt mit tárgyalnunk.

- Tehát hogy is volt ? - próbálta meg Miké összegezni a tényeket.

- Helga lefeküdt az ágyba, és olvasott. Aztán, amikor befejezte, eloltotta az olvasólámpát, és aludni akart... És néhány perccel később egy titokzatos szellemhang felszólította, hogy távozzon innen, vagy meghal. Ezt követően lángra lobbant az ajtó, és olyan hevesen égett, hogy oda sem tudott menni, hogy kinyissa.

- Legalábbis így mondta... - tűnődtem.

- Csak azt nem tudom... - húzta Miké a szavakat.

- Csak mit nem?

- Csak azt, hogy az előtt ájult el, mielőtt bementél vagy akkor. Ha ugyanis figyelembe vesszük, hogy - végigmustrált, mint háziasszony a fonnyadt zöldséget a piacon - nem vagy egy szívderítő látvány, akkor én az utóbbira szavazok. Mellesleg a köntös nem is volt színhibás.

- Te viszont kissé agyhibás vagy - bólogattam fáradtan.

- Mindenesetre - komolyodott meg - érthetetlen, hogy miért gyújtották fel az ajtaját.

- És miért pont az övét? Vagy lehet, hogy ennek az agyalágyult, önjelölt szellemnek mindegy?

- Könnyen meglehet - helyeselt.

- És még valami... - emeltem fel a mutatóujjamat. - Nem akarta megölni. Ha azt akarta volna, akkor egyszerűen leszúrja, mint a pisztolyos férfit.

- Lehet, hogy jobb neki élve?

- Hát... lehet. Persze... persze, ha tekintetbe vesszük, hogy Helga éjjelenként kint csatangol... meg hogy... meg hogy ő találta meg a hullát, meg hogy nem lehet tudni, hogy a tüzet kívülről gyújtották-e meg...

- Nem, Tony - rázta meg a fejét. - Ez túl hihetetlen.

- Az egész ügy hihetetlen, Miké, az egész. És Helga azóta jár ide, amióta ez a szellemdolog van. Vagy azóta van ez a szellemdolog, amióta idejár?

- Így nem leszünk okosabbak - vakarta meg az állát.

- Na jó, akkor vegyük sorra, hogy kiknek lehet valami kapcsolata ezzel a hülyeséggel.

- Senkinek.

- Nyertél.

Néhány pillanatig tanácstalanul, magunkba mélyedve hallgattunk. Valóban semmi épeszű emberre valló kapcsolat nem látszott.

Eltűnik egy ember. Aztán még egy. Kigyullad az épület imittamott. Aztán, amióta itt vagyunk, leszúrtak egy embert, felgyújtották egy visszatérő szállóvendég szobájának ajtaját...

- Pedig kell, hogy legyen megoldás! - Miké öklével dühödten a levegőbe sújtott.

- Például azt kellene megfejteni - néztem rá gúnyosan -, hogy milyen emberszabású élőlény van, amelyik sík terepen öt másodperc alatt futja a százat. Ember nem lehet, ezt ne is próbáld nekem bemesélni. Arról már nem is beszélve, hogy átjár a falakon.

- Te! - kiáltott fel hirtelen. - Lehetséges, hogy baromság, amit mondani akarok...

- Biztos.

- ...de nemegyszer olvashattál már arról, hogy az örültek sokszor akkora energiát képesek kifejteni, amelyre egy normális ember nem képes.

- Ilyen esetek tényleg előfordulnak. Nemrég például egy tizenöt éves kislány szabályosan agyonvert egy ereje teljében lévő férfit.

- Na látod. Akkor...

- Akkor?

- Hát csak azon tűnődtem, hogy ezt a hatalmas energiát, ami egy elmebetegben van, nemcsak verekedésre lehet felhasználni. Futásra is.

. - Értem, mire gondolsz... Viszont ha igazad lenne is - amit nem hiszek -, még mindig ott marad a másik kérdés: hogyan juthat át ez

a valaki vagy valami a falakon.

- Most megfogtál - tárta szét a karjait színpadias mozdulattal.

- Az biztos, hogy Emilia megszállott egy kicsit - dűnyögtem. Ha láttad volna tegnap azzal a késsel a kezében... de ő meg...

Ebben a pillanatban kopogtattak, aztán már nyílt is az ajtó, és Destin, a régész rontott be csapzottan, sápadtan.

- Jöjjenek gyorsan, szörnyű dolog történt - hadarta.

Felugrottunk a székéből, és kérdőn néztünk rá.

- Meghalt... - lihegte - meghalt...

- Kicsoda? - kiáltottuk szinte egyszerre.

- Nicholas Vouteur, a csoportunk vezetője.

Néhány perccel később már a teknősbéka hátának tövében fékezett velünk a dzsip.

A többi régész és Emilia ott toporgott a holttest körül. Jöttünkre szétrebbentek, és kíváncsian várták, hogy mit teszünk.

- A rendőrséget értesítették? - fordultam a lányhoz.

- Természetesen - bólogatott szaporán.

- Hogy történt? - nézett körbe Miké.

- Az úgy volt - magyarázta Destin -, hogy ott - felmutatott a teknősbékahátára - kezdtük a kutatást. Azon a részen körülnéztünk, aztán a terv szerint következett a lejjebb lévő meredek fal.

Hárman ereszkedtek le hegymászókötélen, ketten pedig fentről segítették őket.

- Ki segítette Vouteurt? - kérdeztem közbe.

- Én - válaszolta csendesesen, és lehorgasztotta a fejét.

- Ez előzetesen így volt megbeszélve? - nézett a beszélőre Miké.

- Nem - mondták többen is -, így jött ki a lépés.

- Ühüm - bólogattam. - És azután?

- Hát, Vouteur ereszkedett - suttogta Destin révedező tekintettel -, egyre csak ereszkedett... aztán... egyszer csak felkiáltott, és már zuhant is. Egyből vége volt...

Mike-ra pillantottam, és ő azonnal tudta, hogy mit akarok. Hangosan kérdezgetni kezdte a jelenlévőket olyan vehemenciával, hogy mindenki rá figyeljen.

Én meg, mintha csak a halottat akarnám közelebből megvizsgálni, letérdeltem mellé, és lopva szemügyre vettem a biztosítókötélet, amely elszakadt. Sodort, fehér nejlonanyag volt, az ilyenek

nem egy, hanem akár három ember súlyát is el kellett volna bírnia.

Kezembe vettem a végét, és figyelmesen megszemléltem.

Aztán csaknem felhördültem. Ha oldalról néztem, akkor valóban látszott a szakadás nyoma, a megnyúlt, foszlott szálak erre

utaltak. Csak hogy ez a körprofilú kötélnek csupán a külső fél milliméteres gyűrűjén volt így. Belül a szálak végei egyforma hosszan, nyúlás- és szakadásmentesen meredeztek.

Egy pillantás elég volt ahhoz, hogy mindent értsek. Most már

teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy Vouteur, amikor elkezdte a leereszkedést, már halálra volt ítélve.

Motorzúgás hallatszott, aztán feltűnt a domb aljában a rendőrségi autó.

Miké befejezte a kérdezősködést, és hozzám lépett.

- Jön a lángész - súgta, és én rábólintottam.

Jött is, egyenesen hozzánk.

- Mi csak utólag érkeztünk, a tanúk ott vannak - nyájaskodtam,

amikor éppen szólásra akarta nyitni a száját, és a régészekre mutattam.

Morgott valamit, aztán odament hozzájuk, és őket kezdte el faggatni.

- Jobb lesz, ha eltűnünk - szűrtem a fogaim között a szavakat, és lassan elindultam lefelé a dombról.

- Hová mennek?

Gondolhattam volna, hogy egyből kiszúr.

- Vissza a szállóba.

- Igen? Hm. Egyáltalán, minek jöttek ide? Ki hívta magukat?

- Én szóltam nekik - vallotta be Destin.

- És miért? - förmedt rá Alvarado.

- Hát... hát mert ők olyan... olyan határozottak. Ha látta volna tegnap este, ahogy kihozták azt a fiatal hölgyet a tűzből. Mi azt sem

tudtuk, mit csináljunk, ők meg... így aztán...

- így aztán azt gondolta, hogy idejönnek, és egyből ráböknek a gyilkosra, mi?

- Miféle gyilkosra? - érdeklődött Miké szelíden. - Honnan tudja, hogy gyilkosság volt?

Alvarado gúnyosan végigmérte, aztán a halott mellett kígyózó kötélre mutatott.

- Mit gondol, egy olyan vastag nejlonkötél leszakad egy ember súlya alatt, ha nem segítenek neki?

- Ezt nem is figyeltem - szabadkozott Miké.

- Maguk nagyon sok mindent nem figyelnek meg - nézett ránk utálkozó pillantással. - A különleges esetekhez... hm... úgy látszik, nem kell túl sok ész.

- Nézze, lehet, hogy maga rendőr - vetettem közbe -, de a bölcsességére nem vagyunk különösebben kíváncsiak. Éppen ezért nem is zavarjuk tovább, hanem visszamegyünk a szállodába. Ha nem haragszik.

Ha haragszol, akkor is, hülyearcú - gondoltam. Bosszantott a pökhendisége és az irigysége. Azért, mert ő élete végéig itt lesz ebben a nagyvárosoktól távoli körzetben, nem mi vagyunk a felelősek. Azért sem, hogy jól keresünk, hiszen valóban megoldottunk jó néhány olyan esetet, amelyet más esetleg el sem vállalt volna. Ráadásul az bosszantott a legjobban, hogy tényleg igaza volt. Egy ilyen bivalyerős kötelet felesleges nézegetni, anélkül is tudni lehet, hogy ez egy ember súlya alatt nem szakadhat le.

- Menjenek, jobb is, ha minél kevesebb felesleges ember van itt vetette oda közben Alvarado, aki nem bírta volna elviselni, ha nem az övé az utolsó szó.

Elindultunk lefelé a dombról. Amikor hallótávolságon kívül kerültünk, Miké megszólalt:

- Te, igaz, ami igaz, jól kombinál.

- Végeredményben - vontam meg a vállam -, attól, hogy bunkó, még lehet éles logikája.

- Hogy csinálták? - bökött hátra a hüvelykujjával.

- Nagyon rafináltan - magyaráztam. - Olyan ügyesen volt bevágva a kötél, hogy a külső szálak mind épek maradtak, de a belseje már semmit sem tartott. Ahogy Destin engedte le, egyszer csak az elgyengített részhez ért, az elpattant, és Vouteur már zuhant is. A beszélgetést a szobámban folytattuk.

- Hát ez elég sima eset - dőlt hátra a fotelben Miké, és kortyolt a poharából.

- Szerinted igen?

- Miért, szerinted nem?

- Nem tudom - ingattam a fejem. - Valahogy túl egyszerű.

- Hát persze - mondta felvillanyozódva. - Mert te tudod az indítékot. Adva van egy tudós. Óriási felfedezés előtt áll, aztán látja, hogy munkájának a gyümölcsét másvalaki fölözi le. Iszonyú haragra gerjed, és az indulat dolgozik benne. Tudja - hiszen már előzőleg megbeszélték -, hogy egyes helyeken kénytelenek lesznek kötéllal dolgozni. És azt is tudja, hogy melyik Vouteur felszerelése. Egy óvatlan pillanatban azután bevagdossa a kötelet, és vár, előbbutóbb úgyis használni fogják a felszerelést.

- Szerinted egy tudós képes azért ölni, mert más lett az expedícióvezető és nem ő? - kérdeztem bizonytalanul.

- Képes-e? Én már olyan esetet is hallottam, hogy a vita hevében az egyik, egyébként nagyon intelligens kutató azért sebesítette meg halálosan a másikat, mert közös könyvükön a másik neve volt az első helyen feltüntetve.

Megcsóváltam a fejem.

- Nem, Miké. Meggyőződésem, hogy ezek az esetek, amelyek itt történnek, összefüggnek.

- Akkor én meg hülye vagyok.

- A kettő nem zárja ki egymást - nyugtattam meg.

- Ugyan, Tony. Ez az eset világos, mint a nap.

Elgondolkoztam, újra magam előtt láttam, ahogy Destin tegnap nagy lendülettel berobogott a szobájukba. Ahol ő lakik és Vouteur... Aztán egy másik kép is belém villant. Befordulok a sarkon, és összeütközöm Emiliával, aki ijedtében elejti a kést. A KÉST! És Vouteur kötelét bevagdosták... És Emilia éppen abból az irányból jött... Gondolataimból a telefon csörgése riasztott fel.

- Tessék, Anthony Grey - szóltam bele.

- Maga ölte meg - suttogta egy férfihang a vonal túlsó végén, és bevallom, libabőrös lett a hátam. Most ez milyen hülyeség?

- Kicsoda maga? - tettem fel a meglehetősen naiv kérdést, hiszen ha akar, akkor már bemutatkozott volna. De nem akart a piszok! Ehelyett tovább sejtelmeskedett.

- Láttam, amikor tegnap kijött a szobájából. Maga a gyilkos, ne is tagadja!

Ekkor érkeztem el arra a pontra, amikor elegendem lett belőle. És nem csak belőle, mindenből. Az eltűnt emberekből, akik sohasem kerültek elő, a leszúrt férfiből, a mostani, balesetnek álcázott gyilkosságból, a szellemből, amely lebegő tollruhájában öt másodperc alatt futja a százat, tehát nem lehet élő ember, a titokzatos tüzesetből és egyáltalán... ebből az egész rejtélyes disznóságból.

Na várj csak, te mocskos telefonbetyár, majd adok én neked gondoltam, és a kagylóba üvöltöttem:

- Igen, vedd tudomásul, én öltem meg. És örülök, hogy megtettem. És téged is ki foglak nyírni! Érted? Téged is!

A vonal túloldalán néhány pillanatig csend honolt, míg a másik megemésztette a szavaimat, s csak aztán jött a válasz:

- Nem hiszem, hogy engem is ki fog nyírni.

- És miért nem, te piszok? Miért?

- Azért... mert én fogok végezni magával-mondta, aztán letette a kagylót.

- Ki volt az? - érdeklődött Miké.

- Gondolod, hogy bemutatkozott? - kérdeztem vissza. - Csak azt mondta: tudja, hogy én gyilkoltam meg Vouteurt, mert látott tőle kijönni tegnap, és meg fog ölni.

- Barátságos ember - bólogatott Miké. - Bár, ahogy elnézlek, te nemigen rajongsz érte.

- Mit tagadjam, nem nyerte el a tetszésemet. Én magam sem értem, hogy miért.

- Viszont érdemes komolyan venni - komorodott el Miké. Sajnos, semmilyen támpontunk sincs arra vonatkozóan, hogy ki lehet.

- Meg fogjuk tudni - mondtam vészjóslóan. - És akkor a kezembe kapom a fickót, és addig fogom verni...

- De Tony! Te egy fantomot fogsz kergetni, ugyanakkor minden pillanatban ki vagy téve annak, hogy ő viszont tényleg kinyír. Nem lenne inkább...

- Nem! - vágtam közbe haragosan. - Most már csak azért sem megyek el innen addig, amíg a végére nem járok a dolognak.

- Oké, oké - emelte fel megadóan a kezét. - Akkor van egy jó tervem.

- Éspedig? - néztem rá kérdően.

- Menjünk, és ebédeljünk meg. Ez aránylag veszélytelen vállalkozásnak tűnik.

- Legrosszabb esetben is megússzuk egy ételmérgezéssel - vigyorogtam.

Így azután elmentünk, és megebédeltünk, majd mintegy kétórányi pihenés után felkerekedtünk, hogy ígéretünkhöz híven, ott legyünk Ishikawa edzésén.

Ami azt illeti, az utolsók között érkeztünk meg, a többség már ott melegített a teknősbéka bal első lábát képező domb tetején kialakított műanyag borítású pályán. Ishikawa is ott volt. Amikor észrevett bennünket, alig észrevehetően biccentett. Viszonoztuk az üdvözlést, aztán mi is elkezdtünk gimnasztikázni. Hamarosan

csatlakozott hozzánk Dávid Corley, akit már az első edzésen megkedveltünk.

- Na, itt a három balettművész! - harsant fel egyszer csak a hátunk mögött a lottónyertes bányászok hangadójának, McKaynek szokás szerint gúnyos hangja. Egy pillanat múlva már körbe is álltak, és lekicsinylő vigyorral nézegettek bennünket.

- Mr. Grey! - harsant újra McKay hangja. - Most lesz alkalma

bebizonyítani hatalmas tudását.

Nem válaszoltam, csak összenéztem Mike-kal, aztán Ishikawára pillantottam. A japán mesternek épp csak egy milliméternyit mozdult a feje, ahogy bólintott, egyébként továbbra is rezzenéstelen arccal figyelte a fejleményeket.

- Elment a hangja? - kérdezte McKay.

Sóhajtottam, aztán törzskörzésbe mentem át. Közben lopva Davidre sandítottam. Őneki, úgy láttam, nem túlzottan volt ínyére a leendő küzdelem gondolata. Kiválasztott ellenfele ugyanis - legalábbis úgy vettem észre - elég ijesztő benyomást tett rá. A nagydarab szőke valóban nem volt szívderítő látvány.

Vajon megbirkózik-e vele Dávid? - morfondíroztam. Az mindenesetre rossz ómen, hogy már előre tart tőle.

- Uraim, kezdjük! - hallatszott Ishikawa halk, mégis tiszteletet parancsoló hangja. - Kérem, vegyenek fel védőfelszerelést, és álljanak párokba. A pálya szélén nejlonszákokban kéz- és lábvédők voltak letéve a fűre. Mindenki odament, kiválasztotta a neki megfelelőt, és egy társával párba állt.

- Először meghatározott gyakorlatokat fogunk végrehajtani magyarázta Ishikawa -, majd szabad küzdelem lesz.

Beálltam Mike-kal szemben, és közben a tekintetem a japánra tévedt. Egy pillanat alatt annyi mindent láttam az arcán, hogy egészen elcsodálkoztam. Rá volt írva a múltja, a jelene és a jövője.

Valószínűleg hosszú-hosszú évekig edzette magát keményen, fanatikusan, amíg megszerezte az előkelő harmadik dan mesterfokozatot. Aztán nyilván saját iskolát akart nyitni, egy olyan igazi, kemény, harcos iskolát, ahol nem csupán ütni és rúgni tanít, hanem önvédelemre, harcművészetre oktatja a tanítványait. Aztán talán anyagi okból, talán valami más miatt nem sikerült neki, és most itt van, hogy pénzt keressen. Ehhez pedig le kell adnia az elveiből. Hiszen egy üdülőközpontban nem lehet igazi fegyelmezett, életre nevelő edzést tartani, mert akkor a második nap már

senki sem jönne el. így kénytelen megelégedni azzal, hogy néhány jóindulatú dilettánsnak magyarázgat egy vagy két hétig, amíg az illető itt van, hogy azután az a legcsekélyebb tudás nélkül távozzon innen, de elmondhassa magáról, hogy ő már tud karatézni. Sőt még az ilyen McKay-féle embereket is meg kell tőrnie, akiket egyébként már az első edzésről kirúgott volna, és nemcsak képletesen.

Igen, mindez rajta volt Ishikawa arcán, és nagyon megsajnáltam. Reméltem, hogy mihamarabb összejön a pénze, és elmehet valahová, ahol azt csinálhatja, amit akar.

Egy pillanatra rám nézett, aztán magyarázni kezdett, mi pedig megkezdtük a gyakorlást.

McKay és társai mellénk álltak be, és időnként gúnyos pillantással méregettek bennünket. De most legalább nem beszéltek. Nem

zavartattuk magunkat különösebben, nyugodtan végeztük a gyakorlatokat, a feszültség azonban ott vibrált a levegőben, szinte tapintható volt. Aztán körülbelül egy óra elteltével Ishikawa leállította az edzést.

- Uraim! - nézett végig a társaságon. - Részemről befejeztem, most kezdődhet a szabad küzdelem. Aki úgy gondolja, természetesen tovább gyakorolhat, ha valakinek segítségére van szüksége, az szóljon, itt leszek.

A legtöbben sietve levették a védőfelszerelést, néhányan odamentek a mesterhez egy-egy kérdéses mozdulatsort újra elmagyaráztatni, a négyesfogat pedig máris mellettünk termett.

- Végre, végre, Mr. Grey - vigyorgott szélesen McKay. - Kezdhetjük?

Megrándítottam a vállam. Hogy őszinte legyek, nem volt túl nagy kedvem műsort csinálni, pedig tudtam, hogy most már Ishikawa is kíváncsi ránk.

- Vagy beijedt, Mr. Grey? - folytatta McKay. - Eddig tartott a bátorsága?

Lassan a beszélőre emeltem a tekintetem, aztán Mike-ra, majd a japán mesterre, végül újra Mike-ra. Mi lesz már? Ez volt a tekintetében. Sóhajtottam egyet, aztán fáradtan bólintottam.

- Oké, kezdjük.

E szavakra a többiek elhúzódtak a közelünkből, mi pedig beálltunk egymással szemben küzdőállásba. Nyugodtan vártam, hogy támadjon, hiszen éppen eleget láttam a mozgását ahhoz, hogy tudjam: a szájaláson kívül más erőssége nemigen van.

Középmagas, köríves rúgással lendült felém, én pedig könnyedén hátracsusszantam előle. Várt egy darabig, aztán ugyanazzal a mozdulattal támadott, én pedig ugyanúgy kitértem előle.

- Most csak játszik velem, vagy miért nem próbálja meg eltalálni? faggatta Miké ártatlan arccal leendő ellenfelét, és közben McKayre mutatott.

Annak erre a nyilvánvaló gúnyolódásra kicsit ibolyaszínű lett a feje, és most már dühödten rám rontott. Elhajoltam az ütése elől, és laza mozdulattal orrba vágtam. Nem volt túl erős a kontrám, hiszen nem akartam megverni, pusztán élveztem, hogy ő nem tud engem megütni vagy megrúgni, én viszont őt igen. Ez láthatóan még jobban felbőszítette. Újra támadott, erre megint orrba vágtam. Annyira nyilvánvalóak és előre kiszámíthatóak voltak a mozdulatai, hogy akkor találtam el, amikor csak akartam. Még arra is jutott időm, hogy néha kipillantok Ishikawára. Úgy tűnt, ő keményebb rendreutasítást várt volna el tőlem. Gondolom, ha valaki vele kötekedik ilyen pökhendien, akkor az legjobb esetben is hordágyon hagyta volna el a helyszínt. Én azonban nem akartam bántani vérszomjas ellenfelemet, inkább mulattam rajta.

- Maga, Mr. McKay, elég nehezen pörög fel arra a legendás gyorsaságára - nyájaskodtam, amikor egy kis szünet állt be a viaskodásunkban. - Meddig akarja folytatni?

Dühödten fújt egyet, aztán ismét előrelelendült. Most már meg sem ütöttem, csak kitértem előle. Néhány perc elég volt ahhoz, hogy teljesen elkészüljön az erejével. Ekkor lihegve megállt, és rám meredt.

- Úgy látom - jegyeztem meg -, hogy már érkezett abba a stádiumba, amikor a támadása kimerül a fogcsikorgatásban és a dühödt szemforgatásban. Talán hagyjuk abba.

Ingerülten lerántotta a kesztyűit, és odavágta a nejlonszákokhoz, aztán fújtatását leplezni igyekezve, leült a műanyag pálya szélére. Most Dávid következett, és a másik bányász. Sajnáltam újdonsült barátunkat, mert szegény elég sokat kapott, ellenfele nemigen kímélte. De végül ők is abbahagyták.

Miké vidáman odaperdült a megüresedett részre, és széles mozdulattal invitálta párját, mintha csak játszani hívná.

- Vicces kedvében van - morgott amaz -, de majd én elveszem.

- Azért ne ringassa magát hamis illúziókba - mondta csendesén Miké, és a tekintete megkeményedett.

- Nyugi! - szóltam rá, mert láttam, hogy a végén még komolyan veszi a dolgot, akkor pedig, ahogy Mike-ot ismerem, elszabadult volna a pokol.

Az ő ellenfele is köríves rúgással támadott, akárcsak McKay, de Miké nem húzódott hátra, mint én, hanem leguggolt, megpördült a tengelye körül, és kirúgta a másik támaszkodó lábát. A nagydarab ember hatalmasat nyekkenve zuhant a földre, aztán sziszegve tápáskodott fel, és a derekát nyomogatta a tenyerével.

- Csak nem megütötte magát? - aggodalmaskodott Miké. - Pedig magának engem kéne megütnie.

A másik villámló szemekkel nézett rá, aztán beállt küzdőállásba, és újra támadott. Illetve csak megpróbált, mert amikor rúgni akart, Miké odaugrott elé, és rátartott a lábára. A sípcsont és a blokkoló talpái hangos csattanással találkozott, és a támadó ismét felsziszszent.

- Úgy látom - fordultam McKayhez -, a barátja valamilyen kígyó stílust tanult, de az egészről csupán a sziszegést sikerült elsajátítania magas szinten. Miké ellenfele dühtől eltorzult arccal pillantott felém, aztán ismét előrelelendült. Megint csak nem volt szerencséje. Éppen lépett volna, amikor Miké villámgyorsan megpördült a tengelye körül, és egy forduló sarokrúgással állcsúcson találta. A hatás nem maradt

el. A másik megtorpant, lábai megroggyantak, felső teste furcsán imbolyogni kezdett, mint a részeg emberé.

- Menjen már oda - szoltam McKaynek -, és mondja meg neki, hogy hol van, mert biztos vagyok benne, hogy ő most nem tudja. De már ketten is odaugrottak a nézelődők közül, és letámogatták a pályáról a szemmel láthatóan kábult férfit.

- Nnna, erről ennyit - húzott Miké a kezével egy vízszintes vonalat a levegőbe, és senki sem sietett megcáfolni.

Időközben a többiek is befejezték a gyakorlást, így mindnyájan levettük a védőfelszereléseket, és elindultunk vissza a sportkomplexumba. Mi hárman elől mentünk, és éreztük a hátunkon a McKay-társaság rosszindulatú, haragos pillantását.

- Na, ezek sem lesznek ezentúl a puszipajtásaink - súgta szomorkásán Miké.

- El vagyok keseredve - bólogattam.

Aztán azon kezdtem el morfondírozni, hogy vajon rajtuk kívül hányan lehetnek még, akiknek nem vagyunk szimpatikusak.

Vacsora előtt Miké elment Kathyhez, én pedig úgy döntöttem, hogy meglátogatom Helgát, és igyekszem valamivel többet megtudni az előző éjszakai ajtóúzról.

A lányt egy másik szobában sikerült megtalálnom, hiszen előző lakhelyéről ki kellett költöznie. A helyiség ugyanis gyors közbelépésünk ellenére is elég elszomorító látványt nyújtott. Egyelőre Stimsonék megelégedtek azzal, hogy egy új ajtót tettek fel, és lezárták a szobát, valamint a bekormozódott folyosórészt átfestették, így kívülről mára már semmi sem emlékeztetett a tegnapi estére.

Helga új szobájához érve, halkan kopogtattam.

- Ki az? - kérdezte a lány riadtan.

- Anthony Grey.

- A, maga az? Jöjjön be!

Beléptem. Helga az ágyon feküdt, amikor meglátott, félig ülő helyzetbe tornászta magát, és bágyadtan elmosolyodott.

- Mindenekelőtt köszönöm, amit értem tett. Kathy mesélte, hogy maga volt az, aki kihozott a szobából. A többiektől nyugodtan bent éghettem volna.

- Ugyan - háritottam el a dicséretet -, mindössze arról van szó, hogy én reagáltam a leggyorsabban. Ha nem vagyok ott, akkor is bizonyára lett volna valaki, aki kiment. Például Miké. Inkább arra kérem, mesélje el még egyszer, hogy tulajdonképpen mi is történt. Amikor tegnap magához tért, nagyon fel volt zaklatva, és... hogy is mondjam... Kissé összefüggéstelenül beszélt.

- Hát igen... - sóhajtott fáradtan -, elég hihetetlen história. Nem csodálom, ha azt hitték, hogy félrebeszélék. Az a rendőr, aki kihallgatott... az is csak hüledezett, amikor elmeséltem neki.

- Még mindig jobb, mintha gyanúsítgatja - vigasztaltam.

- Ezt hogy érti? - kapta fel a fejét csodálkozva.

- Ah, csak úgy mondtam - rándítottam meg a vállam. - Tehát...?

- Hát az úgy volt... - kezdte, és összehúzott szemmel igyekezett koncentrálni -, hogy lefeküdtem, olvasgattam az ágyban, aztán egy idő után elálmosodtam, és leoltottam a villanyt, hogy aludjak. Úgy néhány perc múlva, amikor már félálomban voltam, egyszer csak furcsa, kísérteties hangokat hallottam.

- Mégis, milyeneket? - kérdeztem közbe.

- Hát... olyan... olyan kísértetieseket.

- Ühüm - bólogattam.

Valószínűleg látta rajtam, hogy a válasza nem túlságosan elégített ki, ezért magyarázni kezdett:

- Tudja, olyan furcsa csikorgások, csengések meg sikoltozáshoz hasonló hangok voltak. De nagyon halkán lehetett hallani az egészet.

- Ne haragudjon, hogy ilyet kérdezek, de egészen biztos abban, hogy hallotta? Úgy értem, nem csupán álmodta?

- Miért, és az égő ajtót álmodtam? - kérdezett vissza indulatosan. - Igenis voltak ezek a zörejek. De nemcsak ezek... Néhány másodperc múlva egy mély, egészen távolinak tűnő hang szólalt meg. Azt mondta: - Menj haza!

- Csak ennyit?
- Ken, de ezt többször... talán háromszor is.
- Es azután?
- Azután... azután egy durranásszerű hang kíséretében lángba borult az egész ajtó.
- Egyszerre csak égett az egész?
- Igen. Egy másodpercen belül félméteres lángnyelvek lobogtak, oda sem mertem menni, hogy megpróbáljam kinyitni.
Kicsit bambán hallgattam. Miért épp Helga ajtaját gyújtotta fel a szellem? És miért nem ölte meg a lányt? Őt nem, de másokat igen. Meg ez a tűz is... Egy másodperc alatt lángba borul az egész ajtó...
Hm. Furcsa.
- Hát... tényleg nem mindennapi történet - mosolyodtam el. És most mi a szándéka, hazautazik?
- Igen - válaszolta, aztán elgondolkozva hozzátette: - Csak előbb még el kell intéznem egy-két dolgot.
- Akkor én megyek is - álltam fel a székről. - Jobbulást kívánok, és remélem, sikerül elintézni azt, amit akar.
- Én is remélem - mosolygott, de ez a mosoly valahogy nagyon nem tetszett nekem. Olyan volt, mint a zsákmányra leső tigris mosolya. Es tudat alatt már éreztem, hogy ez az elintézés megint emberéletbe fog kerülni. Vacsora alatt elmeséltem Mike-nak a Helgától hallottakat, aztán nekiláttunk kidolgozni a további teendőket.
- A helyzet a következő - kezdtem -, nem tudjuk, hogy ez a szellem - vagy mi - miért rohángál esténként a hegyoldalban, nem tudjuk, honnan jön, és nem tudjuk, hová megy.
- Nem mondhatnám, hogy agyon vagyunk informálódva - vigyorgott Miké. - Mi lenne, ha inkább azt mondanád, mit csináljunk.
- Nos, a tervem lényege, hogy éjjel kimegyünk a terepre, és lesbe állunk.
- Aztán, ha a szellem arra fut, elbuktatjuk.
Fáradtan felsóhajtottam.
- Nem egészen. A szellem mindkét alkalommal, amikor sikerült megfigyelnem, felfelé igyekezett a dombon. Hol erre, hol arra, de mindig felfelé. Tudod, ahol azok a hatalmas kőtömbök vannak. Bólintott.
- Tehát - folytattam -, két részre osztjuk a terepet. Ha feltűnik, én elindulok utána, te pedig vársz. És amikor visszafelé jön, utánaeredsz.
- Na, de Tony, éppen te mérted le, hogy milyen gyorsan fut. Semmi esélyünk sincs arra, hogy utolérjük.
- Arra nincs is, de a rejtekhelyének az irányát talán meg tudjuk állapítani. Ha sikerül, akkor legközelebb már ott állunk lesben, ahol elveszted szem elől, és onnan követjük tovább. Így néhány nap alatt talán...
- Miből gondolod, hogy van egyáltalán rejtekhelye? - vetette közbe.
- Nem tudom... de valahogy úgy érzem.
- Hát jó - vont a vállát -, jobbat úgysem tudunk kitalálni.
- A, már ketten vannak - mosolygott az éjszakás portás, amikor meglátott bennünket. - Mondtam én, hogy ez a késő esti sportolás ragályos.
- Miért, Helga szintén kint van? - érdeklődtem.
- Helga... - legyintett. - A fél sportkomplexum kint van.
- Látja - vigyorgott Miké -, a lejtőn nincs megállás.
De azért, amikor kiértünk az épületből, gyanakodva jegyezte meg:
- Egyre többen másznak bele ebbe a dologba. Sehogy sem tetszik ez nekem.
- Miért, szerinted aki most kint van, annak mindnek van valami köze ehhez az egészhez?
- Hát, meg lennék lepve, ha a nagy részüknek nem lenne.
- Lehet valami igazad.
Eltávolodtunk az épulettől, és most már hang nélkül lopakodtunk előre, a teknősbéka hátának irányába.
Az idő meglehetősen komor volt, az égen felhőrongyok úsztak, a

hold csak néha bukkant ki mögülük egy rövid időre, hogy levilágítson a kihaltnak tűnő néma vidékre, ahol állítólag a fél sportkomplexum tanyázott ezen az éjszakán. A feltámadó szél vészjóslóan zúgott, és enyhén megborzongtam, hiába volt rajtam a melegítőruha.

- Te! - lehelte Miké. - Vajon kik vonulhattak ki azon a ronda, sötét éjszakán és miért?

- Hát, normálisak nem lehettek, az biztos - súgtam a fülébe. Különben is... ha tudnám, akkor mi nyugodtan bent maradhattunk volna.

- Ühüm - bólogatott.

Ezután már csendben osontunk előre, míg egészen a domb aljához nem értünk. Ekkor megfogtam az elöl haladó Miké vállát, aki a váratlan érintésre villámgyorsan küzdőállásba pördült hátra.

- Mit ijedezel? - sziszegtem oda neki. - Nem én vagyok a szellem.

- Azért elég ijesztő látvány vagy - védekezett. - És most...?

- Most különválnak. Én elindulok felfelé, ez lesz az én területem. Te menj át a szemközti dombra, és onnan figyelj! Látod azt a furcsa formájú sziklát? Ott találkozunk.

- Mikor?

- Ha én azt tudnám - sóhajtottam.

- Ezt lekonkretizáltuk - bólintott, és eltűnt a bokrok között.

Vártam egy ideig, aztán én is elindultam. Most már koromsötét volt, csak pár lépésnyire láttam, így meglehetősen óvatosan haladtam. Nem tudtam ugyan, hogy kik vannak kint a terepen, de úgy gondoltam jobb, ha nem találkozom senkivel. Nemsokára megálltam, egy bokor tövébe húzódtam, és onnan figyeltem a környéket.

Az idő nehezen telt, a hűvös éjszakai szél lassan átjárta a testemet, és egyre kevésbé volt ínyemre ez az egész. Nevetségesnek éreztem magam, amint harmincöt éves fejjel egy bokorban várok az azték szellemre. De legalább jönne...

Aztán egyszer csak felbukkant. Tőlem mintegy húszméternyire lopakodott, és valóban felfelé, ahogy számítottam.

Most nem foglak elszalasztani - gondoltam, és kisiklottam az ágak takarásából.

Háttal volt nekem, így nem vett észre. Ennek nagyon örültem, hiszen tartani lehetett tőle, hogy ha felfedez, akkor ismét észveszejtő száguldásba kezd, mint a múltkor. És akkor semmi esélyem rá, hogy utolérjem, pedig mindenképpen a szemébe akartam nézni ennek a csodalénynek, akárki legyen is.

Lassan haladt, én pedig igyekeztem minél jobban lemaradni tőle, hogy még véletlenül se hívjam fel magamra a figyelmét. Ahogy egyre feljebb értünk a dombon, a bokrok mind jobban megsűrűsödtek, és hirtelen eltűnt a szemem elől.

Egy pillanatig vártam, hátha feltűnik, majd amikor ez nem történt meg, belegyorsítottam, hogy utolérjem.

Szerencsére edzőcipő volt rajtam, így nem keltettem különösebb zajt. Ennek köszönhettem, hogy még idejében meghallottam a mögöttem lopakodó lépteit.

Megpördültem, és egy sötét alakot láttam, amely éppen rám akarta vetni magát. Egy erőteljes mozdulattal beletalpaltam a gyomrába, mire hörögve visszagurult a lejtőn. Utána akartam indulni, de valaki oldalról elkapta a csuklóm.

Aha, szóval ketten vagytok - gondoltam, és szabadon maradt kezemmel keményen orrba vágtam a másik támadót. Feljajdult, elengedte a csuklóm, erre a kiszabadult kezemmel is megismételtem az előbbi műveletet.

Hamarosan meg kellett azonban állapítanom, hogy előbbi becslésem, amely ellenfeleim számára vonatkozott, túlzottan optimista volt. A sötétből újabb alakok bukkantak elő.

Ez most már nem játék! - villant át az agyamon, és egy köríves rúgással leterítettem az elem kerülőt, aztán megpördültem a tengelyem körül, és egy fordulórúgással a másikat találtam el. Mivel állva maradt, odaugrottam mellé, ekkor azonban hátulról belém csimpaszkodott valaki, nyilván azért, hogy lerántson a földre.

Előbb egy jobbhorgot vittem be a velem szemben állónak, majd egy hirtelen rántással leráztam magamról a rám akaszkodót. Erre ketten vetették rám magukat, és sikerült a földre rántaniuk. Még estemben belekőnyököltem az egyik arcába, aztán a másik fogását igyekeztem lehámozni magamról. Közben a többiek már ott tornyosultak felettem. Az egyiket fekvő helyzetből ágyékon rúgtam, de erre én is kaptam egyet a vesémre, egyet a fejemre. Megszédültem, és amíg nem tudtam koncentrálni, újabb öt-hat ütés puffant rajtam.

Még szerencse, hogy nem vagytok profik - gondoltam.

Az egyik fölém hajlónak megragadtam a haját, egy erőteljes mozdulattal oldalra penderítettem, mire egy másikat is ledöntött a lábáról, aztán egy hátrabukfencsel sikerült kigurulnom a két másik támadótávolságából.

Felpattantam a földről, a hozzám legközelebb állót keményen térden rúgtam, mire vinnyogva összecsuklott, a másik ütése elől kitértem, és válaszul gyomorszájon vágtam. A fájdalom hatására lerántotta a kezét, erre az ütés most fejen találta.

A másik kettő közben odaért mellém, ezért alighogy visszahúztam a kezem, máris lendítettem a lábam. Az oldalsó rúgás berepítette a magasabbikat egy bokorba, a kisebbik erre ijedten hátrálni

kezdett, de utána ugrottam, és belső tenyérével fültövön vágtam.

A hátam mögött már hallottam, hogy ismét mozgolódnak, így a kis embert a magasabbik után löktem - remélve, hogy jó szúrós, tövises valamibe esik -, aztán gyors sprintbe kezdtem, és néhány pillanat alatt felrobogtam az emelkedőn, hogy a túloldalon nyomban leereszkedjek.

Ott aztán kissé kifújtam magam. Egy nagy kötömb mellé húzódtam, és miközben erőteljes mély lélegzéssel igyekeztem helyreállítani tüdőm oxigénellátását, azon morfondíroztam, hogy vajon kik

lehettek a támadóim. Nem profik voltak, ez biztos. Nem is különösebbenjáratosak a verekezésben, ezt érezni lehetett a mozgásukon.

Na meg az ütéseiken. Amikor a földön feküdtem, simán végezhettek volna velem, ha akarnak. Ha akarnak, és ha profik. Na, mindegy, gyerünk a szellem után.

Tanácstalanul néztem körül. A sziklatömbökkel és bokrokkal teleszórt domboldalon most senkit sem láttam. Nemhogy szellemet, de még mást sem. Újdonsült ismerőseimnek pedig valószínűleg ennyi is elég volt belőlem, és nem óhajtottak még közvetlenebb

viszonyba kerülni velem, mert nem jöttek utánam.

Néhány percig váraкоztam, azután döntöttem. A szellemet minden bizonnyal elszalasztottam, hiszen a verekezés zajára valószínűleg tovaryargalt a tőle megszokott észveszejtő stílusban, így nincs más hátra, mint hogy visszatérjek Mike-hoz.

Óvatosan felegyenesedtem, és körbekémleltem. A táj teljesen kihaltnak látszott, de nem feledkeztem meg az éjszakai portás szavairól: a fél sportkomplexum kint van. Tehát még találkozhatok néhány erre kóborlóval.

Éppen.ezért továbbra is lopakodva igyekeztem a Mike-kal megbeszélt hely felé, és közben sűrűn tekingettem jobbra-balra. Mint

néhány pillanattal később kiderült, nem is haszontalanul. Egyszer csak - a teknősbéka hátának tetején - lopakodó alakokat pillantottam meg.

Ezek sem bírnak aludni - zsörtölődtem magamban.

Ahogy jobban erőltettem a szemem, megállapítottam, hogy velük aztán végképp nem tanácsos találkozni. A settenkedőknél

ugyanis géppisztolyok voltak.

Még így távolról is jól látszott a fegyverek alakja, és biztos voltam benne, hogy gazdáik szükség esetén könyörtelenül használni fogják azokat.

Hát igen, a géppisztolyok látszottak, én azonban inkább a tulajdonosok arcára lettem volna kíváncsi. Ugyanis arra tippeltem, hogy ezeknek a beszélgetését hallottam a minap az uszodában.

Ezek tárgyalták, hogy ha egy bizonyos valaki az útjukba áll, akkor az illetőt egyszerűen kinyírják. Mindenesetre reméltem, hogy nem rólam beszélgettek.

Egy darabig figyeltem a csoportot, aztán úgy döntöttem, nem

eredek a nyomukba. Örültem, hogy az előző csetepatét megúsztam, nem kívántam újabb bonyodalmakba keveredni. Különben is, Miké vár.

Mintegy tíz perc múlva a megbeszélte helyen voltam.

- Nos, mi a helyzet? - kérdezte Miké.

- Azt hiszem, eltévesztettük a házszámot - válaszoltam. A domboldalon épp a riói karnevál folyik, az emberek sűrűn tömött sorokban vonulnak.

- Merre?

- Ki erre, ki arra. Akikkel sikerült összeverekednem, azok a domb egyik oldalán igyekeztek valamerre, egy másik, géppisztolylyal masírozó társaság pedig a túloldalon.

- Nem tudod, kik lehettek?

- A fene se tudja már, hogy ki kicsoda. Mindenesetre egyik csoport sem valami szívderítő látvány. És te hogy állsz?

- Hja kérlek... Ha nekem van egy feladatom, akkor azt megoldom.

-Nocsak, ilyen fejlődőképes vagy? Hajói emlékszem, ilyet utoljára tíz éve volt okod mondani...

- Kezdhetem végre?

- Persze, erre várok már mióta.

- Na szóval... az általam megfigyelt személy szétválásunk után mintegy húsz perccel felbukkant a domb irányából...

- Úristen! Most fogalmazást írsz?

- ...meg kell mondjam, hogy sebessége közel sem volt akkora, mint ahogy te azt korábban állítottad, vagy pedig én voltam bámulatosan gyors, minek következtében minden különösebb erőfeszítés nélkül a nyomában tudtam maradni, és...

- A lényegét, mert megfojtalak!

- Na, szóval, elég az hozzá, hogy légy erős, a fickó a bútorgyárba sompolygott be. Tudod, amelyik azé az Amotióé, Emilia megmutatta nekünk.

- Igen, igen, emlékszem. De vajon mit akarhat ott?

- Nem kérdeztem tőle.

- Ez súlyos hiba volt. Mindegy, tovább!

- Nos, egészen odáig követtem, aztán visszajöttem, mert mondom, a végén még sírva fakadsz itt egyedül a sötétben.

- Ha látnám az ábrázatot, akkor lehet, hogy tényleg sírva fakadnék, de szerencsére a sors ezúttal megkímélt ettől a riasztó látványtól.

- Akkor most mit csináljunk?

- Természetesen meglátogatjuk a gyárat.

- Ilyen ronda sötét éjszaka? Még a végén megfázom.

- Na, elég a nyavalygásból.

Eme épületes társalgás után elindultunk a bútorgyár felé. Ami az időjárást illeti, Miké nem túlzott, valóban ronda, barátságtalan, hűvös éjjel vett körül bennünket, a szél bőszen cibálta a fák és bokrok leveleit.

Ahogy közeledtünk a gyárhoz, úgy nőtt bennem a feszültség, és amikor a dombhát mögött elötűnt a komor, sötét épület, enyhén megborzongtam.

Tehát itt vagyunk a titkok kapujában - gondoltam, miközben figyelmesen szemügyre vettem az egyemeletes alakú betonépítményt. Az ablakok közül egyikén sem szűrődött ki semmilyen fény, amely ember jelenlétére utalt volna.

- Mint valami középkori kísértetkastély Angliában - súgta

Miké. - Tudod, ahol a meggyilkolt várúr szelleme kísért éjjelente.

- Ne ábrándozz! - intettem le. - Itt legfeljebb egy egyszerű, hétköznapi azték szellemet találhatunk, amely a XIII. századból rekedt itt.

- Azért az sem utolsó - vélte.

- Na, akkor figyelj! - hajoltam oda hozzá. - Én most bemegyek, te pedig kint maradsz minden eshetőségre készen.

- Ez baromság! - sziszegte ingerülten. - Nekem éppen hogy veled kellene mennem minden eshetőségre készen.

- Egyikünknek kint kell maradnia - okítottam. - Ha odabent valami baj történik, akkor ki segítsen, ha nem az, aki kint marad?

- Igazad van. Akkor megyek én.
- Sajnos, ezt már az előbb lestoppoltam. Inkább azt mondd meg, hogy hol lopózott be a szellem.
Kelletlenül az egyik ajtóra mutatott.
- Oké - bólintottam. - Akkor én most indulok.
- Hé, egy pillanat!
- Mit akarsz? - fordultam hátra.
- Meddig várjak itt?
- Hát, amíg vissza nem jövök.
- De tovább egy perccel sem! - figyelmeztetett, én pedig elindultam, remélve, hogy sikerül végre megoldanom az azték szellem titkát.

Óvatos macskaléptekkel közelítettem meg az épületet, közben jobbra-balra forgattam a fejem, hogy még idejében észrevegyem a rám leselkedő veszélyt.

Hogy mitől tartok, azt nem tudtam pontosan megfogalmazni, de abban biztos voltam, hogy nem fogom simán megúszni ezt a kis éjszakai háztűznézőt. Hátha még sejtettem volna, hogy mi vár rám...

Néhány másodperc múlva már a Miké által mutatott vasajtónál voltam. Puhán lenyomtam a kilincset, és csodák csodája, a zár engedett. Egy pillanatra hátrafordultam, és mintegy búcsúzásként meglengettem a karom, aztán beléptem az épületbe.

Gondosan behúztam magam mögött az ajtót, és megpróbáltam szemügyre venni a helyiséget, ahová kerültem.

Egy hatalmas csarnok volt, az üvegfalak szerencsére átengedtek egy keveset a halovány holdfényből, így lassacskán sikerült elkülönítenem egymástól az egyes tárgyak körvonalait.

Hát nem különösebben félnek a betörőktől - állapítottam meg. Ezzel az erővel bárki bejöhet ide ugyanúgy, ahogy én, meg előttem az a másik.

A helyiségben egyébként gépek sorakoztak egymás mellett, volt itt szalagfűrész, esztergapad, oszlopos fűrőgép és még ki tudja, mi minden.

Figyelmesen körbekémleltem, aztán elindultam a fal mentén, remélve, hogy rábukkanok egy ajtóra vagy folyosóra, amelyen továbbhaladva, eljutok oda, ahol... ahol történni fog végre valami, az istenit... hogy megoldódjon ez a szellemhistória.

Igaz, ez csupán egy dolog a sok közül - morfondíroztam. Hiszen, ha a szellem titkát sikerülne is kiderítenem, akkor is... Kik azok, akikkel az imént verekedtem össze, mire vagy inkább kire vadásznak a titokzatos fegyveresek a domboldalban, ki fenyegetett meg telefonon, ki ölte meg Vouteurt, a régészek vezetőjét, és így tovább... Megannyi kérdés, amelyekre egyelőre még nem tudom a választ.

Töprengésemnek az vetett véget, hogy sikerült ráakadnom egy ajtóra. Habozás nélkül lenyomtam a kilincset, és beléptem. Erős fenyőillat csapta meg az orromat, és kissé beljebb haladva meg is pillantottam a szépen egymás mellé helyezett deszkakötegeket, amelyek körülbelül két méter magasra voltak feltornyozva. Ezekből a tornyokból aztán kisebb négyzeteket képeztek ki a rakodók, közöttük utak futottak, mint valami kisváros utcái.

Hát itt megint nincs semmi különös - állapítottam meg kissé csalódottan. Persze, hogy mi az a különös, amit észre kellene vennem... azt nem tudtam.

Újabb ajtó, újabb helyiség következett. Olyan tíz méter hosszú és hat méter széles lehetett, teljesen üres volt.

Viszont egyből kiszűrtem a szemközti ajtó résén kiszűrődő fényt.

Aha, mégiscsak találunk valamit! Hisz valószínűleg nem az egyik túlbuzgó dolgozó osont be szeretett üzemébe, hogy alvás helyett kielégítse beteges munkavágyát.

Na gyerünk, nézzük meg közelebbről! - határozta el magam, és szemeimet az ajtóra függesztve, odalopakodtam... volna. Ám ekkor elbotlottam valamiben, és ez a számomra ismeretlen holmi éktelen csörömpöléssel felborult, hogy aztán zörögve végigguruljon a

padlón.

Hát igen, ilyen a szerencse. Pár lépésnyire a céltől, gondosan és precízen felrúgtam a helyiségben található egyetlen tárgyat, egy festékesvödröt.

- A franca... - káromkodtam el magam jó hangosan, hiszen most már úgymint meghallották, hogy itt vagyok.

És valóban. Pár másodperc múlva kivágódott az ajtó, és a beáramló fényben két férfit pillantottam meg. Sajnos, az arcuk felismérhetetlen volt, mert mindketten festőmaszkot viseltek, amelyből csak a szemük villant ki.

Ezek profik! - hasított belém a felismerés.

A sok, kemény edzéssel eltöltött év következtében képes voltam már mérföldekről felismerni az igazi küzdőt.

Az a határozott, gyors, mégis lágy mozdulat, amellyel berobbantak a helyiségbe, és az a laza, nyugodt, ugyanakkor fenyegető tartás, amellyel szembefordultak velem, nem hagyott kétséget a tudásukat illetően.

Hamarosan a stílusukat is kénytelen leszek megtapasztalni könyveltem el magamban kelletlenül, és eszembe jutottak Miké

szavai: Nekem éppen hogy veled kellene mennem minden eshetőségre készen.

A két férfi közben lassan elindult felém. A tekintetüket egy pillanatra sem vették le rólam.

Felvettem kedvenc küzdőállásomat, és vártam, hogy közelebb

jöjjenek, hiszen felesleges és veszélyes is lett volna ilyen nagy távolságról támadást indítanom.

Körülbelül háromlépésnyire tőlem megálltak. Aztán lassan,

egész lassan mozdultak, az egyik jobbra, a másik balra. Szemmel láthatóan az volt a céljuk, hogy a figyelmemet megosszák.

Én ezalatt igyekeztem felmérni: vajon melyik lehet a gyorsabb, a

harcosabb. Sajnos, meg kellett állapítanom, hogy az elszántság mindkettőjükben megvan. Az a fenyegető mozgás, amellyel közeledtek, elárulta ezt.

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy bemutatkozom, és elmagyarázom, hogy csupán félreértésből kerültem ide, de egyből el is

vettem ezt az eshetőséget. Látszott: ezeknek teljesen mindegy, hogy ki vagyok, és honnan jöttem.

Hirtelen megtorpant a néma kettős. Még kívül a rtígótávolságon, de már elég közel ahhoz, hogy egy előrelépéssel vagy szökéssel támadhassanak.

Kezdődik! - gondoltam, és tudtam, hogy most nagyon kell vigyáznom, mert ezek nem azok, akikkel a hegyen verekedtem össze.

Itt elég egy rossz mozdulat, és végeznek velem. Merthogy nem egyszerűen megverni akarnak, abban egészen biztos voltam.

Vajon melyik fog támadni? Észre kell vennem már az első, a legkisebbjelet, amely megelőzi az ütést vagy rúgást, hogy azonnal reagálhassak.

Némán, mozdulatlanul meredtek rám, én pedig kissé lehajtott

fejjel próbáltam szemmel tartani őket. Hosszú, idegölő másodpercek teltek el így... Aztán hirtelen villant a magasabb, nekem bal oldalt álló lába, amint egy oldalsó rúgással megpróbált arcom találni.

Elrántottam a fejem, közben alkarral védtem a másik ütését, és gyomorba talpaltam a fickót. Sipító hang hallatszott, ahogy a keményre edzett hasizmot eltaláltam, és a bent lévő levegő egy része kitódult. Kissé hátralépett, de semmi baja nem esett, ezt nyomban láttam.

A magasabb viszont újra rúgott, ezúttal is fejre, de köríveset.

Hátracsusszantam egy kicsit, és küzdőállásba merevedtem. Egy pillanatra összenéztek, aztán újra felém fordultak.

Ekkor neszezést hallottam a hátam mögött, annál az ajtónál,

amelyen a helyiségbejöttem. Csak két-három centire fordítottam el

a fejem, de így is érzékeltem azt a sötét árnyat, amely éppen egy dorongot emelt fel, nyilván, hogy leüssön.

Iszonyatos erővel tapostam hátra - az illető éles sikoltással kirepült a nyitott ajtóréson -, aztán a földre vettem magam, így a rúgó

lábak elsuhantak mellettem. Felpattantam, odaugrottam az alacsonyabb álarcoshoz,

és beletérdeltem az ágyékába. Meg sem vártam, hogy összerogyjon, már a másikon voltam, és jobbhorgot ütöttem fejre. Keményen blokkolt, aztán nyomban jött a kontra, egy külső tenyéréi-csapás az ornyergemre célozva. Lehúztam a fejem, és lengőbordán vágtam az öklöm két elülső bütykével. A mozgása megszakadt, kettős fedezékbe kapta fel a kezeit, mire odaugrottam elé, és térdrel alhasba rúgtam.

Nem volt túl szép és lovagias mozdulat, de tudtam, hogy most az életemért küzdök, itt nincs helye a finom, szabályos stílusnak. Öszszegörnyedtem, és már készültem, hogy letaglózom, amikor szinte ösztönösen megérezve a veszélyt, hirtelen kiléptem oldalra... Szerencsére, mert ha a hátulról érkező rúgás tisztán talál el, valószínűleg eltöri a gerincemet. Így is tompa fájdalom hasított belém.

Gyorsan szembefordultam támadómmal, de a kezeimet nem emeltem fel eléggé, így az ütés szinte akadálytalanul vágódhatott az arcomba. Éreztem - még a könnyezettető fájdalomon keresztül is -, hogy elered az orrom vére. És a másik újból ütött. A szemeim előtt szikrák robbantak, ahogy eltalált, és a földre zuhantam. Még estemben is megpróbáltam kikerülni a hatósugarából, de nem sikerült. A lába felemelkedett, hogy aztán majd kalapács módjára sújtson le a fejemre.

Ha eltalál, végem! - sikoltotta bennem egy hang, és ez a felismerés megsokszorozta erőmet. Az utolsó pillanatban sikerült belerúgni a térdhajlatába. Aki még nem tapasztalta, annak elárulhatom, hogy igen kellemetlen érzés, különösen akkor, ha az ember másik lába magasan fent van a levegőben. Ellenfelem hangos kiáltással zuhant a padlóra, én pedig feltápáskodtam, és erőteljes fejrúgással próbáltam visszanyerni a tudatomat.

Mire sikerült, a másik kettő is talpon volt. Most minden idegszállammal a kisebbikre koncentráltam, mert tudtam, hogy a cimboráját nagyon pontosan eltaláltam az előbb, vele egy darabig nem lesz gondom. Szerencsére emez sem kísérelt meg újabb támadást. Ehelyett a másikat nézte, amint az - a fájdalomtól még mindig görnyedezve - kifelé igyekezett a helyiségből. Ekkor óvatosan, engem állandóan szemmel tartva ő is csatlakozott hozzá, és kihátrált az ajtón.

Ami azt illeti, nem éreztem nagy kedvet ahhoz, hogy utánuk menjek, és megpróbáljam dűlőre vinni a dolgot. Az a néhány találat, amit kaptam, elég volt ahhoz, hogy ne kívánjam a velük való további küzdelemet. Így azután elégedetten hallgattam, amint a kulcs fordult a zárban. Ők sem óhajtanak engem - állapítottam meg, és ahhoz az ajtóhoz léptem, amelyiken az imént meglehetősen gorombán kitessékeltem bunkóval felszerelt társukat.

Lenyomtam a kilincset egyszer, kétszer, háromszor, aztán rosszszat sejtve, dühödten rángatni kezdtem. De hiába... ez az ajtó is zárva volt.

Tehát ismeretlen támadóim, ha le nem is győztek, sikerült foglyul ejteniük.

És ebből a fogságból valószínűleg nem kerülök ki élve. Elgyötörten ültem le az egyik sarokba, hátamat nekivettem a falnak, és belebámultam a sötétbe.

Csak most éreztem, hogy minden porcikám sajog, hiába, ez a mai nap egyáltalán nem volt unalmas.

Megfáradt agyamban hirtelen minden összesűrűsödött. A szellem, az ismeretlen fegyveresek, akik azóta már lehet, hogy vadul háborúskodnak valakivel, a másik, titokzatos csoport, akikkel a hegyen verekedtem össze, mostani két támadóm, a gyilkosságok, az eltűnések, a rejtélyes tüzesetek... Az egész valami kavargó masszává alakult bennem, és sehogy sem voltam képes eligazodni a kusza összevisszaságban.

Ráadásul a dolgok jelenlegi állása szerint valószínűleg ki fognak nyírni, még mielőtt bármi biztosat tudhatnék erről a hátborzongató úgyról, ahol - ez volt a meggyőződésem - a dolgoknak igenis összefüggésben kell lenniük egymással. Ha mégsem, akkor szörnyű tévedés áldozatai vagyunk Mike-kal együtt.

De nem... az nem lehet...

Újra meg újra átrágtam magam az idejövetelünk óta történteken, és megpróbáltam az egyes eseményeket valahogy összekötni egymással. Legalább csak egy laza kapoccsal, hogy el tudjak indulni ebben a mérhetetlen bizonytalanságban.

Egy darabig erőlködtem, aztán hirtelen rádöbentem: jelenlegi helyzetemben teljesen huszadrangú kérdés, hogy ki kit ölt meg és miért. Előbb ki kell jutnom innen!

Feltápáskodtam, és botorkálva elindultam a fal mentén, remélve, hogy mégiscsak találok valamilyen menekülési lehetőséget.

Nem sokáig tartott a felbuzdulásom, egy perc alatt körbejártam börtönömet anélkül, hogy valami eredményre jutottam volna.

Vajon mi lehet a tervük fogvatartóimnak? - töprengtem. Valószínűleg nem áll szándékukban csak úgy egyszerűen besétálni ide.

Az előbbi nézeteltérésből tudhatják, hogy pusztá kézzel nemigen boldogulnak velem. Ha van fegyverük... akkor egy óvatlan pillanatban berúgják az ajtót, és lekaszálnak egy géppisztolysorozattal.

És ha nincs? Netán valahogy gázt vezetnek a helyiségbe? Vagy csak egyszerűen várnak pár napot, amíg szomjan halok... Ha legalább Miké tudná, hogy mi történt velem... Még az a szerencse, hogy ő nem jött be az épületbe. Persze, ki tudja? Akkor biztosan nem lett volna módja a két fickónak, hogy bezárjon ide.

Visszaültem a földre, térdeimet felhúztam az államhoz, aztán két karommal átkulcsoltam őket, és vártam, hogy mi fog történni. Az idő borzasztó lassan telt, ráadásul kintől semmi zaj, semmi fény nem hatolt be, ami tovább rontotta amúgy is gyászos hangulatomat.

Végül, érzésem szerint napok - a valóságban mindössze másfél óra - múlva az ajtón túlról hangok hallatszottak. Odahúzódtam, de a szavakat nem értettem tisztán. Csupán azt sikerült megállapítanom, hogy az egyik hang ismerős a számomra.

Nemsokára valaki megdöngette a fémlemezt.

- Szabad! - kiáltottam szívélyesen. - Bújjon be!

Kívülről ingerült morgás hallatszott, aztán kulcs fordult a zárban, és az ajtó feltárult.

- Jöjjön ki! - parancsolta megmentőm nem túl szívélyesen.

Vidám mosollyal az arcomon kiléptem a fényre, és odaintettem a mogorva férfinak.

- Hello, Mr. Alvarado! Örülök, hogy látom.

Dühödten fújt egyet.

- Én viszont egyáltalán nem örülök, hogy maga miatt éjnek évadján ide kellett jönnöm.

- Én nem hívtam - emeltem fel a két kezem mentegetőzve.

- Maga nem is... de a drágalátos cimborája már a minisztériumba akart telefonálni meg a konzulátusra. Meg még ki tudja, hová?

Hát mit képzelsz, magának mindent lehet? Magáé az ország?

- Ne legyen ilyen goromba - kérleltem. - Már megfigyeltem, hogy soha nem örül, amikor találkozunk.

- Ez így igaz. Mert ahol maga ott van, ott mindig történik valami.

Hol egy kis tüzeset, hol egy gyilkosság... Én, mint rendőr, meglennék ezek nélkül is, de magának, úgy látom, lételeme a balhé.

- Higgye el - nyugtattam meg -, annyira nem hiányzik egyik sem, hogy én kreáljak valami ilyesmit.

- Egyáltalán, mit keresett itt?

Szó se róla, kényes kérdés volt. Az ilyenre csak az igazságot lehet válaszolni, az pedig... elég hihetetlen.

- Hát... hát az az igazság... tudja... khm... követtem valakit vágtam ki végül.

- Aha! - bólogatott gúnyos mosollyal. - És kit, ha szabad érdeklődnöm?

Nagy levegőt vettem, aztán felfújtam az arcomat, és úgy engedtem ki a levegőt, mintha trombitálnék. A rendőr, valamint Amotio,

a gyárigazgató, aki szintén ott tartózkodott a helyiségben, érdeklődve figyelt.

- Nos? - kérdezte végül Alvarado, amikor megelégette a produkcióm.

- Az azték szellemet - mondtam határozottan.

- Micsoda? - fordította felém a fülét, mintha attól tartana, hogy nem jól értette a szavaimat.

- Az azték szellemet - ismételt meg. - Vagy maga nem idevalósi? Nem tud róla,

hogy egy titokzatos ismeretlen tollhacukában riogatja a környéket?

- Igen, igen, hallottam, hogy néhány idióta valami szellemet vél látni időnként - mondta, miközben sokatmondó arckifejezéssel méricskélt. - Sajnos, nekem az élőkkel is van éppen elég bajom. Tehát mi is történt?

Röviden elmeséltem neki az idejövételünket Mike-kal, de a többi dolgot, ami a hegyen történt, elhallgattam. Úgy gondoltam, enynyi is elég, hogy hülyének nézzen.

Amikor befejeztem az előadást, láttam, hogy igazam volt. Úgy meredt rám, mint valami holdkórosra, és az igazgató sem adta alább.

- Hát ennyi - tártam szét a karjaimat bűnbánó arccal.

- Mondja, Mr. Grey... maga hiszi is, amit mond?

Kezdett kissé kínossá válni a dolog. Világosan láttam, hogy az elmeállapotom iránt nincsenek kétségeik. De mégis tudtam, hogy nekem van igazam. A szellem létezik, és gyilkol, ha úgy látja jónak.

- És Vouteur halála? - kérdeztem vissza.

- Mi köze egy régész halálának a maga éjszakai kirándulásához?

Az az ügy különben is tiszta. A riválisa, az a Destin tette el láb alól, mert az útjában állt. Még egy-két nap, mire minden tisztázódik, aztán letartóztatjuk.

- És a másik? Akit leszúrtak...

- Azt is ki fogjuk nyomozni.

- És Helga kigyulladt ajtaja? És az eltűnt üdülővendégek? És a...

- Hé, ember, állítsa le magát! - kiáltotta, és fenyegetően rám emelte a mutatóujját. - Maga ne akarjon itt okos fiú lenni, ezt már mondtam egyszer. Mit képzelsz, ki maga? Egyébként már ez a kis kalandja is elég lenne ahhoz, hogy őrizetbe vegyem. Betör a gyárba, összeverekszik az itt dolgozókkal.

- Itt dolgozókkal? Éjszaka? Amikor a gyár többi része teljesen kihalt? Röhögöm kell.

- Igen - szólt közbe Amotio, aki eddig némán figyelte a beszélgetésünket. - Egy sürgős rendelést kell holnap szállítanunk, ezért két emberem bent maradt éjszakára is.

- Hárman voltak - szóltam közbe egykedvűen.

- A harmadik az éjjeliőr volt - magyarázta. - Mellesleg a két ember közül az egyik még mindig itt van. Ő telefonált nekem, hogy betörőt fogtak, és jöjjenek sürgősen, mert nem tudják: ilyenkor mi a teendő.

- Az igazgató úr pedig telefonált nekem - vette át a szót Alvarado. - Éppen a maga barátjának a hívása után. Az meg már mindenféleképpen fenyegetőzött, ha nem szabadítom ki magát. Mellesleg nem ártott volna, ha egy-két napig itt marad. Legalább nekem se kellene rettegnem, hogy mit talál ki legközelebb.

- Hm. Hol is van az az ember?

- Ja, a festő? - kérdezte Amotio, aztán hátrafordult: - Hé, Fernando! Gyere ide!

Az egyik deszkaköteg mögül egy festőmaszkos férfi lépett elő, odajött hozzánk, és lassan levette az álarcot.

Negyvenöt év körüli, bronzbőrű, bajuszos férfi volt, rövidre nyírt, fekete haja összetapadt a feje búbján.

Egy darabig néztem, amint ott állt, kezében a maszkkal, aztán hirtelen elhatározással elé léptem.

- Szóval maga volt az egyik!? - inkább megállapítottam, mint kérdeztem. Nem válaszolt, csak bólintott. Néhány pillanatig rámeredtem, majd hirtelen nagy erővel pofon ütöttem.

Elsápadva kapott az arcához, és fenyegetően villantotta rám a szemeit.

- Megőrült? - ordította Alvarado. - Még egy mozdulat, és őrizetbe veszem. Azt képzeli, azért, mert amerikai, már mindent tehet büntetlenül?

Megrezzentem, mintha csak most riadnék rá, hogy mit csináltam.

- Igaza van - mentegetőztem, aztán a férfihoz fordultam. - Elnézését kérem,

elragadott az indulat. Nagyon sajnálom.

- Valóban túl sokat enged meg magának - szólt közbe Amotio is.

- Ha jól belegondolok, fel is jelenthetném azért, mert betört ide.

- Öntől is elnézést kérek - szabadkoztam.

- Ezt a legkönnyebb - vontam meg a vállát. - Előbb felforgatja a gyáramat, összeverekedik a dolgozóimmal, aztán elnézést kér. De hogy lássa... hogy lássa, kivel áll szemben, ezúttal eltekintek a felelősségre vonástól. Mindenesetre nem szeretném, ha még egyszer itt találkozoznánk. Most pedig megkérem, hogy sürgősen hagyja el az épületet. A százados úr majd mutatja az utat.

Néhány perccel később már Alvarado kocsijánál voltunk.

- Elviszem - mutatott a sportkomplexum felé az éjszakába. - Na, nehogy azt higgye, hogy azért, mert annyira megkedveltem. Csak félek, hogy megint csinál valamit.

Elvigyorodtam, és beültem az autó hátsó ülésére. A százados beindította a motort, aztán elgyötört arccal felsóhajtott: - Nna, itt a másik.

Az éjszakából Miké bukkant elő.

- Engem meg képes lennél itthagyni, mi? - förmedt rám tettetett haraggal, aztán beült mellém, és negédesen Alvaradóra mosolygott.

- Jó estét!

- Ez magának jó? - nézett hátra a megszólított. - Egyébként, amint látja: feleslegesen aggódott a barátjáért. Sajnos, semmi baja. Ezért nem kellett volna mindjárt a belügyminisztériummal meg a konzulátussal fenyegetőznie.

- Hogy mondja? - érdeklődött Miké.

- Hát a telefonjáról beszélek.

- Jaaa... hát tudja, hogy van ez. Az ember néha kissé túlbuzgó.

- Igen - fintorította el az arcát Alvarado, aztán gázt adott, és elindultunk.

- És amúgy...? - fordult felém Miké.

- Majd mindent elmesélek részletesen - dőltem hátra az ülésen.

- De előbb innom kell valamit.

- Hát, ahogy így elnézlek - figyelmesen végigmért -, eléggé el vagy használódva.

- Majd kicserélek pár alkatrészt - nyugtattam meg.

Néhány perc múlva megérkeztünk a sportkomplexumhoz. Kiszálltunk, és mindhárman benyomultunk az épületbe, pontosabban a bárba. Már nem voltak túl sokan, elég későre járt.

Helyet foglaltunk a bárpultnál, és rendeltünk. Az ősz hajú mulatt mixer hamarosan hozta az italokat, én gyorsan ledöntöttem a sajátomat, aztán intettem, hogy még egyet kérek.

- Bírja a piát a balettművész - harsant fel mögöttem McKay hangja.

Hátrafordultam. Ott ült az egész díszes társaság, látszott rajtuk, hogy már nem kevés alkohollal birkóztak meg ezen az estén.

- Rossz színben van - folytatta a beszélő. - Árt magának az éjszakai levegő. Még az orra is bedagadt.

Tétován az orromhoz nyúltam, tényleg meg volt duzzadva.

- Mr. Grey volt olyan kedves - mosolygott gúnyosan Alvarado

-, és csinált nekem egy kis éjszakai programot, hogy ne unatkozzak.

Valami szellem üldözésének az ürügyén bemászott a közeli bútorgyárba, és összeverekedett az ott dolgozókkal.

- Éjjel se bírja ki? - kedélyeskedett McKay. - Ez már káros.

- Edzésben kell lennem - vigyorodtam el -, hogy a magafajták ne okozhassanak problémát.

Ez láthatóan nem nyerte el a tetszését, mert düllező szemekkel meredt rám, és még a beszédet is abbahagyta.

Visszafordultam a pult felé, és belekortyoltam az időközben odakészített italomba. Jólesően kaparta a torkomat, és bizsergetően áradt szét bennem.

Alvarado kiitta a poharát, aztán nyájas arccal felém fordult.

- Amennyiben kibírja verekedés nélkül, akkor, ha megengedi, hazamegyek, és lefekszem aludni. Tudja, én csak egy egyszerű hétköznapi zsarú

vagyok, nekem holnap is kell dolgoznom.

- Ki akar itt verekedni? - néztem rá csodálkozva.

- Szerintem senki - vigyorgott Miké. - Legalábbis az a lelkes csapat ott, annál az asztalnál, biztos, hogy nem.

- Akkor megyek - határozta el magát Alvarado, lecsusszant a bárszékről, és pénzt dobott a pultra.

- Ugyan, természetesen én fizetem - mondtam.

- Azt hiszi, igényt tartok rá? Inkább nem innék többet. Okos fyl Megvetően végigmért, aztán sarkon fordult, és gyors léptekkel elhagyta a helyiséget.

- Nagyon utál - mutatott a távozó után Miké.

- Nehogy azt hidd, hogy te jobb vagy nála - vigasztaltam.

- Na, most akkor mi volt, hogy volt? - érdeklődött. - Mesélj el mindent!

- Hát az úgy kezdődött, hogy bementem az épületbe...

- Nem innen. A verekedéstől meg a géppisztolyosoktól. Ha elfelejtetted volna, eddig az egészeztől csak egy-két mondatot mondtál.

Már épp szólásra nyitottam a számat, amikor McKay ismét hallatta a hangját.

- Azért mégiscsak jó dolog ez a balett, nem, gyerekek? - fordult a többiekhez, azok meg röhögve bólogtak. - Még éjjelente is a körzet parancsnoka fuvarozza az embert.

- Nem tudna pihenni egy kicsit? - mosolyogtam rá negédesen.

- Tudnék én, csak sehogy sem fér a fejembe, hogy mit keresett maga éjnek évadján egy gyárban. Maga mindig olyan különös dolgokat csinál. Mindig gyanús helyeken jár.

- De én legalább nem géppisztollyal - vontam meg a vállam. Képzeld, a környéken még ilyen emberek is vannak.

Előbb meghökkent, de aztán már mondta is.

- Az előbb még szellemet üldözött. Most meg már fegyvereseket.

- így váltogatom - sóhajtottam fáradtan, aztán Mike-hoz fordultam. - Megyünk?

- Aha. Kezd fárasztó lenni a hely.

Lecsusszantunk a bárszékről, aztán fizettünk, és távoztunk.

Egy perccel később már a szobámban voltunk. Belesüppedtünk a fotelekbe, és Miké rendelkezett.

- Na, gyerünk, kezd!

Én pedig újra elmeséltem neki a hegyen történt kalandjaimat, azzal a különbséggel, hogy most már részletesebben, mint néhány órával korábban. Aztán rátértem a gyárbeli eseményekre. Figyelmesen hallgatott, időnként közbekérdezett, majd amikor a végére értem, elismerően füttyentett.

- Nem semmi két figura lehetett.

- Valóban - bólogattam elgondolkozva. - Ezek nem ma és nem is tegnap kezdtek karatézni.

-A stílusuk?

- Tradicionális japán stílus. Mélyen lesüllyesztett súlypont, széles állások, nem túl jó lábtechnika, viszont precíz, kőkemény blokkok és ütések.

- Azt mondod, japán stílus? - tűnődött, és tudtam, hogy mire gondol.

- Jófelé kapisgálsz.

- Akkor rákérdesz: Ishikawa?

- Hasonlít, nagyon hasonlít... de... azt hiszem, mégsem. Valahogy. .. valahogy az a fanatizmus hiányzik belőlük. A könyörtelenségük vitathatatlan, ha lehetőségük lett volna rá, biztos, hogy kinyírnak, de a belső tartásuk... az... az nincs meg igazán.

- Akkor ez sem jön össze? - ráncolta gondterhelten a homlokát.

- Nem tudom... - ingattam a fejem bizonytalanul.

- Hát akkor megint nem lettünk okosabbak.

- Na, várj csak, azért ezt nem mondanám.

- Miért? Végül is senkiről sem tudtunk meg semmi újat.

- De igen. Csak még azt nem tudom, hogy kiről.

- Hogy mondod? - rázta meg hitetlenkedve a fejét, mint aki rosszul hall.

- Úgy, ahogy hallottad. Azt nem tudom, hogy kik támadtak

meg, azt viszont igen, hogy ki nem.

- És ki nem támadott meg?

Egykedvűen kibámultam az ablakon, és közben az államot simogattam.

- Hát természetesen az nem...

- Nyögd már ki végre!

- Hát természetesen az nem támadott meg, akiről Amotió ezt váltig állította.

- Mit beszélsz? - hördült fel.

- Nyilvánvaló - magyaráztam. - A bizonyítékot pedig pont ő maga szolgáltatta.

- Amennyiben?

- Nézd, Miké... Ismersz néhány éve. El tudod képzelni, hogy én csak úgy egyszerűen odamentem ahhoz az emberhez, és minden különösebb cél nélkül pofon vágtam?

- Nem - ismerte el. - Sok rosszat el tudok rólad képzelni, de ezt nem.

- Ez megnyugtató. Tehát a helyzet a következő volt. Odamentem a férfihez, és megkérdeztem tőle, hogy ő volt-e a támadók egyike. De hogy kérdeztem meg? Olyan hangszínen és olyan fenyegető arccal, hogy következtetni lehessen egy esetleges támadásra. Ő viszont továbbra is ugyanolyan tartásban maradt, nem is próbált meg változtatni a testhelyzetén, hogy alkalomadtán könnyebben védekezhessen. Ez az egyik dolog. A másik a pofon. Nem ütöttem olyan gyorsan,

hogy a két álarcos támadó bármelyike ne tudta volna könnyűszerrel kivédeni. Ő pedig csak a fájdalomra reagált, és akkor is hogyan? Odakapta a kezét a sajtó arcához. Láttál te már olyan karatést, aki egy pofon után elkezdi tapogatni a képét? Ugye, hogy nem? Arról már nem is beszélve, hogy megtorlatlanul hagyta az esetet. Mit gondolsz, egy Ishikawát például büntetlenül megpofozhatnék?

- Akkor tehát az illető hazudott - foglalta össze előadásom lényegét Miké, akit az elmondottak tökéletesen meggyőztek arról, hogy igazam van.

- Ő biztosan... csak az a kérdés, hogy saját szakállára vagy esetleg Amotio utasítására.

- Nem valószínű, hogy Amotiónak köze lenne a dologhoz - ingatta a fejét. -

Inkább arról lehet szó, hogy az álarcosok meg a festők valamit titkolni akartak, például loptak a gyárból. Te rájuk ijesztettél, a két álarcos megtámadott, sikerült bezárniuk abba a helyiségbe, aztán elmenekültek, a festők meg értesítették Amotiót, leadva neki a betörő sztorit.

- Én már semmiben sem vagyok biztos - legyintettem, majd töprengve hozzátettem: - Viszont egy valamit nagyon nem értek...

- Csak egy valamit? - vigyorgott Miké.

- Igen. Mégpedig azt, hogy te honnan telefonáltál Alvaradónak?

Néhány pillanatig csodálkozva rám meredt, aztán értetlenkedve mondta: - Én? Én ugyan nem telefonáltam senkinek.

Most rajtam volt a bambulás sora.

- De hát ez lehetetlen, Miké - fakadtam ki azután. - Alvarado azt mondta, hogy te felhívtad, és megfenyegetted, hogy ha nem szabadít ki, akkor a belügyminisztériumba meg a konzulátusra telefonálsz.

- Ne viccelj, Tony. Hiszen egész idő alatt el sem mozdultam a helyemről. Ott vártalak, aztán láttam, hogy megérkezik Alvarado, utána meg, hogy jöttök ki az épületből.

Homlokára csapott.

- Hát ezért nem értettem, miért beszél arról, hogy én fenyegetőztem.

- Na, erre inni kell - alltam fel a fotelból. - Ezt már nem lehet kibírni szárazon.

Üveget varázsoltam elő, két poharat jó félig töltöttem, aztán az egyiket odanyújtottam Mike-nak, a másikba pedig rögtön belekortyoltam.

- Tudod, Miké, néha az az érzésem - mondtam, miután visszarogytam a fotelba -, hogy valaki hülyének néz bennünket.

- Hát... mindenesetre - vigyorodott el -, ha csak feleannyi titokzatos dolog történt volna, akkor is gondban lennénk.

- Egyáltalán ki lehetett az, aki tudta, hogy én a gyárban vagyok?

- Senki.
- Helyes. Akkor mindketten meghülyültünk, vagy álmodunk. Szótlanul, elgondolkozva ültünk.
- Te Miké - néztem rá hirtelen -, nem is láttál senkit a környéken?
- Ne reménykedj - intett le. - Ez túl egyszerű volna.
- Akkor... akkor próbáljuk meg szűkíteni a kört. Nézzük csak sorjában, kiknek lehet közük ehhez az egészshez. Ki az, aki gyanús valamiért?
- Nézzük - egyezett bele nem túl nagy meggyőződéssel.
- Először is itt van, ugye, Emilia. Mániákusan szereti az ősi azték dolgokat, tárgyakat, ráadásul egy kés volt nála, amikor a folyosón a régészekhez igyekezve találkoztam vele. Ha akart pótkulcsot szerezni, megtehetette. Aztán elvágta Vouteur kötelét. A férfi, akit leszúrtak, szintén lehetett az ő áldozata. Ráadásul azt is hasonló mintájú törrel szúrták le, mint amilyeneket Emilia gyűjt.
- Más?
- Helga. Esténként kijár a terepre, ő találta meg a halott férfit, tehát elvileg ő is lehetett a gyilkos. Ezenkívül, amikor a tüzesetről kérdeztem, akkor holmi szellemhangokról beszélt, ami lehetetlenség.
- Más?
- Destin. Vouteur a riválisa volt, saját bevallása szerint is utálta. A szobája közel volt a leszúrt férfiéhoz, és amikor a hullát megtalálták, igen hamar ott termett.
- Más?
Megvontam a vállam.
- Akkor ez nulla - összegezte a hallottakat. - Mi van még?
- Van egy csoport fegyveresünk, akik a dombok között őrzjáratoznak, vannak ismeretlen beszélgetők, akik gyilkosságokat szövögetnek, van egy szellemünk, aki öt másodpercen belül futja a százat, van két álarcos karatésunk...
- Inkább aludjunk, Tony - nézett rám elgyötört arccal. - Nagyon késő van... vagyis inkább elég korán. Én, azt hiszem, a délelőtti jó részét alvással fogom tölteni.
- Igazad van - hagytam rá. - Ránk fér egy kis pihenés.
Megvártam, amíg behúzza maga mögött az ajtót, aztán úgy, ahogy voltam, ruhástul ledőltem az ágyra, és nyomban elaludtam,, mint akit lebunkóztak.
A nap már magasan fent járt az égen, amikor felébredtem. Megdörzsöltem a szemem, aztán felültem, és a semmibe bámulva, újra átgyúrtam magamban a tegnapi nap eseményeit. Először csak a tényeket soroltam fel, aztán megpróbáltam valamilyen összefüggést kideríteni az egyes történések között... És lassan kezdett kialakulni bennem egy-két homályos sejtés. Mindez elég volt ahhoz, hogy úgy döntsek: még a délelőtti folyamán beszélni fogok Stimsonnal. Addig is gyereünk fürödni! - határozta el magam.
Kikászálódtem az ágyból, a tegnap este, illetve ma hajnalban magamon felejtett melegítőt átcsereztem egy rövidnadrágra és egy teniszingre, aztán magamhoz vettem néhány apróságot, és elindultam az uszodába. Ráérősen, kissé elmélázva bandukoltam a folyosón. így eshetett meg, hogy amikor a sarokhoz értem, és izgatott suttogást hallottam,! nem fordultam be nagy lendülettel, hanem megálltam, és úriemberhez egyáltalán nem méltón fülelni kezdtem. Bár a hallgatóság nem szép dolog, de eddigi magánnyomozói tevékenységem folyamán nemegyszer hasznát vettem eme gyarló emberi tulajdonságnak.
A beszélgetők egyike nő volt, amikor megkezdtem áldásos tevékenységemet, éppen ő beszélt.
- Jól jegyezze meg, hogy én mindent tudok. Az egyetlen vagyok, aki minden maszkírozás ellenére is felismerte magát.
Döbbenet álltam. Itt egy nő, aki felismerte a szellemet. Na, hallgassuk csak, mi mindent tud?
- Nem gondoltam volna... - válaszolta a férfi -, hogy ez bárkinek is sikerülhet.
- Csakhogy rám nem számított. Én tudom, hogy emberéletek száradnak a lelkén.

A francba, hogy itt mindenki suttog. Most megint nem tudom, hogy kik ezek. Na, nem baj, ha befejezik a beszélgetést, úgyis eléjük toppanok, és akkor majd a szemük közé nézek. Addig is hallgassuk csak: mi mindenről csevegnek.

- Most erkölcsről akar nekem prédikálni?

- Nem, nem erkölcsről, hanem egy kis pénzről - a nő hangja cinikussá vált. - Az a helyzet, hogy nagyon feledékeny tudok lenni, ha akarok.

No lám, lám. Az ismeretlen hölgyről is kiderül, hogy nem az igazság bajnoka, és némi készpénz ellenében futni hagy egy gyilkost.

- Mennyit akar? - hallatszott a férfi hangja.

- Százezret, mégpedig készpénzben. És természetesen nem pesóban, hanem dollárban.

- Meg van örülve? Honnan vegyek most ennyit?

- Az a maga gondja. Különben is, tudtommal van miből fizetnie.

- Van, de ez nem megy azonnal. Azt hiszem, jobb lenne, ha ezt a kérdést valahol nyugodtan megbeszélhetnénk. Itt állandóan jönnek-mennek.

- Akkor mondjon egy helyet.

- Hét órakor a szemközti dombon, ott, ahol a múltkor összefutottunk.

- Rendben van, ott leszek.

Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy közelebbről is megismerjem őket. Aranyos párocska lehet, egy gyilkos és egy zsaroló.

Már éppen ki akartam lépni a sarok mögül, amikor éreztem, hogy valaki a vállamra teszi a kezét. Villámgyorsan hátraperdültem, egyik kezemmel lesodortam az illető karját, és a másikkal már ütöttem volna, amikor láttam, hogy Stimson áll velem szemben. Az arca megütközést tükrözött.

-DeMr. Grey...

- Ó, elnézést, Mr. Stimson - szabadkoztam. - Tudja, az utóbbi időben, ha valaki hátulról közelít hozzám, az általában nem akar nekem semmi jót. Örülök, hogy találkoztunk, mert úgyis beszélni akartam önnel. Tudja, az a helyzet...

Hirtelen belém villant, hogy a beszélgetők időközben bizonyára meghallották a hangunkat. Két ugrással a saroknál termettem, de épp ekkor ért oda egy többtagú nyugatnémet csoport, és mire nem túl udvariasan átverekedtem magam rajtuk, már csak a beszélgetők hült helyét találtam.

Öklömmel dühödten a levegőbe sújtottam, aztán a németek felháborodott tekintetétől kísérvé, visszatértém Stimsonhoz.

- Nos...? - érdeklődött.

- Éppen egy nagyon fontos párbeszédet hallgattam, amikor ön jött - közöltem vele.

- Ó, nagyon sajnálom...

- Ugyan, ön ezt nem tudhatta - vontam meg a vállam, és közben arra gondoltam, hogy én voltam a hülye, miért akartam megvárni, hogy befejezzék a társalgást.

- És... haladtak már valamit? - nézett rám reménykedve, várva, hogy végre valami jó hírt halljon.

- Vannak sejtéseim - mondtam tűnődve. - Tudja, éppen az uszodába indultam, úgy gondoltam, hogy utána megyek önhöz. De ha már összetalálkoztunk, most is megejthetjük ezt a beszélgetést.

- Helyes - bólintott. - Talán menjünk fel hozzám.

Fellifteztünk a harmadikra, és bevonultunk Stimson irodájába.

A házigazda hellyel kínált, majd a bárszekrényből csiszolt üveget és két poharat varázsolt elő.

- Ezt meg kell kóstolnia - mutatta felém az üveget -, ez egy különleges tequila, az egyik ismerősömtől kaptam.

Töltött, majd az egyik poharat átnyújtotta nekem, a másikba pedig nyomban belekortyolt, és elismerően bólintott.

Én is megkóstoltam a magamét, valóban kellemes volt.

- Nos, mindenekelőtt - kezdte a beszélgetést Stimson -, elnézését kell kérnem, hogy az elmúlt napokban nem tudtam a rendelkezésükre állni, de rengeteg dolgom volt. Ugyanakkor természetesen mindenről értesültem, ami itt történt, annál is inkább, mert a rendőrség engem

is kihallgatott.

- Ráadásul még nem is tud mindent - vetettem közbe. - Csakúgy, mint a rendőrség.
- Netán újabb gyilkosság? - nézett rám kétségbeesetten.
- Egyelőre nem - nyugtattam meg, már amennyire ez nyugtatólag hatott rá. - Viszont elmesélek önnek egy-két dolgot.
- Elmondtam neki az utóbbi napok történéseit, hitetlenkedve hallgatta.
- De hát mi ez az egész? - kérdezte elgyötörten, amikor a végére értem.
- Nézze, Mr. Stimson, van némi elképzelésem arról, hogy mi lehet a dolgok mögött. Viszont ahhoz, hogy tisztábban lássak, szükségem van arra, hogy válaszoljon néhány kérdésemre.
- Tessék, kérdezzen.
- Először is... A két eltűnt ember után érdeklődött-e valaki? Egyáltalán, egyedül érkeztek ide vagy családosán?
- Látja, ez tényleg furcsa - tűnődött. - Senki sem érdeklődött utánuk.
- Ebből kifolyólag nyilván egyedül voltak.
- Igen.
- Es az az ember, akit az ideérkezésünk után nem sokkal leszúrtak?
- Ó, őutána többen is tudakozódtak.
- Értem - bólintottam. - A másik kérdésem: Ishikawa mióta tanít itt?
- De kérem... - emelte fel rosszallóan a hangját. - Ishikawa háromdanos japán mester, minden gyanú felett áll, és...
- Elnézést, én egy szóval sem gyanúsítottam őt, pusztán csak azt kérdeztem, hogy mióta van itt?
- Hát... a sportkomplexum megnyitása óta. Rendesen, fegyelmezetten végzi a munkáját, még soha nem volt vele semmi probléma.
- Ezt rögtön gondoltam - bólogattam szaporán, így igyekezvén meggyőzni Stimsont arról, hogy semmi bajom a japán mesterrel.
- Még annyit, hogy Ishikawa ugyebár délutánonként tartja a foglalkozásokat?
- Igen, délutánonként edzést vezet, ő maga pedig külön gyakorol általában kora reggel.
- Ühüm. Értem.
- Ne haragudjon, de gondolja, hogy ezek a kérdések segítenek megoldani az ügyet?
- Nem tudom, mindenesetre reménykedjünk benne. Ha egy szálát sikerül kiválasztani a gombolyagból, akkor már van min elindulni.
- Mr. Grey, én nagyon bízom önökben. Látja, a rendőrség évek alatt egy tapodtat sem jutott előbbre.
- Nem mondtam neki, de ezen nem is találtam semmi csodálni valót. Végül is mi sem tudunk semmit... Legalábbis nem sokat.
- Kiittam a poharamat, aztán felemelkedtem a fotelból.
- Hát akkor nem is zavarom tovább, köszönöm az italt és az információkat. Ami pedig a bizalmat illeti, igyekszünk rászolgálni.
- Az uszodába érve nyomban belemerültem a kellemesen hűvös vízbe, hanyatt feküdtem, és épp csak annyira mozgattam a végtagjaimat, hogy el ne merüljek. Közben járt az agyam. Éreztem, hogy a Stimsonnal folytatott beszélgetés nagyon nagy segítség lehet, ha megfelelően fel tudom használni a kapott információkat. Egyre inkább kezdtek bennem körvonalazódni bizonyos elképzelések, bár az események többsége egyelőre még teljesen megmagyarázhatatlannak tűnt előttem. De megvolt a szál...! A szál, amelyen elindulhattam. Amelyet végre elkezdhetek követni.
- Most kinyírtak, vagy csak úgy heverészel a vízen? Természetesen Miké volt. Úgy látszik időközben sikerült felébrednie.
- Csak kipróbálom, hogy alkalomadtán hogy fogok mutatni.
- Randább vízihullát még nem láttam - fintorította el az arcát.
- Akkor inkább kimegyek - mondtam, és valóban kievickéltem a vízből.
- Na, mi újság, okosabb lettél? - érdeklődött, amikor letelepedtünk a medence szélénél lévő asztalok egyikéhez.

- Hát ha okosabb nem is, mindenesetre megtudtam egy-két újabb dolgot.
Először a kihallgatott beszélgetésről számoltam be neki, aztán a Stimsonnal folytatott csevegésről.
- Úgy látszik megint készülődik valami - állapította meg, amikor a mondanivalóm végére értem.
- Nekem is az a gyanúm - bólogattam szomorúan. - És megint lépéshátrányban vagyunk, hiszen fogalmunk sincs, hogy kiket és hol keressünk. Csak annyit tudunk, hogy a dombon valahol, de hát ez édeskevés.
Néhány pillanatig töprengve ültünk, aztán Miké lelkesen felkiáltott.
- Nincs semmi gond, egyszerűen...
- Ne ordíts! - sziszegtem rá szemrehányóan.
- Igazad van - suttogta odahajolva hozzám. - Figyelj, a dolog roppant egyszerű. A dombhoz oda lehet érni öt perc alatt. Nekünk tehát nincs más dolgunk, mint fél hétkor...
- Inkább hatkor - szóltam közbe, mert már tudtam, mit akar mondani.
- Legyen igazad - emelté fél a kezét. - Akkor hatkor begyűrődünk két fotelbe a kijáratnál és figyelünk.
- Néha teljesen összezavarod bennem a rólad kialakult képet néztem rá bizonytalanul.
- Mivelhogy?
- Mivelhogy néha értelmes dolgokat is mondasz.
- Hát igen - húzta ki magát. - Ebben különbözünk egymástól. Én néha legalább mondok értelmes dolgokat. Most például azt, hogy menjünk fürödni.
- Ez valóban az egyik legjobb ötlet, amit az utóbbi tíz évben mondtál - bólogattam.
- Akkor?
- Akkor mit ücsörögsz itt, mint aki odaragadt? Gyerünk!
Hat óra előtt néhány perccel már a kijárat melletti kisebbik bárban voltunk, innen jól szemmel lehetett tartani a hatalmas üvegajtót. Mindenesetre reméltem, hogy így vacsora előtt nem indul valamilyen nőinvázió a terepre, mert akkor félpercenként kénytelenek lettünk volna felugrálni a helyünkről, hogy megnézzük: a távozó merre veszi az útját. Az ilyesmi pedig egy idő után egyrészt fárasztó, másrészt kissé feltűnő. Mert akárhogy is nézzük, az átlagember számára némiképp különösnek tűnhet, ha valaki rövid időközönként felpattan a helyéről, és kinyargal a teremből, majd visszatér, de csak azért, hogy nyomban utána megismételje az előbbi műveletet.
Szerencsére nem sokan távoztak az épületből, nő pedig egyáltalán nem.
- Mit gondolsz - fordult hozzám egy idő után Miké -, elmegy egyáltalán a találkára?
- Százezer dollárért? - kérdeztem vissza.
- Én azért nem bízom abban a pénzben - ingatta a fejét. A zsarolók általában nem érik meg a békés, nyugodt öregkort.
- Hát éppen ezért vagyunk itt - magyaráztam. - Nem csupán arra vagyok kíváncsi, hogy kik voltak a délelőtti beszélgetők, bár ez sem lényegtelen. De a fontosabb az, hogy megakadályozzunk egy esetleges gyilkosságot.
- Oda nézz! - bökött hirtelen oldalba a könyökével, és fejét alig észrevehetően a kijárat felé fordította.
Az üvegajtóra sandítottam, és láttam, hogy éppen Emilia hagyja el az épületet. Miké nem várta meg, hogy van-e hozzáfűzni valóm a dologhoz, hanem felállt, és gyors léptekkel kisetett.
Belekortyoltam az italomba, és feszülten vártam mi lesz. Legfeljebb két perc telt el, amikor visszatért, és csüggedten lehuppant mellém.
- Tehát nem - állapítottam meg.
- Kocsiba ült és elhajtott valahová.
- Akkor isten irgalmazzon autósoknak, gyalogosnak egyaránt kulcsoltam imára a kezeimet.
Az idő elég lassan telt, de végül mégis csak hét óra lett. Vártam

még egy keveset, aztán kérdően Mike-ra néztem.

- Tudod, hogy a nők mindig késnek - vontam meg a vállát.

- Ha randevúra mennek akkor igen - bólintottam. - De ez üzlet, még hozza kőkemény üzlet.

Tovább vártunk, de negyed nyolckor már nem bírtam tovább.

- Gyere nézzünk körül kinn! - álltam fel a székről.

- Kinn, de hol?

- Mit tudom én... Gyere!

Kimentünk az épületből, aztán néhány lépés után megálltunk, és tanácstalanul tekingettünk körbe-körbe.

Mikor már mindent megszemlélünk a környéken, Miké az eget kezdte el tanulmányozni.

- Ma éjjel megint rossz idő lesz - állapította meg elgondolkozva.

- Ami azt illeti, már most is elég hűvös van - jegyeztem meg, és, fázósan összehúztam magam.

- Igen, nem is értem, hogy Kathyék ilyen időben...

Hirtelen döbenten elhallgatott, és rám meredt.

- Mi van Kathy ékkel? - kérdeztem, és nyomban láttam, hogy baj van.

- Nem is értem, hogy Kathyék... hogy Kathyék...

- Hol vannak? - ordítottam rá.

- Ebéd után szinte mindennap egyből kimennek a terepre festeni.

- A franca... - öklömmel dühödten a levegőbe sújtottam. Hiszen ezek szerint kijöhettek akár kettőkor is.

Egymásra néztünk, aztán már rohantunk is a domb felé. Nem tudtam, hogy még idejében érkezünk-e, de abban biztos voltam, hogy a lányok között kell keresni a zsarolót.

Hirtelen felrémlett előttem Helga titokzatos mosolya, amikor arról beszélt, hogy elutazik, de előbb még el kell intéznie valamit.

Ez az! Tehát Helga a zsaroló és ezt a kis tranzakciót akarta elintézni, mielőtt távozna. Megfenyegették, hiszen felgyújtották az ajtaját is, de ő mégis maradt. Sőt vakmerően meg akarta zsarolni a gyilkost, aki eltette láb alól Vouteurt és a másikat.

Teljes erőből futottunk, és két perc alatt a dombnál voltunk.

- Most merre? - lihegte Miké.

- Ha jól tudom te voltál kint velük, neked kellene tudnod.

- Mindig más helyet választanak.

- Akkor mindegy. Előre!

Felrobogtunk a bokrokkal és fákkal sűrűn benőtt lejtőn, közben a lányok nevét kiáltoztuk.

Végre meghallottuk Kathy hangját, a dombtető felől jött.

Újabb egy perc elteltével már ott álltunk a lány mellett, aki csodálkozva és kissé ijedten vizsgálta feldúlt arcunkat, nem értve, hogy miről van szó.

- Kathy, egyedül van? - kérdeztem tőle, miközben a szemem ide-oda járt a kis tisztáson.

- Igen. Azazhogy nem. Helga is itt van.

: -Hol?

- Hát... arrafelé - mutatott bizonytalanul a fák közé. - Tudja, van arra egy kis rét, és Helga azt mondta, hogy onnan jobban tetszik neki a rálátás az épületre. Képzeld éppen a sportkomplexumot

: festjük és...

Nem vártuk meg, hogy befejezze, hanem elsprinteltünk az általa jelzett irányba, és közben torkunk szakadtából ordítoztuk Helga nevét. Néhány másodperccel később már a helyszínen voltunk. Az aprócska tisztás közepén, ahonnan tényleg jól látszott a Tenochtitlan épülete, ott volt Helga felszerelése, állvány a vászonnal, ecsetek, tubusok, de őt magát nem találtuk.

- A fák között! - kiáltottam Mike-nak, és már indultam is.

Közben Kathy is megérkezett, és rosszat sejtve szegődött Miké nyomába, aki a velem ellentétes oldalon kezdte a kutatást.

Felajzva hatoltam be a sűrűbe, jobbra-balra tekingetve, hiszen emberéletről volt szó.

Aztán egyszer csak meghallottam Kathy sikoltását, és elkeseredve torpantam meg.

A visszafelé vezető úton már nem siettem, inkább csüggedten bandukoltam, hiszen úgyis tudtam mindent. Amint odaértem, egyből megláttam a földön heverő testet. Mellette Miké állt, szelíden magához ölelte Kathyt, és igyekezett elterelni a halott mellől. Söhajtottam egyet, aztán a holttesthez léptem, és jobban szemügyre vettem. Igen, semmi kétség. Precízen és hidegvérrel szíven szúrták, még hozzá egy azték mintás törrel. Eddigi életem folyamán megtanultam, hogy nem érdemes azon morfondírozni, mi lett volna ha... Mi lett volna, ha délelőtt Stimson nem fogja meg a vállam, és nem vesztek el ezáltal néhány másodpercet... vagy ha a beszélgetők még ott maradnak egy kis ideig... vagy ha Mike-nak egyből eszébe jut, hogy Helgáék ebéd után mindig ki szoktak jönni festeni... vagy ha Stimson egyáltalán nem is ír nekünk, és nem keveredünk bele, ebbe a valóban kísérteties históriába... Mindegy. A valóság az, hogy Stimson írt nekünk, mi eljöttünk ide, és most nyakig benne vagyunk a dolgokban. Ráadásul mi találtuk meg a holttestet, és ezt Alvarado megint nem fogja különösebben díjazni. Miközben filozofálgattam, Miké és Kathy elindultak a sportközpontba, hogy értesítsék a rendőrséget, így egyedül maradtam. Még egyszer gondosan szemügyre vettem a halottat, aztán megpróbáltam valami nyomot találni, amelyből esetleg megtudhatok valamit erről a titokzatos lényről, amely öt másodpercen belül futja a százat, ugyanakkor élő ember, hiszen Helga felismerte őt valamiről. Ez utóbbi tényen egy darabig el is gondolkoztam. Éshirtelen éreztem, hogy valami nem stimmel. De mi? Nem tudtam pontosan megmagyarázni, mégis biztos voltam benne, hogy valami minduntalan vakvágányra térít bennünket. Kimentem a tisztásra, és a festőállványhoz léptem, amelyen a lány utolsó, félig kész alkotása volt. Jól nézett ki, nekem tetszett. Csak... csak valahogy olyan furcsa volt rajta sok minden... apró részletek, amelyek a valóságban másképp néztek ki. Végül is egy festő is olyan, mint bármely más művész, azt hoz ki az adott helyzetből, amit akar - zártam le magamban a vitát. - Nem csodálkozom, hogy itt találom - hallottam Alvarado hangját. Megfordultam. A fák közül éppen ekkor lépett ki Miké, Kathy, valamint a százados és két beosztottja. Elfintorítottam az arcomat, és odaballagtam hozzájuk. - Mi történik itt? - kérdezte a rendőr amikor melléjük értem. - Azt én is szeretném tudni - bólogattam. - Pedig ki tudja, ha maga nem. Éppen a sportközpontba mentünk, amikor a kisasszony - Kathyre mutatott - megállított bennünket és elmondta, mi történt. A hallottakból arra következtetek, hogy maguk már sejtették ezt az egészet. - Nem sejtettük ezt az egészet - mondtam, de magamban el kellett ismernem, hogy a helyzet nyilvánvaló. Ha viszont megmondom ennek a fafejűnek, hogy gyanítottuk a várható eseményeket, de magunk akartuk megoldani az ő lángelméjének a kikapcsolásával, akkor valószínűleg kényelmetlen helyzetbe kerülünk. - Mindössze az történt, hogy délelőtt véletlenül fültanúja voltam egy beszélgetésnek, amely egy nő és egy férfi között zajlott. Arról volt szó, hogy a nő felismerte a férfit... - Mit ismert fel? - förmedt rám. - Az nem derült ki a beszélgetésből. Csak annyi, hogy felismerte, és találkozni akar vele. Sajnos azt nem sikerült megállapítanom, hogy kik a csevegők. - Csak ennyi? - nézett rám gúnyosan. - Egy ismeretlen nő és egy ismeretlen férfi társalog, megegyeznek egy találkozóban, maguk pedig hanyatt-homlok iderohannak, hogy lássák őket? Mik maguk, kukkolók? - Ha nem hiszi amit mondok, az a maga dolga - böktém felé a mutatóujjammal. - Szerencsére a kisasszony igazolhatja, hogy mikor ideértünk

Helga már halott volt, a sportközpontban pedig többen is láttak bennünket a bárban, és szükség esetén tanúsíthatják, hogy mikor jöttünk el.

- Szerencséjükre - morogta. - Azért ha megkérem, ugye elmondja szó szerint is azt az ominózus beszélgetést, amely nyomban mozgósította magukat.

Előadtam egy rögtönzött, semlegessé átalakított párbeszédet, gondosan ügyelve, hogy a gyilkosság szót és egyéb kényes témákat kihagyjam belőle.

Figyelmesen hallgatott, de látszott rajta, hogy tudja: nem mondok el mindent. Amikor befejeztem, utasította két emberét a helyszín átvizsgálására, ő maga pedig Kathyt kezdte el kérdezgetni.

Összenéztünk Mike-kal, aztán odafordultam a századoshoz.

- Mr. Alvarado! Ha nincs ránk szüksége, visszamennénk a sportközpontba.

A százados felriadt Kathy faggatásából, felénk nézett, aztán intett a kezével, ami lehetett legyintés is, de az is, hogy menjünk csak.

Ez utóbbi értelmezés mellett döntöttünk és elindultunk lefelé a dombról.

- Tudja, hogy hülyére vettek - intett Miké a fejével a százados felé, amikor hallótávolságon kívülre értünk.

- Tudom - biggyesztettem le a számat - de mit csináljak? Ha az igazat mondom neki, akkor lehet, hogy az éjszakát valamilyen meglehetősen barátságatlan órszobán töltjük. Nem ismerem az itteni börtönviszonyokat, de valahogy nincs is kedvem megismerni.

Ráadásul ma éjszaka még dolgunk lesz.

- Ajjé, már előre félek.

- Ne aggódj a te feladatod nem lesz túl bonyolult. A bárban kell ülnöd, és figyelned, hogy kik mennek ki a terepre. Ezeket szépen felírod, és ha visszajöttem, akkor kielemezzük a listát.

- Miért, te hova mész?

- Még nem tudom pontosan - mondtam elgondolkozva. - Valahogy el szeretném kapni azt a fickót, aki ezt az egészet csinálja.

Vagy ha ez nem is sikerül, legalább közelebbről megismerni az éjszakai settenkedőket. A dolgok jelenlegi állásában úgy tűnik, hogy ha kijövök, akkor biztos, hogy belebotlok valakibe, aki görbe utakon jár.

- A nehezét persze megint rám hagyod - dohogott. - Ki tudja meddig leszel kinn, nekem meg ezalatt végig innom kell, hiszen üres pohárral mégsem ücsöröghetek.

- Majd időnként rád fogok gondolni - vigasztaltam -, és nagyon foglak sajnálni.

Az este a nagyobbik bárban talált bennünket, Maria és Kathy társaságában. Maria most nem lépett fel, csak mint néző figyelte a műsort. A színpadon éppen egy szívtipró külsejű férfi énekelt, tipikus mexikói viseletben, fején hatalmas, színes szalaggal átkötött széles karimájú sombrero pompázott, felsőtestén pedig egy gyönyörűen kihímzett poncho.

Társai a háta mögött félkörben helyezkedtek el, és különböző hangszereken kísérték az általa előadott dalt.

Figyelmesen hallgattunk, közben Miké diszkrétan Kathy fülébe duruzsolt, látszott rajta, hogy minden erejével igyekszik feloldani a lány gyászos hangulatát. Ahogy elnéztem, ez - érthetően - nem nagyon sikerült. Tőlünk alig néhány méternyire ültek a régészek, valamivel odébb a McKay-féle társaság. Aztán megpillantottam Alvaradót is, amint éppen Emiliát faggatta.

Hiába, ő is összeköti a kellemest a hasznossal - gondoltam. így legalább nem egy rideg órszobán kell kihallgatnia az embereket.

A helyiség egyébként tömve volt, Manuelék nem győzték hordani az italokat, ide-oda robogtak a látszólagos összeviesszaságban

elhelyezett asztalok között. Nem irigyeltem őket. Egy pillanatra

sem állhattak meg, ráadásul az emberek agresszívebbek, ingerlékenyebbek voltak, mint általában, részben a második napja tartó

hűvösebb idő, részben pedig az utóbbi napok eseményei miatt.

A rejtélyes gyilkosságok, amelyeket semmiképpen sem lehetett titokban tartani,

erősen felzaklatták az ittmaradottakat. Mert persze olyanok is akadtak, akik csomagoltak, és köszönöm szépen, nekem ennyi elég volt felkiáltással hazautaztak.

Akik viszont maradtak, azok egytől egyig itt nyüzsögtek a teremben. Érthető, hiszen ebben a helyzetben ugyan kinek lenne kedve egyedül maradni a szobájában, vagy magányosan kóborolni az éjszakában. Nekem. De én mindig is különböztem néhány dologban az épelméjű, és a nyugodt életet kedvelő emberektől.

Időközben az énekes befejezte a produkcióját és társaival együtt levonult a színpadról.

- És most... - lépett elő a konferanszié a homályból - következik az árnyjáték világhírű mestere Egyiptomból, az ujjaival mindent életre keltő, az egyedülálló, a megismételhetetlen Sahir!

Hatalmas taps tört ki a teremben, nyilván sokan ismerték a fellépő művészt. Aztán hirtelen minden világítás kialudt, mindössze egyetlen reflektor maradt égve, amely megvilágította a színpad közepén lévő állványra feszített hófehér vásznat.

És bejött Sahir. Alacsony kopaszodó emberke volt, karvalyorral, széles, húsos szájjal, egész öltözéke egy hosszú, mintás selyemköntösből és egy könnyű papucsból állt. Szerény mosollyal meghajolt, aztán munkához látott. Valóban rendkívül ügyes volt, a különféle állatok, sőt híres emberek is szinte megelevenedtek az árnyjáték során, az aláfestő dallamok pedig még tovább fokozták a hatást, hiszen mindig kapcsolódtak az éppen elővarázsolt alakhoz.

Teljesen belefeledkezve figyeltem a kis embert, mégis abban a pillanatban, amint kialudt a villany és megszakadt azzene, éreztem, hogy baj van. Igaz véletlenül is kivághatta volna valami a biztosítékot, de én inkább szándékosságra tippeltem. Ha viszont valaki akarattal idézett elő üzemzavart, annak oka van. Méghozzá bizonyára komoly oka. A hirtelen támadt méltatlankodó hangzavarral és a koromsötéttel mit sem törődve felpattantam, és ösztöneimre hagyatkozva abba az irányba robogtam, amerre a kijáratot sejtettem. Még idejövetelünk első napján megfigyeltem, hogy a biztosítékdoboz, a folyosó végén balra van egy kis helyiségben.

Oda akartam eljutni, hogy még ott találjam azt, aki kikapcsolta az áramot.

Némi székdotyogás és dühödt káromkodás után végre kiértem a folyosóra. Most már szabadon száguldhattam a kapcsolóhelyiség felé.

Odaérve inkább csak éreztem mint láttam az ajtón kivágódó alakot. Kihasználva a futásból nyert lendületet, felugrottam a levegőbe és beleszálltam a gyomrába. Fájdalmasat hördült, és elgurult valamerre, mint a kuglifigura, ha a golyó eltalálja. Utánvetettem

magam, csak hát a teljes sötétben nem egyszerű dolog megtalálni valakit. Nekem mégis sikerült.

Rábukkantam, és ki akartam csavarni a karját, hogy aztán oda tudjam kényszeríteni a kapcsoló-helyiséghez, és fel tudjam gyújtani a villanyt, anélkül, hogy meglóghatna. Láthatóan nem tetszett neki az ötlet. Amint lehajoltam hozzá, keményen combon rúgott, aztán felpattant, és éppenhogy sikerült elhajolnom az iszonyatos erejű, süvítő ütés elől.

Hátraugrottam, és küzdőállásba merevedtem. A másik sem mozdult. A folyosón csend volt, a nagyteremben kitört kiáltozás tompítva ért el hozzánk. Egyikünk sem mert támadni, bár az az igazság, hogy én nem is nagyon forszíroztam a küzdelemet. Egyrészt mert a másik süvítő ütése meggyőzött arról, hogy egy vigyázatlan mozdulat az életembe kerülhet, másrészt tudtam, hogy az idő nekem dolgozik. Nemsokára érkeznie kell valakinek, aki szintén fel akarja gyújtani a villanyt, és akkor az ismeretlen hátrányba kerül. Valószínűleg a másikban is felmerült ez a lehetőség, mert támadott. Csak a suhogást hallottam, aztán csattant a sípcsont az arcom előtt tartott alkaromon. Előrelendültem, de nyilván számított erre, mert nyomban a rúgást követően ütött... és elég rendesen eltalált. Éreztem, hogy az agyam meglódul, és a lábaim megroggyantak

egy pillanatra. Ujabb ütést kaptam, ezt is fejre. A másik rendkívül jól tájékozódott a koromsötétben is.

Szikrák robbantak a szemem előtt, gyorsan visszahúzódtam, közben szinte ösztönösen dolgoztam fel magamban a másik stílusát. Egyszer csak éreztem, hogy a hátam a kapcsolószoba ajtajához ér. Gyors mozdulattal hátranyúltam, és lenyomtam a kilincset. Így viszont ismét védtelen maradt a fejem. Az ütéstől szinte berepültem a parányi helyiségbe. Nem is tudom, mi tartotta bennem annyira a lelket, hogy végső erőm megfeszítésével becsapjam az ajtót. Mindenesetre a hatalmas erejű rúgás már azt találta el helyettem. Recscsenés jelezte, hogy ha lenne ideje, ellenfelem néhány mozdulattal darabokra törné a kettőnket elválasztó akadályt.

Most azonban szerencsére nem ért rá ilyesmire. Ehelyett a kilincshez ugrott és megpróbált benyomulni. Nekivettem a vállam az ajtólapnak, és zúgó fejjel igyekeztem ellenállni. Szemeim előtt karikák táncoltak, hiszen a három egymást követő ütés szinte teljesen tisztán talált el, és örültem, hogy nem feküdtem le. Mert akkor - megölt volna.

De hiszen most is ezt akarja! - villant át az agyamon. Ha csupán a menekülés lett volna a célja, azt már megtehetette volna. De ő nem! Neki én kellek, mégpedig holtan.

! Időközben az ajtó lassan, de megállíthatatlanul nyílni kezdett.

Ha nem lettem volna olyan kába, akkor biztos, hogy meg tudtam volna tartani, de így...

Határtalan fáradtság tört rám. Az egyre növekvő résen keresztül hallottam a másik dühödt zihálását, és azt, amint az erőlködéstől megcsikordulnak a fogai. Félelmetes volt, ráadásul éreztem, hogy milliméterről milliméterre hátrébb szorulok. Kétségbeesve igyekeztem ellenállni, de nem ment. Aztán az agyamra ülő ködön át felsejlett bennem, hogy amikor beestem a helyiségbe, a hátam a falnak ütődött. Tehát legfeljebb másfél méterre lehetek a faltól! Hacsak nem tévedek... De nem volt más választásom, mindent egy lapra kellett feltennem, mert a másiknak legfeljebb még két másodpercre lett volna szüksége ahhoz, hogy bejöjjön.

Fellendítettem a jobb lábam, és gyomormagasságban hátratapostam. Szerencsém volt, talpam a falon csattant. Most már könnyedén vissza tudtam nyomni az ajtót. Mintegy végsőóra a nagyterem felől futó lépések zaja hallatszott. A nyomás a kilincsen megszűnt.

Kimerülten sóhajtottam, aztán tapogatózni kezdtem a kapcsolódobozok között. Az egyes gombokat találomra ide-oda nyomogattam, míg egyszer csak a kis helyiség megvilágosodott.

Ebben a pillanatban felpattant az ajtó, és berontott Emilia, majd engem meglátva, döbbenetesen megtorpant.

- Ho... hogy került ide? Miért nem maradt a nagyteremben?

Hiszen mondtam, hogy egy-két perc, és a hibát helyrehozzuk.

- Amint kialudt a villany, iderohantam, valószínűleg azért nem hallottam a bejelentését - válaszoltam, aztán körbementem: Maga eligazodik itt?

- Igen - nevetett, majd a tőle megszokott szeleburdi módon elkezdett összevissza kapkodni a kapcsolók között, mint egy - a koncert közben begerjedt - szintetizátorművész.

Végül úgy látszik, befejezte, mert mosolyogva felém fordult, és büszkén kihúzta magát.

- Most már minden rendben van.

Mintegy válaszként, a nagyterem felől velőtrázó sikítás hallatszott.

Egy pillanatra mindketten megmerevedtünk.

A sikítás folytatódott, most már több szólamban, hangos izgatott kiáltásokról kísérve.

- Gyerünk! - intettem a lánynak, és kisprinteltem a helyiségből.

Nem tudtam, hogy mi történt, de abban biztos voltam, hogy semmi jó. Ezért reméltem, hogy Mike-nak és a lányoknak nem esett bajuk. Az aggodalom mindenesetre szárnyakat adott, szinte repültem a nagyterem felé, és csak a folyosó végén fékeztem a lendületemet. Innen be lehetett látni az egész helyiséget. Kisebb-nagyobb izgatott csoportok karattyoltak egymás

szavába vágva, néhány nő zokogott, egy-kettő pedig még mindig sikoltozott. Az asztalunkat kerestem, aztán rájöttem, hogy azért nem látom, most egy nagyobb csoport veszi körül.

- Miké! - ordítottam a félelemtől rekedten, és nekiiramodtam. Az ácsorgókat durván félrelöktem, és egy pillanat alatt áttörtem az embergyűrűn.

Aztán megpillantottam Mike-ot. Hitetlenkedve állt, két karjával átölelve Kathyt, aki a vállgödrébe fúrta az arcát, és zokogott. Mellettük ott volt Maria, amint odaértem, riadtan rám pillantott, és szótlánul, iszonyodva mutatott a székekre.

A székeken egy férfi ült, mégpedig a McKay-féle társaság egyik tagja. Feje félrebillent, végtagjai rongybabához hasonlóan lógtak. A melléből széles patakokban ömlött a vér. A sebből pedig kiállt a halálos szerszám nyele.

Talán mondanom sem kell, hogy azték minták díszítették.

Hirtelen fel sem tudtam fogni, mi történt.

Leszúrtak valakit, ezt még értettem. De mit keres az illető az én székeimen, a mi asztalunknál?

Kérdőn Mike-ra néztem, ő pedig alig észrevehetően megvonta a vállát. Visszafordultam a halott felé, aki mellett akkor már ott térdelt Alvaradó, és teljesen feleslegesen a pulzusát mérte. Aztán felállt, és körbepillantott. Végül felfedezte Emiliát, intett neki, majd amikor a lány odament hozzá, mondott neki valamit. A titkárnő végighallgatta, aztán bólintott, és távozott.

Én ezalatt odaverekedtem magam Mike-hoz.

- Mi történt? - kérdeztem.

- Nem tudom, Tony. Kialudt a villany, és amikor felgyulladt, akkor ott volt ez a szerencsétlen a széken.

- De hogy kerülhetett oda?

- Fogalmam sincs. Olyan sötét volt, hogy semmit sem lehetett látni.

- Oké - emeltem fel a kezem, majd újra átküzdöttem magam az embergyűrűn, hogy odamenjek McKay csapatához. Ők is teljesen megdöbbenve álltak, rám meg úgy néztek, amikor észrevettek, mint valami kísértetre.

Mégis odamentem volna hozzájuk, ha nem csillan meg valami az egyik asztal alatt. Lassan körülnéztem, és mikor láttam, hogy senki sem figyel rám különösebben, csak az erősfiúk, hirtelen lepillantottam a cipőmre, aztán mint aki csak most látja, hogy meglazult a fűzője, fél térdre ereszkedtem, és a csomóval kezdtem el bibelődni.

Közben türelmesen szemügyre vettem a kérdéses tárgyat. Szinte már meg sem lepődtem.

Egy másik azték mintás tör volt.

Felegyenesedtem, elgondolkozva megsimogattam az államat, és megpróbáltam felidézni magamban, hogy a riadalom kitörése előtt kik is ültek ennél az asztalnál... Destinék! Igen, a régészek!

Éreztem, hogy kezdek fáradni. Bágyadtan visszasétáltam Mikehoz, és megálltam mellette.

Időközben Emilia - nyilván Alvaradó utasítására - néhány alkalmazott segítségével elkezdte kiterelni az embereket a helyiségből. Elég nehezen ment, de végül sikerült. Mindössze mi maradtunk ott, Miké, a lányok és én, valamint Emilia és Alvaradó.

A százados szeme vérelesen meredt ránk, és tudtam, hogy megint fel kell készülni a gyanúsítgatásaira.

- Megkérem önöket, hogy kövessenek! - nézett végig rajtunk. Furten kisasszony a rendelkezésemre bocsátotta az irodáját.

Mit tehettünk volna, mentünk utána. Fellifteztünk a harmadikra, aztán megálltunk az egyik ajtó előtt.

- Kisasszony! - fordult ekkor Alvaradó Emiliához. - Kérem, gondoskodjon róla, hogy ha az itt jelenlévőket meghallgattam, akkor a McKay asztaltársaság tagjai is jöjjenek fel. Mondja meg nekik, hogy ne aggódjanak, pár perc az egész. Az igazi nyomozást holnap

kezdjük.

Emilia ellibbent, mi pedig leültünk az emeleti előtér foteljeibe.

- Elsőként a kisasszony legyen szíves... - mutatott Mariára a százados, aztán a lánnyal a nyomában bevonult az irodába, és becsukta az ajtót. - Nos? - néztem Mike-ra.

- Nem tudom - vakarta meg a fejét. - Amikor kialudt a villany, egyből kitört a pánik. Mindenki felugrált a helyéről, összevissza kiabáltak. Bár gondolom ezt te is tudod, hiszen akkor még ott voltál. Tényleg, hová tűntél?

- Előbb te jössz! - mutattam rá.

- Na jó. Nem sokkal azután, hogy a villany kialudt, Emilia megpróbálta túlharsogni a hangzavart, és bejelentette, hogy aggodalomra semmi ok, csak egy kis üzemzavar az egész. Egy-két perc

és a hibát kijavítják. Én ülve maradtam, és nem figyeltem különösebben a zshivajgókra. Nem is tudtam volna, hiszen koromsötét volt.

Aztán meglökték néhányszor az asztalt a te széked irányából, de úgy gondoltam, hogy csak a kifelé igyekvők. Amikor felgyulladt a villany, már nem volt senki a közelben.

- Hát ez nem sok - sóhajtottam. - Kathy...?

- Én sem tudok többet - rázta a fejét a lány. - Miké mellett ültem, én is csak azt éreztem, hogy lökdösik az asztalt.

- És te? - nézett rám Miké.

Néhány szóban elmeséltem, hogy hogyan szüntettem meg a rövidzárlatot, de az ismeretlennel történt összeecsapásomról hallgattam. Éppen a végére értem, amikor visszajött Maria.

- Kathy! - mutatott az ajtóra, jelezve, hogy Alvaradó most őt várja.

A százados állta a szavát, alig néhány perc múlva Miké került sorra, aztán végül én léptem be Emilia irodájába.

Első benyomásom alapján inkább valamilyen múzeumnak éreztem a helyiséget. Igaz, Stimsonnál is szép számmal voltak indián

kultúrát bemutató tárgyak, de az semmi volt ehhez képest. A falat

szinte teljesen elborították a különböző tolldíszes maszkok, lándzsák, íjak, egy kis állványon valamilyen régi azték város makettje

pompázott, és minden talpalatnyi helyen szobrocskák, valamint

használati tárgyak sorakoztak egymás mellett. És persze egy törgyűjtemény is. A sötétbarnára pácolt, faragott állványon legalább

tíz tör volt, és jó néhány üres hely mutatta: a kollekció még bővíthető.

Alvaradó egy közönséges íróasztal mögött ült, és figyelmesen fürkészte az arcomat. Becsuktam az ajtót, helyet foglaltam vele

. szemben, és mivel nem szólalt meg, még egyszer körülnéztem.

Egy darabig hagyta, hadd szemlélődjek, aztán mégis belekezdett.

- Nos, Mr. Grey, mit csinált ön, miután kialudt a villany?

- Felálltam, és elmentem, hogy helyrehozzam a hibát.

- Ért a villanyszereléshez?

- Nem különösebben.

- Akkor mégis hogyan gondolta?

- Sima rövidzárlat volt. Kiment a biztosíték, csak vissza kellett nyomni a gombokat.

- És ön ezt előre tudta? Mármint, hogy csak a gombokat kell visszanyomni.

- Gyanítottam.

- Aha - bólintott. - Szóval gyanította. - És azt nem gyanítja véletlenül, hogy hogyan került a hulla az ön székébe?

- Gondolom, miután leszúrták, hirtelen nagyon elfáradt, és az én székem volt a legközelebb - mondtam ingerülten.

- Én nem jópofáskodnék a maga helyében - ingatta vészjóslóan a fejét.

Nem mondtam neki, bár kedvem lett volna, hogy én meg nem

kérdeznék hülyeségeket az ő helyében. Egy pillanatra elgondolkodtam, vajon mit válaszolna.

- Nem is furcsállja, hogy valakit éppen az ön székében szúrnak le?

- De igen, furcsállom. De a legjobban azt furcsállom, hogy a

kérdéseire éppen tőlem akar választ kapni, mikor én ott sem voltam.

- Van erre tanúja? - kérdezte tenyérbemászó mosollyal.

- Emilia. Azaz, hogy Furten kisasszony. Ő éppen akkor ért oda a kapcsolószobához, amikor felgyújtottam a villanyt.

- Ühüm. Csakhogy az üzemzavar kezdete és vége között körülbelül három perc telt el. Ha maga egyből odamegy és felgyújtja a

villanyt, az legfeljebb fél perc... nna maximum egy.

- Igen, csak azt felejtí el, hogy a sötétben nem tudtam megfelelően tájékozódni. Legalább húsz embert kellett legázolnom asztalostól, mire kivergődtem a folyosóra. A maga egy perce már ekkor letelt. Aztán még oda kellett érnem a biztosítékszobához, és ki kellett tapogatnom a kapcsolókat. Körülbelül a századik gombnál gyulladt ki a villany, és akkor is csak abban a helyiségben. A többit Emilia intézte.

- Értem - bólogatott. - Látom, mindenre tökéletes és precíz választ tud adni. Akkor már csak egyetlen kérdésem lenne.

- Parancsoljon.

- Ugyan árulja már el, hogy ezalatt a rövid idő alatt hogyan szerezte be azt a monoklit?

Tétován az arcomhoz nyúltam, oda ahol az ismeretlen legutolsó ütése eltalált. Éreztem, hogy a jobb szememtől körülbelül két centire jókora duzzanat van. Szerencsére a két másik ütés az államot érte, így bár azok is nagyon kellemetlenül érintettek, de le,galább nem dagadt be a helyük.

Persze, elmondhattam volna a dulakodást, amely a kapcsolószobánál játszódott le, de megéreztem, hogy mire megy ki a játék.

Ha verekedtem, akkor verekedhettem az asztalnál is. Esetleg le is szúrhattam az ellenfeletem. Na nem... ilyen könnyen nem ugrok be.

- Nem az előbb mondtam, hogy ki kellett vergődnöm az asztalok közül? Értse már meg, koromsötét volt. Aztán nekilódultam, és belerohantam a kijáratí ajtófélfába... Akkor észre sem vettem, hogy megdagadt, csak most, hogy mondja.

Láttam rajta, hogy egy szavamat sem hiszi, de nem érdekelt.

Unatkozást mímelve hátradőltem a széken, és vártam a következő kérdést. Az viszont nem jött. Ehelyett Alvaradó felállt, és elindult az ajtó felé. Mikor odaért, kinyitotta és kezével jelezte, hogy távozhatok. Amint elhaladtam mellette, utálkozva mért végig, és én sem adtam alább egy fölényes, lesajnáló mosolynál.

Visszalifteztünk a földszintre, és elindultunk a szobáink felé.

- Egy pillanatra Miké - szóltam oda neki, mikor a folyosó közepén voltunk. A lányok előrementek, így kettesben maradtunk.

- Nos? - nézett rám.

- Nálad mennyi az idő?

Ránézett az órájára, aztán odamutatta nekem is: tíz óra két perc volt. Megnéztem a sajátomat is, tíz óra hármát mutatott.

- Oké - suttoztam. - Fél tizenkettőkor itt találkozunk.

- Itt leszek - válaszolta, aztán Kathy után sietett, én pedig Mariához léptem.

- Gyere kislány - mosolyogtam rá, és behúztam a szobámba.

- Tony, mire készültök már megint? - kérdezte aggódó arccal, mikor becsuktam az ajtót.

- Nyugodjál meg - mondtam, és igyekeztem én is nyugodtnak látszani.

- De Tony, hát nem látod, hogy valakinek az útjában állsz? Csak a véletlenül múlt, hogy nem téged szúrtak le. Ha belegondolok...

- Nem lesz semmi baj.

- Miért, eddig még nem történt elég baj? Hullanak az emberek, mint a legyek.

- Éppen ezért nem hagyom abba! - csattantam fel, aztán néhány pillanattal később megenyhülve hozzátettem: - Nem akarom, hogy félj. Se te, se más. El fogom kapni azt, aki ezt az egészet csinálja...

- Ó, Tony - nézett rám könyörögve. - Nem látod, nem érzed, hogy milyen erők mozognak itt? Egy emberélet semmit sem számít. Ráadásul most te vagy a gyűlölet középpontjában. Ha ma este ott

maradtál volna a helyeden, akkor már nem élnél. Féltetek, érted? Féltetek.

Az utolsó szavak már zokogásba fúltak. Odaléptem hozzá, gyengéden átöleltem és megcsókoltam. Egy darabig csak álltunk szótlánul, aztán ő csókolt meg engem. Előbb lágyan, aztán egyre hevesebben, végül vadul átölelt és az ágy felé húzott.

A felgyülemlett feszültség egy vad, elementáris szeretkezésben oldódott fel bennünk, amely után mindketten elpilledve, szinte öntudatlanul feküdtünk az ágyon. A jóleső kábulat és az álom határán már csak arra volt erőm, hogy beállítsam az órámon az ébresztőt, aztán szinte nyomban elaludtam.

Már az első pittyegésre felébredtem. Villámgyorsan a seikóért nyúltam, és elhallgattattam.

Maria a hirtelen mozdulatra megrándult mellettem, de nem ébredt fel. Fürgén kisiklottam a takaró alól, sietve felöltöztem, aztán nesztelenül az ajtóhoz lopakodtam, és kisurrantam a folyosóra.

Miké már várt rám.

- Sportolgatunk, sportolgatunk? - vigyorgott a melegítőmre mutatva, miközben az éjszakai portás hanglejtését utánozta.

- Hja, én nem a bárba készülök holmi ivászatra - sóhajtottam.

Elindultunk a sejtelmesen megvilágított folyosón.

- Ha esetleg érdekel - vetettem oda néhány lépés után -, akkor elmondhatom azt is, amit Kathy előtt nem akartam.

- Hallgatlak - bólintott.

Néhány szóban beszámoltam neki a titokzatos ismeretlennel folytatott csetepatéről, valamint a törőről, amelyet lehet, hogy azóta sem fedezett fel senki.

- Sejtettem, hogy valamit elhallgattál - vigyorgott, amikor a végére értem a mondókámnak, aztán eltűnődve hozzátette: - Lehet, hogy a másik tört nekem szánták?

- Nincs kizárva... de nemigen hiszem. Engem inkább az érdekel, hogy mit keresett az asztalunknál a McKay-féle bagázs egyik tagja. Elképzelhető, hogy a másik tör az övé.

- Ugyan, Tony. Néhány pofon miatt biztos, hogy nem akart volna kinyírni téged. Különösen akkor, ha ezeket tőlem kapta.

- Hm. Megesett már, hogy a te kis kalandjaid miatt engem zaklattak féltékeny vőlegények és férjek.

- Jó, jó, de ez más. Szerintem egyszerűen arról van szó, hogy ez a fickó is a kijárat felé igyekezett, aztán éppen a mi asztalunknál ösztetalálkozott a gyilkossal. Az meg azt hitte, hogy te vagy az, és leszúrta.

- Lehet - vontam meg a vállam. - Na gyerünk, menjünk, mert még dolgunk van.

A bárhoz érve még egyszer figyelmeztettem:

- Mindenkit írjál fel, aki kimegy, és azt is, aki bejön. Azt is, aki csak egy pillanatra megy ki, és azt is, akit nem láttál kimenni, mert már korábban távozott.

- Oké, oké - bólogatott, aztán bement a bárba, és láttam, amint elhelyezkedik egy üres asztalnál. Megvártam, amíg felém fordul, akkor intettem neki és a pár méterre lévő recepciópulthoz ballagtam.

- Sokan vannak kint? - érdeklődtem, vigyázva, hogy a hangom ne csengjen túl kíváncsian.

- Ó, igen - mosolygott a portás. - Délután elég rossz idő volt, de mostanra megjavult.

- Aha... Hát akkor megyek is - biccentettem, és kiléptem az üvegajtón. Közben azon morfondíroztam, hogy a ma éjszaka vajon milyen rejtélyes, esetleg életveszélyes kalandot tartogat a számomra.

Néhány lépésnyire eltávolodtam az épülettől, aztán megálltam, és körbekémleltem. Valóban nem volt túl hűvös, bár felhők úsztak az égen, ami jelenthetett egy esetleges zivatart. A hold időnként kikukucskált a fedezékéből, majd diszkrétén visszahúzódott.

Most merre? A bútorgyárba nem volt kedvem még egyszer bemerészkedni, pláne úgy, hogy Miké nincs velem. Tehát marad a teknősbéka háta.

Elindultam. Amikor az épület körüli füves területet elhagytam,

és beértem a bokrok közé, újra megálltam. Csend volt, csak időnként hallatszott egy-egy apróbb zörej, amint valamilyen kisebb állat éjszakai portyára indult. A szél kissé feltámadt, de nem volt túl erős, inkább kellemesen cirógató.

Egy darabig vártam, aztán óvatosan folytattam az utamat, és néhány perc múlva elértem a domb alját. Úgy döntöttem, hogy ezúttal a sziklák között mászok fel, ezért kerültem egyet, és a kőtömbökkel teleszórt részen kezdtem el felkapaszkodni.

Közben odafenn az égen egyre sűrűsödtek a felhők, és éppen akkor, amikor egy viszonylag nyitottabb részre érkeztem, megdördült az ég. Éles fénysugár hasított az éjszakába, amint a villám átcikázott a légrétegen, és belevágódott a földbe. A hirtelen támadt világosságban, tőlem jó htíszméternyire embereket pillantottam meg. Igaz, csak egy pillanatra, mert pont akkor tűntek el egy nagyobb kőtömb mögött. Az egyik azonban mintha észrevett volna. Sajnos az arcát nem ismertem fel, olyan gyorsan játszódott le az egész.

Nem tudtam, mitévő legyek. Odamenjek? Bújjak el? Tulajdonképpen azt sem tudtam pontosan, hányan vannak, mindössze két alakot láttam... Lehet, hogy a többiek akkor már eltűntek a szikla takarásában?

Töprengve álltam egy darabig. A következő pillanatok aztán egyértelművé tették, hogy mit kell tennem.

Ismét dördülés hallatszott, újabb villám indult útjára, és megint fényárba kerültem. Szinte ugyanabban a másodpercben a szemközti kőtömb mögött is villant valami, aztán felugatott egy géppisztoly. Alövedékek kopogva csapódtak be a közelembé, és záporozott rám a golyók által kiszakított törmelék. Ledobtam magam a földre, aztán dühödten felnyögtem, amint az éles kiszögellések belenyomódtak a húsomba. A villámok most már egymást követték, és a természet által előidézett dörgés elnyomta a géppisztolysorozat zaját. Csak a torkolattüzek felvillanását láttam. Most már többen is lőttek.

Hirtelen felpattantam, és bevetődtem egy sziklatömb mögé. Az agyamban izgatottan kavarogtak a gondolatok. Valahogy vissza kell jutnom az épületbe! De hogyan? Ezek a rohadékok elvágták az utat, pontosan köztem és a sportkomplexum között helyezkednek el.

Megvártam, amíg egy pillanatra sötét lesz, aztán kidugtam a fejem a fedezékből. Támadóim lassan előbújtak a kőtömb mögül, és óvatos léptekkel közeledtek felém, közben állandóan tüzeltek. Visszahúzódtam, hátamat a sziklának vetettem, és a szemeim ide-oda jártak a menekülés útját keresve. Közben eleredt az eső, sűrű, nagy cseppekben, mintha a mexikói esőisten siratna, amiért ilyen értelmetlenül fogok elpusztulni, anélkül, hogy megoldanám a rejtélyt, amely miatt ide jöttem.

Lefelé nem uthatok át, ez világos volt. Oldalra sem lehettek vérmes reményeim. Felfelé futni pedig... háttal a fegyvereseknek.

Egyik ötlet sem kecsegtetett túl sok jóval, de tudtam, hogy a támadók egyre közelebb érnek, talán már itt is vannak a hátam mögött.

Néhány pillanatra ismét szüneteltették az égiek a föld elleni rohamot, így megint kiléshettem. Már egész a nyakamon voltak. Kétségbeesésemben kődarabokat markoltam fel, aztán hirtelen kirobbantam a fedezék mögül, és a pofájukba vágtam. Ettől egy pillanatra meglepődtek, én pedig nem törődve a sebekkel és a zúzódásokkal, amiket szerezhetek, bedobtam magam egy másik, nagyobb sziklatömb mögé. A fájdalmat szinte tudomásul sem véve, azonnal talpra ugrottam, és gyilkos iramban vágtatni kezdtem felfelé a teknősbéka hátán.

Hamarosan hallottam magam mögött a dördüléseket, időnként egy-egy lövedék fütyült el a fülem mellett, és becsapódva sziklaszilánkokat fröcskölt az arcomba. Hirtelen felbuktam az esőtől síkossá vált talajon, és lassan csúszni kezdtem visszafelé.

Felpattantam, beugrottam egy mélyedésbe, majd rögtön jobbra gurultam. Az apró kövek iszonyú fájdalommal szurkálták, hasították a testemet, éreztem, hogy több sebből is vérzek, két tenyeremről

eséskor lejött a bőr. Zihálva álltam talpra, aztán még éppen jókor dobtam magam oldalra, így a rám irányuló sorozat felettem kaszálta végig a sziklát. Megpördültem és tovább rohantam.

Mint az úzótt vad, száguldottam felfelé, nyomomban a véremre szomjazókkal. Egyre jobban lihegtem, pedig nem szokásom az ilyesmi, a hajam csapzottan lógott a szemembe, és a rengeteg apró seb, horzsolás kegyetlenül égetett. Mögöttem újra meg újra felugattak a géppisztolyok.

Ez már a vég! - villant át az agyamon, miközben kétségbeesetten igyekeztem növelni a köztem és üldözőim között lévő távolságot. Mint valami élet-halál verseny szlalom pályáján, úgy szökelltem ide-oda a kisebb kőtömbök között.

Aztán nem volt tovább... Mintegy öt méter magas sziklafalhoz érkeztem, amely legalább harminc méter széles volt. Tudtam, hogy már nincs időm arra, hogy megkerüljem. Ezek meg pillanatokon belül itt lesznek.

Végső elkeseredésemben egy jó kétméteres kőtömbhöz ugrottam, és megpróbáltam magam bepréselni a sziklafal, és a tömb közötti keskeny részbe. Normális körülmények között eszembe sem jutott volna ilyesmi, hiszen legfeljebb ötcentis távolság választotta el a sziklát egymástól, még gondolatnak is nevetséges volt. A kétségbeesés azonban mindenféle örültségekre sarkallhatja az embert.

Betaszítottam a vállam a hasadékba, aztán... aztán orra estem. A roppant súlyú kőtömb könnyedén kibillent a helyéről, mögötte egy üreg tátongott.

A lendülettől bezuhantam a barlangba, a kijáratot elzáró szikla pedig tompa dobbanással visszaállt a helyére, eltakarva előlem a külvilágot.

Mi van...?

Hitetlenkedve tápáskodtam fel a földről. A kinti felhőszakadás zaja alig hallatszott be, kilátni nem lehetett, hiszen a kőtömb jóval nagyobb volt, mint az üreg bejárata.

Mindenesetre magam elé képzeltem az üldözőket, amint a sziklafalhoz érnek, és nem találják. Abban biztos voltam, hogy nem bukkannak rá a rejtekhelyemre, hiszen épelméjű ember nem próbál meg odébbtolni egy többtonnás sziklát... De vajon mivel váltottam ki a gyűlöletüket? Hiszen csak egy pillanatra láttam őket. Azt sem tudom, kicsodák... És ők? Ők vajon felismertek engem? Vagy teljesen mindegy volt nekik, hogy ki vagyok? Vagy azt gondolták:

felismertem őket? Igen! Ez az! Valószínűleg azt hitték, és nem akarták, hogy tanúja legyen annak, hogy ők itt settenkednek a domboldalban éjszaka, fegyverrel. Biztos ezeket láttam tegnap is. De mit akarhatnak a géppisztolyokkal? Valakit ki akarnak nyírni? Igen, ez nyilvánvalónak látszik... de honnan tudják, hogy erre járkál az illető? Vagy a szellemre vadásznak?

Töprengve álltam a félhomályban. Aztán belém villant a felismerés: hiszen itt nincs is teljes sötétség!? Pedig éjszaka van, ráadásul a kőtömb teljesen elzárja a barlangot a külvilágtól, tehát onnan még véletlenül sem hatolhat be semmilyen fény. Akkor pedig...

Akkor pedig valamilyen ember által előidézett fény világít... valahol beljebb. Vajon mi lehet?

A sebektől elgyötörve, és az iménti idegfeszültségtől kissé kábán indultam el a barlang belseje felé, fáradt csoszogásom tompán visszhangzott a fülemben.

Annak idején a kommandós kiképzésen ezerszer elmondták, hogy a fáradt, sebesült ember nem tud tökéletesen koncentrálni, ezért, ha ilyen állapotban vagyunk, akkor kerüljük a veszélyhelyzeteket. Viszont a sebesült ember éppen a koncentrálóképeség csökkenése miatt kevésbé képes eldönteni, hogy mi a veszélyhelyzet.

Bizonyára ennek tulajdonítható, a meg legendás kíváncsiságomnak, hogy nem maradtam nyugton, hanem elindultam.

Amint beljebb haladtam a kanyargó folyosón, a fény egyre erősödött, aztán egy forduló mögül kibukkanva, égő fáklyát pillantottam meg. De csak villanásnyi

időre. Valaki elém ugrott, és mire felocsúdhattam volna meglepetésemből, már le is sújtott a fejemre, a kezében tartott tárggyal.

Fájdalom hasított az agyamba, aztán minden elsötétedett előttem. Amikor magamhoz tértem, megkötözve feküdtem a földön, a szememet kendő takarta, így a külvilágból csak a csendet érzékeltem. Olyan csend volt, hogy szinte ordított.

Dühödten próbáltam meglazítani a húsomba vágó köteleket, de nem sikerült. Egy darabig erőlködtem, aztán beláttam, hogy semmi esélyem.

Csüggedten hagytam abba a kísérletezést, és gondolkozni próbáltam. Vajon ki üthetett le? És miért? És ha leütött, miért nem végzett velem egyúttal? Minek ez a további huzavona? Vagy úgy gondolta, hogy elég itthagynia ezen a világtól elzárt helyen, hiszen innen úgysem menekülhetek? Az biztos, hogy itt senki sem fog rám találni. Hiszen én is csak végső elkeseredésemben próbáltam magam bepréselni a sziklafal és a kötőmb közötti részbe. Ha valakit nem üldöznek, ha nincs életveszélyben, akkor biztos, hogy soha rá nem bukkan erre a helyre.

Elgyötörtén sóhajtottam. Úgy látszik, mégis el kell pusztulnom, el kell tűnnöm nyomtalanul. Anélkül, hogy megtudnám: ki vagy mi űzi ezt az ördögi játékot.

A fejem kegyetlenül fáj, a vér hangosan dobogott a halántékomban, és a többi seb is erősen égetett. Megadtam magam.

A menekülésre nincs mód, Miké nem tudja, hol vagyok, és nincs senki, aki segíthetne rajtam. Mégiscsak hagyni kellett volna az egészet a francba... De olyan makacs vagyok, mint egy öszvér. Hát most megkaptam. Többé már nem fogok semmilyen titkot kideríteni... És Miké? Vajon el tudja kapni a gyilkosokat? Vagy őt is elteszik láb alól? Idáig jutottam gondolataimban, amikor a kijárat felől tompa dobbanás jelezte, hogy valaki - a bejáratot elzáró kötőmböt elmozdítva - bejött a barlangba. Nem örültem neki különösebben, hiszen ez nagy valószínűséggel azt jelentette, az ismeretlen, aki leütött, visszajött valamiért.

Nyilván meggondolta magát, és mégiscsak kinyír - villant át az agyamon a nem túli örömteli gondolat. De legalább addig intézett volna el, amíg ájultan feküdtem.

Lépteket nem hallottam, csak valamilyen furcsa, kísérteties suhogás jelezte, hogy a másik közeledik.

Aztán egyszer csak ott állt előttem. Valami kattant, és a széket borító kötésen keresztül is érzékeltem, hogy fénysugár vetődik az arcomra. Az ismeretlen letérdelt mellém, aztán mutatóujjával kissé lehúzta a szememről a kötést.

A vakító fény éppen a képembe irányult, így hunyorogva próbáltam felismerni a fölém hajlót.

Aztán a szemem kimeredt, a szám tátva maradt és rekedt hördülés tört fel belőlem.

A mellettem térdelő alak nem más volt, mint Tollas Kígyó, az azték szellem.

Amikor meggyőződött róla, hogy magamnál vagyok, visszacsúsztatva a kötést, és újra sötétségbe zuhantam. De legalább láttam! Ha csak egy pillanatra is, de láttam! Egész közelről. Igaz, csak a felsőtestét, a tollmaszkot, de mégis... Tehát szó sincs tévedésről, hallucinációról vagy a fények és árnyak játékaról. Ő az, akit néhány napja száguldani láttam a domboldalon.

A gondolkozásra nem sok időm maradt, mert a szellem munkához látott. Meglazította a köteleket a lábamon annyira, hogy ha nem is lettem szabad, fel tudtam tápáskodni. A kezem továbbra is hátrakötözve maradt.

Tollas Kígyó várt egy darabig, majd amikor látta, hogy a vérkeringésem rendben van, és stabilan állok a lábamon, megmarkolta a karomat, és elindult, engem is magával húzva.

Nem tehettem mást, követtem. Annál is inkább, mert éreztem, nem akar végezni velem. De akkor miért ütött le? Vagy lehet, hogy nem is ő volt? De akkor ki?

Kuszán kavarogtak bennem a gondolatok. Arra riadtam fel, hogy megálltunk. A szellem egy pillanatra elengedte a karomat, aztán dobbant a kötőmb, és egy kéz kihúzott a szabadba. Most már semmit sem értettem. De nem is jutott időm a gondolkodásra, mert megmentőm elindult velem lefelé a domboldalon. Időnként elkanyarodtunk jobbra-balra és egy idő után rájöttem: a szellemnek ezzel az a célja, hogy ne tudjak visszaemlékezni az útra, amely a barlanghoz vezet. Mindezzel azonban igen kevésbé törődtem, inkább igyekeztem minél ügyesebben tipegni meglazított kötelékeimben, nehogy orra bukjak. Időközben az eső elállt, csak a szél zúgott, a tollruha kísértetiesen zizzent minden egyes lépésnél. Hirtelen kedvet éreztem, hogy beszélgetésbe elegyedjek Tollas Kígyóval, de aztán rájöttem: úgysem válaszolna, hiába kérdezném. Esetleg csak megharagudna, aztán még a végén visszavezetne a barlangba. Így meg van esélyem, hogy nem csupán egészségügyi sétára visz. Mintegy tíz perc után - a domb aljára érve - megálltunk. A szellem lenyomott a földre, én pedig kénytelen-kelletlen lefeküdtem. Hirtelen szorítást éreztem a bokámon, és mire észbekaptam, már ismét mozdíthatatlanul össze volt kötözve a lábam. Hohó! Erről nem volt szó! Akkor mire volt jó ez az egész séta?! Már éppen kiáltani akartam, amikor Tollas Kígyó kezei a tarkómnál kezdett matatni, aztán lehullott a szememről a kötés. Na végre! Az éjszaka meglehetősen sötét volt, a gyenge holdfényénél csak a szellem sziluettjét láttam. Benyúlt a tollruha alá... aztán elővett valamit. Ahogy jobban szemügyre vettem, már láttam, hogy mi az. Egy faragott nyelű azték mintás tör volt. Éreztem, hogy kiver a víz, ugyanakkor jeges borzongás fut végig rajtam. Na nem... Hát mindennek van határa! Most azért hozott ki a barlangból, hogy itt szúrjon le? Jobban szeret a szabad levegőn gyilkolni? A megdöbbenéstől szólni sem tudtam. A szellem pedig lassan felemelte a tört... de... de nem úgy, mint aki szűrni akar. Két ujjal fogta, mint a ceruzát. Hirtelen rájöttem, hogy csak mutatja: itt van! De mit mutogatja? Azt hiszi, nem tudom, hogy ilyenje is van? Hiszen ezzel gyilkolja sorban az embereket. Két-három másodpercig várt, aztán elindult felfelé a domboldalon, mindvégig úgy, hogy lássam a kezében tartott tört. Körülbelül tizenöt méternyire tőlem megállt, és jól látható mozdulattal letette a földre. Ezután széles mozdulattal rám mutatott, majd hívogató kézmozdulatot tett. Aha! Menjek oda érte valahogy. Éppen csak felfogtam, hogy mit akar, amikor búcsút intett, és könnyű léptekkel eltűnt a bokrok között. Na lássunk hozzá! Tekergőzni kezdtem, mint valami kukac, amikor bottal piszkálgatják, és igyekeztem a tör közelébe jutni. Kétszer is visszacsúsztam a lejtőn, amíg végre jó félóra elteltével ott feküdtem mellette. Most már csak kézbe kellett venni valahogy, és el kellett nyiszálni a köteleket. Újabb negyedóra elteltével, nem minden nehézség nélkül, végre szabad voltam. Most már elindulhattam volna vissza, de olyan fáradtság tört rám, hogy inkább elnyúltam a földön, és néhány percig csak az eget bámultam. Közben megpróbáltam átrágni magam az éjszaka törtéteken. Jöttek a fegyveresek, bemenekültem előlük a barlangba, ahol leütöttek, aztán megérkezett a szellem és kiszabadított... Hülyeség az egész! Érthetetlen hülyeség! Dühödten feltápáskodtam, nyújtózkodtam egyet, aztán elindultam a sportkomplexum felé. Útközben igyekeztem rendbe szedni magam, hogy legalább nyomokban hasonlítsak arra az emberre, aki nemrég Anthony Grey néven elhagyta az épületet. Mire visszaértem, úgy-ahogy sikerült valami emberformát öltenem. A portás ennek ellenére elég furcsán pillantott rám, amikor átadta a

kulcsomat, de nem törődtem vele. A bárhoz vánszorogtam és intettem Mike-nak, aki fürgén lesiklott a bárszékről, pénzt dobott a pultra, aztán odaügetett hozzám.

Sokatmondóan végigmért, aztán hüvelykujjával a szobája felé bökött, jelezve, hogy a vendége vagyok egy italra. Bólintottam, és elindultunk.

- Kicsit elnyűtt vagy - súgta útközben. - Úgy nézel ki, mint Hiroshima az atombomba ledobása után.

Elfintorítottam az arcomat, de nem válaszoltam semmit.

Amint beléptünk az ajtón, leroskadtam egy fotelbe, és az asztalon álló whiskysüvegre mutattam. Elvigyorodott, töltött a poharakba, aztán rám nézett, majd az egyikbe még jócskán zúdított, és azt nyújtotta oda nekem. A kezembe vettem, és rögtön le is döntöttem a torkomon a tartalmát. Erre elismerően bólintott és újra töltött. Ezt is megittam, azután lehunytam a szemem, és nagyot sóhajtottam.

- Nnna - dőlt hátra elégedetten a fotelben, mint valami autószerelő, ha a roncskocsit sikerült újjávarázsolnia. - Most, miután a kiszáradás veszélye már nem fenyeget, meséld el az élményeidet.

Ahogy elnézem, nem unatkoztál.

- Nem különösebben - vigyorodtam el bágyadtan. - Képzeld, megismertedtem a szellemmel.

- És miről társalogtatok? - érdeklődött.

- Hát... az igazság az, hogy nem voltunk túl beszédes kedvünkben.

- Csak nem hallgattatok, mint a sült hal? Legalább neked beszélned kellett volna. Ki tudja, mikor találkozol legközelebb egy hamisítatlan azték szellemmel.

- Látod, erről meg is feledkeztem.

- Na jó - legyintett fejcsóválva. - Akkor halljuk a sztorit.

Elmeséltem neki a teknősbékaháton lejátszódott kalandjaimat, majd amikor a végére értem, elgyötörve mutattam a whiskysüvegre.

- Még!

- Nem fog megártani?

- Remélem igen.

Valóban úgy éreztem, hogy szükségem lenne egy jóleső kábulatra. Aztán eszembe jutott a lista.

- Na és te? Kiket írtál fel?

- Ja, itt van.

Papírlapot halászott elő a zsebéből, és odanyújtotta. Elgondolkozva kezdtem el tanulmányozni.

- Keresel valakit? - kérdezte.

- A nőket - válaszoltam, fel se nézve.

- Nézd, én megértem, hogy a nők szimpatikusabbak a számodra, de miért éppen ők érdekelnek? Végére is ez nem társkeresőrovat.

- A kérdés jogos - néztem rá a papírlap fölött. - Tudod elgondolkoztam, hogy mi volt olyan furcsa a szellemben. Már azon az apróságon kívül, hogy szellem volt. A járása, ahogy távozóban sikerült megfigyelnem, meglehetősen nőies volt... És az érintése!

Ahogy levette a szememről a kötést, ahogy fogta a karomat...

-Tehát?

- Tehát biztos vagyok benne, hogy a szellem a gyengébbik nem képviselője.

- Ez nem lehet igaz! - kiáltott fel döbbenetben.

- Pedig így van - bólintottam.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy egy nő öt másodpercen belül képes futni százat?

- Miért, egy férfi képes rá? - kérdeztem vissza.

- Igazad van - ismerte el.

- Akkor hát nézzük csak... Négy nő ment ki, ebből kettő igen hamar vissza is jött, tehát ők kiesnek. Marad kettő, akik közül az egyik Emilia.

- Alvaradóval ment el - magyarázta Miké. - Annak lerobbant a járgánya, és Emilia elvállalta, hogy hazaviszi.

- Hát ő vállalta - nevettem el magam -, csak nem tudom: Alvaradó tudta-e, hogy mit vállal. Na mindegy. Emilia mikor jött vissza?

- Előtted félórával.
- Igen? - kaptam fel a fejem. - Hm. Ez mindenesetre elgondolkoztató... Nagyon elgondolkoztató.
- Nekem is ez a véleményem.
- A másik hölgy pedig...
- Igen, tudom... - szakított félbe ingerülten. - De hidd el Tony, ez az egész örülség. Már eleve az, hogy a szellem nő volt, és...
- A másik hölgy pedig Kathy volt - fejeztem be könnyörtelenül a mondatot.
- Most mit akarsz ezzel?
- Én semmit. Csak kimondom a puszta tényt: Kathy éjszaka kint volt. Most már csupán az a kérdés, hogy mikor jött vissza? Miké lehajtotta a fejét, aztán csendesen, nagyon csendesen mondta: - Előtted negyedórával.
Tétován bámultam magam elé.
Egy darabig egyikünk sem szólt, aztán bármilyen kényelmetlen volt, feltettem a teljesen kézenfekvő kérdést:
- Vajon mit kereshetett kint?
- Talán csak sétált egyet... - kezdte bizonytalanul Miké, de közbevágtam.
- Nő létére egyedül az éjszakában?
- Helga is kijárt esténként.
- Hát éppen ez az. Szerinted egy nő kimegy sétálni az éjszakába, éppen aznap, amikor a barátnőjét megölik? Ezt te sem gondold komolyan, Miké.
- De értsd meg Tony - mondta szinte könnyörögve -, nem hiszem, nem tudom elhinni, hogy köze lehet ehhez az egészhez.
Egyébként is... Helgát egy férfi hívta találkára, téged egy férfi akart megölni a kapcsolószobánál...
- Ez igaz - tűnődtem.
Valóban furcsa volt. Mert igaz, hogy Helgát például férfi hívta találkára, viszont biztos voltam benne, hogy a szellem nő. Legalábbis...
Volt néhány homályos elképzelésem, de éreztem, hogy az ital már kezdi kifejteni hatását. És semmi kedvem nem volt tovább morfondírozni. Aludni akartam. Lezuhanyozni, és aludni!
- Még egy kérdést, Miké... - mutattam fel a hüvelykujjamat.
-Nos?
- Hogyhogy Kathy nem aludt itt nálad?
- Azt mondta, inkább egyedül szeretne maradni, mert gondolkozni akar.
- Azt nem mondta, hogy min?
- Nem, csak annyit, hogy valami az eszébe jutott.
- Na jó, most már tényleg megyek - álltam fel a fotelból.
- Betalálsz a szobádba? - vigyorgott.
- Majd igyekszem.
Végül is sikerült. Maria édesen aludt, így azután vigyázva, nehogy felébresszem, a lehető leghalkabban lezuhanyoztam, és bebújtam mellé az ágyba.
Amúgy is jó alvókám van, de most az ital és a fáradtság szinte lebunkózott. Letettem a fejem a párnára, és már aludtam.
Amikor felébredtem, már magasan járt a nap.
Egyedül feküdtem az ágyban, Maria nyilván korábban felkelt, és visszament a szobájába.
Jólesően nyújtóztam egyet, aztán két kezemet a fejem alá tettem, és a plafonra bámultam. És természetesen máris azon töprengtem, hogy mi lehet itt a megoldás. Annyi érthetetlen, szinte már a lehetetlenség határát súroló esemény történt, hogy nehéz volt bármire is következtetni. A dolgok valahogy nem kapcsolódtak egymáshoz.
- Pedig kapcsolódnuk kell - morogtam magam elé, aztán hirtelen elhatározással kipattantam az ágyból. Lezuhanyoztam, felöltöztem, és fellifteztam a harmadikra. Stimson az irodájában volt, az íróasztala mögött ült, és néhány iratot tanulmányozott gondterhelten. Jöttömre eltolta maga elől a paksamétát, és udvariasan elém sietett.
- Van valami nyom? - kérdezte reménykedve.
- Van némi elképzelésem - mondtam elgondolkozva.
- Kérem, foglaljon helyet - mutatott az egyik fotelre. - Tölthetek valamit?

- Nem, köszönöm.
-Tehát...?
- Mr. Stimson, önöknek bizonyára vannak kimutatásaik, feljegyzéseik...
- Pontosabban mire gondol?
- Két dolog érdekelne. Egyrészt, három évre visszamenőleg az itt dolgozók munkabeosztása, műszakváltásokkal, szabadnapokkal.
- Ez nem probléma.
- A másik pedig, ugyancsak három évre visszamenőleg, az itt járt vendégek névsora, mikor érkeztek, meddig maradtak.
- Ez szintén megoldható, kérem jöjjön velem.
Kimentünk a folyosóra. Stimson egy távolabbi ajtóhoz vezetett, aztán kulcsot vett elő és kinyitotta.
- Ez az irattárunk - mutatott a kis helyiségbe, ahol egy asztalt és egy széket leszámítva, csak polcok voltak, azokon pedig irattartók.
- Remélem, itt mindent megtalál, amire szüksége van. Ha mégis valami probléma adódik, akkor csak telefonáljon nekem vagy Emiliának.
- Köszönöm - bólintottam, majd miután távozott, becsuktam az ajtót, és figyelmesen végigtanulmányoztam az egyes polcokat. Annál is inkább, mert éreztem, hogy a titkok egy részére itt választhatok. Ha szerencsém van. Gondosan válogattam, mint kispénzű háziasszony a szupermarketben, amikor igyekszik vékony pénztárcájához képest a lehető legjobb minőségű árut vásárolni.
Miután megtettem a tiszteletkört, újra elindultam, de most már le is emeltem az egyes irattartókat, és az asztalra raktam. Nemsokára elég tekintélyes tornyok emelkedtek a két oldalon, és amikor leültem, éppen csak annyi helyem maradt, hogy egy kis noteszbe lejegyezzem az általam fontosnak tartott információkat. Ahogy gyűltek az adatok, egyre érdekesebb lett a dolog.
.
Jó félóra elteltével letettem a tollat, és elégedetten szemléltem a művemem. Aztán elkomorodtam. Lehet, hogy egy-két dologban nyomon vagyok, de ennek így semmi értelme. Nem kapcsolódnak össze a részletek. Pedig kell!
Újra áthámozgattam magam a feljegyzéseken, aztán két öklömmel feltámasztottam az állam, és ott ültem töprengve, egészen addig, amíg az órámról észre nem vettem, hogy elérkezett az ebéd ideje.
A telefonhoz léptem, és Mike-ot tárcsáztam.
- Azt hittem, már elraboltak - kedélyeskedett.
- Még túl korán van az ilyesmihez - intettem le.
-Nos?
- Figyelj, Miké! Jó lenne, ha úgy intéznéd a dolgot, hogy Kathyvel ebédeljünk.
- DeTony, hidd el...
- Nem gyanúsítom semmivel, Miké. De mindenképpen beszélünk kell vele. Helga barátnője volt, éjszaka kiment a terepre, nem kizárt, hogy tud valamit, amivel segíthet nekünk. Sőt az sem lehetetlen, hogy ő is veszélyben van.
- Igazad van - mondta csendesesen. - Szólok neki.
- Tíz perc múlva az étteremben, megfelel?
- Hé, Tony! Én férfi vagyok, de tudod jól, hogy egy nőnek legalább negyedóra kell csak a cipő felvételéhez.
- Oké, akkor gyertek, ahogy tudtok. Én ott leszek.
Letettem a kagylót, aztán sietve visszarámoltam az iratokat a polcokra, a noteszből kitéptem a teleírt lapokat, és elindultam az étterembe.
A borulató előrejelzéssel ellentétben nem kellett túl sokat várnom Mike-ék megérkezésére.
Kölcsönös üdvözlés után leültek az asztalhoz, aztán a készségesen mellénk sikló pincértől megrendeltük az ebédet. Az étkezés előtt csak általánosságokról beszélgettünk, az evés alatt meg éppenséggel semmiről.
Amikor befejeztük, végre úgy éreztem: itt az ideje, hogy a lényegre térjek.
- Kathy! - fordultam a lányhoz. - Szeretnék magától néhány dolgot kérdezni. Mindenekelőtt... nem tudom, hogy Miké beszélt-e erről, de ha nem, akkor én most elmondom: mi ketten magánnyomozók vagyunk. És nagyon

szeretném kideríteni, hogy mi történik itt.

- Magánnyomozók? - kérdezte csodálkozva. - Ez igaz, Miké?

A kérdezett bólintott, én pedig folytattam.

- Kathy! Kérem segítsen nekünk.

A lány azonban még nem tért magához a meglepetésből.

- De hát... akkor maguk nem is üdülni jöttek ide?

- Nem - ismertem be. - Egy nagyon súlyos bűnügyben nyomozunk.

- Jézusom! Talán szegény Helga halála is összefüggésben van a munkájukkal? Úgy értem, azzal az üggyel kapcsolatos, amelyben nyomoznak?

- Nagyon valószínű - bólintottam.

- Értem. Nos, akkor... Kérdezzen!

- Az első kérdésem egy kicsit talán furcsa lesz... tudja, tegnap este Miké a bárból látta magát, amint kiment a terepre.

- Csak nem szemmel tartanak?

- Ilyesmiről szó sincs - nyugtattam meg, mert nem kívántam hosszas magyarázatba bocsátkozni arról, hogy de bizony mi mindenkit szemmel tartunk. Vagy legalábbis igyekszünk.

- Miké teljesen véletlenül látta meg magát. Tudja, én arra lennék kíváncsi, hogy milyen oka lehet egy lánynak - akinek ráadásul aznap ölték meg a barátnőjét - arra, hogy késő éjszaka egyedül kimenjen a terepre.

Nem válaszolt azonnal. Helyette töprengve az italába bámult, mintha azon gondolkodna, hogy amit mondani akar, az butaság-e vagy sem. Aztán mégis megszólalt:

- Az a helyzet... hogy... hogy tegnap délután sokáig nézegettem Helga festményét, amelyet a halála előtt készített.

- Igen, én is láttam.

- És milyennek találta?

- Hm. Egy kicsit furcsa volt. Végül is a sportkomplexumot festette le, de valahogy... valahogy nem teljesen hasonlított...

- így van - emelte fel a mutatóujját. - Maga jó megfigyelő. Hát tudja, én is ezen csodálkoztam. Hogy miért festette le másként a környéket, mint ahogy az a valóságban kinéz? Helgának nem volt szokása az ilyesmi. Ő mindig ragaszkodott a pontos, valóság-hű ábrázoláshoz. Amikor a rendőrökkel visszajöttünk az épületbe, magammal hoztam a festményt. Mivel nem találtak rajta semmilyen ujjlenyomatot, odaadták.

-És?

- És elkezdtem gondolkozni. Valahogy úgy éreztem, mintha ezt a festményt egyszer már láttam volna. A dolog csak nem hagyott nyugodni, így azután gondoltam egyet, és kimentem a terepre, mégpedig oda, ahol Helga a képet készítette.

- Nem félt? - kérdeztem közbe kissé hitetlenkedve. - Éjszaka... egyedül...

- Nem - rázta a fejét. - Pedig biztos kellett volna, de annyira lekötöttek a gondolataim, hogy ilyesmivel nem értem rá törődni.

- Na és sikerült rájönnie valamire?

- Igen - húzta ki magát diadalittasan. - Helga pontosan olyannak festette le a sportkomplexumot, ahogy az kinézett.

- De hiszen az előbb mondta, hogy maga szerint is eltért a festmény a valóságtól.

- Minden pontosan olyan volt a valóságban is, mint a festményen, csak...

- Csak?

- Csak nem tegnap délután, hanem három évvel ezelőtt.

- Micsoda? - kiáltottunk fel egyszerre.

- Úgy, ahogy mondom - bólogatott Kathy. - Az egyes részletek megváltoztak, például régebben csak egy tenispálya volt, most három van, aztán ott az autótűt, amelyiken...

Hirtelen úgy éreztem, mintha megsüketültem volna. A lány szavait nem hallottam, csak annyit láttam, hogy mozog a szája, és a kezével gesztikulál. Igen! A keze! Gondolatban újra átéltem az előző

éjszakát, amikor a szellem lefelé vezetett a domboldalon, és erősen belemarkolt a karomba, nehogy elessek, ha elbotlok. A keze! Tehát

Kathy volt kint az éjszaka és Emilia? Újabb kép jelent meg előttem. Amikor összeütköztem a folyosón Emiliával. Ott volt nála egy azték mintás tör... és odamutatta. Egy pillanatra úgy éreztem, megőrülök. Aztán rájöttem! Igen, rájöttem, hogy mi volt az, ami mindvégig megtévesztett. Ami miatt sokszor téves következtetéseket vontam le a dolgokból. Helga festménye volt az egyik támpont. És most, ahogy Kathyt elnéztem, tudtam, hogy jól okoskodok.

- Hé! Tony, ébresztő!

- Mi? Mi van? - rezzentem fel.

- Mondom, kimegyünk, és körülnézünk egy kicsit - szótagolta Miké a szavakat olyan hangsúllyal, hogy éreztem: már harmadszor ismétli a mondatot.

- Ja, persze, menjetek csak.

- És te?

- Nekem még van egy kis dolgom.

- Akkor mi megyünk.

Felszedelőzködtek, és távoztak, én pedig egyedül maradtam a gondolataimmal. Újra átrágtam magam az egész történeten, és bár még most sem tudtam mindent, éreztem, hogy végre nyomon vagyok. Olyan nyomon, amelyik elvezet a megoldáshoz. Mert Helga üzent... a sírból. Talán tudattalanul, talán ösztönösen, de üzent. Némi töprengés után úgy döntöttem, hogy a bárban folytatom az elmélkedést. Fizettem, és átvonultam a bárhelyiségbe. A bejárattal szemben ültek a McKay társaság tagjai, kissé távolabb Destin, a régész kortyolgatta jóízűen a sörét. Rajtuk kívül még jó néhány ismeretlen is volt a helyiségben, de velük nem törődtem. Ja és Maria. A lány éppen kifelé igyekezett.

- Maria! Beszélnem kell veled - néztem rá komoly arccal. Kissé bánatosan rám mosolygott.

- Én is szeretnék beszélni veled, Tony. De most rohannom kell. Délután megkereslek, oké?

- Oké - mosolyodtam el. - Akkor várom, Ixtloxichitl kisasszony.

- Ah, de rövid a memóriád - mondta tettetett durcássággal. Pedig azt mondtad, hogy meg tudod jegyezni. Ixtloxichitl. Érted?

És újra elismételte, ezúttal hangosabban: Ixtloxichitl. Ebben a pillanatban csörömpölés hallatszott. Odakaptam a fejem, és láttam, hogy a McKay társaság tagjai döbbenetesen néznek felénk, egyikük tétován nyúl elejtett pohara után.

- Na jó, én megyek - mosolygott Maria, és kilibbent a helyiségből, én pedig némi tétovázás után odamentem Destinhez.

- Ah, örülök, hogy látom fiatal barátom - mosolygott rám kedélyesen a kis ember.

- Sört?

- Igen - mosolyodtam el én is, és helyet foglaltam mellette. Manuel egy pillanat múlva már hozta is a kellemesen hűvös italt. Belekortyoltam, aztán Destinhez fordultam.

- Nos, megy a kutatás?

- Ah, ne is kérdezze - legyintett bosszúsan, majd gyanakodva körülnézett, és egészen közel hajolt hozzám.

- Valaki vagy valakik meg akarják akadályozni a munkánkat.

- Ezt miből gondolja?

- Hát, először is, kinyírták szegény Vouteurt. Nézze, én nem szerettem, de a halálát nem kívántam volna. Valakinek azonban az útjában állt. Ráadásul én vagyok az első számú gyanúsított.

- És a kutatást tudják folytatni?

- Nézze, Vouteur halála semmilyen kiesést nem okozna a csoportunk munkájában... -De?

- Megmondom magának őszintén: félek. Félek, hogy én is szegény Vouteur sorsára jutok.

- Tehát leálltak?

- Azt azért nem - hunyorított ravasz módon. - Csak éppenséggel túljárunk az ellenség eszén. A gyilkosság óta már titokban folytatjuk a munkát. Esténként. Még így is megtámadtak bennünket.

- Kik? - képedtem el.

- Azt sajnos nem tudjuk. Az illető egyedül volt. Utánunk settenkedett, aztán

amikor észrevett bennünket, ránk támadt. Piszok erős fickó volt, utána tele voltunk kék-zöld foltokkal. Sikerült elfojtanom egy mosolyt. Ezek szerint lehet, hogy velük verekedtem össze tegnapelőtt este?

Destin közben kortyolt a söréből, én pedig azon morfondíroztam, hogy hogyan is vezessem elő azt, amit kérdezni akarok. Az egész elgondolásom olyan hihetetlen volt még saját magam számára is, hogy egy pillanatig arra gondoltam, jobb ha hallgatok. Még a végén hülyének néz... Aztán mégis sikerült meggyőzni magam. Hiszen ideérkezésünk másnapján éppen Destin volt az, aki hihetetlen dolgok lehetséges voltáról beszélt. És az ő mondókája is volt annyira valószínűtlen, mint az én mostani elképzelésem.

Nincs mese, bele kell vágni - határoztam el.

- Nézze - pillantottam rá -, lehetséges, hogy nagy butaságot fogok kérdezni, de csak ön segíthet nekem. Az ön szakmai tudása, amelyről volt alkalmam meggyőződni, garancia a számomra arra vonatkozólag, hogy valóban helyes és szakszerű választ kapok a kérdésekre.

Csak rá kellett néznem az arcára és azonnal láttam: cirkalmas körmondatom megtette a hatását. Felkapta a fejét, mint a versenyló, amikor érzi, hogy hamarosan kezdődik a futam, amelyben megmutathatja a képességeit. Aztán bátorító mosoly jelent meg a száján szegletében.

- Mondja csak nyugodtan, ha tudok, segítek. Vettem egy nagy levegőt, aztán belekezdtem.

- Szeretném tudni, hogy önnek mi a véleménye arról... hm, hogy is mondjam...

-Nos?

- Szóval arról, hogy létezhetnek-e napjainkban olyan indián törzsek, amelyeket eddig még nem fedeztek fel? Egy pillanatig megütközve nézett rám.

- Csak nem betör az én vadászterületemre? - kérdezte azután kedélyesen. - Eddig nem is mondta, hogy érdeklí az ilyesmi.

- Nem szándékozom kutatásokba kezdeni, ha erre gondol mosolyodtam el. - Mindössze arról van szó, hogy a barátommal beszélgetve valahogy szóba került a téma.

Tudtam, hogy elég vérszegény hazugság, de reméltem, a beszélhetnékje erősebb, mint a gyanakvésség. És igazam is lett.

- Hát, ha az én véleményemre kíváncsi - mutatott magára -, akkor azt kell mondjam... nos szerintem igenis vannak olyan törzsek, amelyekről eddig még nem szereztünk tudomást, legfőképpen Dél-Amerikában. Ezek persze kis lélekszámú csoportok, maximum néhány tucatnyi emberből állnak, esetleg csak nyolc-tíz főből.

A törzsi kötődés azonban nagyon erős bennük, sokszor erősebb, mint hinnénk. És ez nem csak azokra vonatkozik, akik az őserdő mélyén tengetik külvilágtól elzárt kőkorszaki életüket, hanem a szemünk előtt élőkre is.

- Ezt nem értem - ráztam meg a fejem.

- A helyzet az, hogy az emberek hajlamosak azt hinni: az indiánok beolvadtak az egyéb népcsoportok közé. Persze ilyenre is van számtalan példa, nem tagadom. De nézzen csak körül a világban! Nem egy ország van, amelynek őslakói napjainkban rázzák le magukról a bilincseket, amelyeket annak idején valamelyik gyarmatosító hatalom rakott rájuk. Elég, ha Afrikára gondol.

Csillogó szemmel kortyolt a söréből, aztán lelkesen tovább magyarázott.

- De amint látom, maga kifejezetten az indiánokra kíváncsi.

Nos, Latin-Amerikát az 1500-as évek első harmadában hódították meg. Olyan hatalmas birodalmak omlottak össze mint az azték vagy az inka indiánoké. Az uralkodóiktól megfosztott tömegek mert ugye az indián vezéreket a hódítók kivégezték - évszázadokig nem találtak magukra, szinte letargikus álomba sülyedtek. Néhány pillanatig hallgatott, hogy legyen időm tudatosítani magamban az eddig elmondottakat, majd ujját felemelve megkérdezte:

- És tudja mikor tört ki az egyik leghatalmasabb, szinte az egész

kontinenst megrázó felkelés?

Tagadóan ráztam a fejem, és kíváncsian vártam a választ.

- Nos, 1780-ban, nem tévedés, két és fél évszázaddal később, egy Tupac Amaru nevű férfi vezetésével. Ehhez mit szól? Mi ez, ha nem valamilyen egészen mélyről táplálkozó, és évszázadokon keresztül akumulálódó összetartozási érzés megnyilvánulása?

- Hihetetlen - sutogtam magam elé.

- Úgy bizony - bólogatott kedélyesen, és közben nem is gondolta, hogy én nem az általa elmondott tényeken döbbsentem meg, hanem valami egészen máson. Azon, hogy a gyanúm első fele beigazolódott. De ez még csak a történet egyik része. Ettől még nem áll

össze a kép. Még egy dologról meg kell bizonyosodnom.

- Tehát melyiküknek lett igaza? - hallottam Destin hangját.

-Mi?

- Hát melyikük állította azt, hogy vannak eddig még fel nem fedezett törzsek?

- Ja... azt hiszem, hogy nekem lesz igazam...

- Hogyhogy hiszi?

Felálltam.

- Ne haragudjon, nagyon szépen köszönöm a felvilágosítást, de sürgősen telefonálnom kell.

És még mielőtt válaszolhatott volna valamit, kiszáguldottam a helyiségből.

Nemsokára már a telefonnál ültem, és Los Angeleszt hívtam, ott is az egyik rendőrkapitányságot.

Mikor végre jelentkeztek, Péter Stanford hadnagyot kértem.

Péter egyébként akciócsoportunk egyik tagja volt még annak idején, amikor Mike-kal együtt a rendőrséggel dolgoztunk. Félelmetes

csapat volt, jóban-rosszban összetartottunk, mint a testvérek. Aztán egy tragikusan végződött bevetés után, amelynek során a főnökök hibájából meghalt

Charlie, valamennyien otthagytuk az antiterroristákat. Fred Spaidler a robbantási szakértőnk egy speciális

önvédelmi iskolát nyitott, a félig kínai, félig amerikai származású

Roy Wang az elektronika és minden műszaki kérdés professzora

jelenleg Hongkongban van, mi ketten Mike-kal éppen itt próbáljuk meg túlélni ezt a kis kalandot, egyedül Péter az, aki megmaradt

a rendőrségnél. Igaz, már nem kommandósként, de nekem most

nem is arra volt szükségem.

Gondolataimból az ő hangja riasztott fel.

- Halló, tessék.

- Szia Péter, Tony vagyok.

- Úristen, Tony, legalább egy éve annak, hogy utoljára találkoztunk! Meséelj, öregfiú, mi van veled?

- Sajnálom, Péter, de ez most nem udvariassági telefonhívás.

- Gondolhattam volna.

- Figyelj, most nincs időm magyarázkodni...

- Ismerlek, adj uram, de mindjárt - nevetett.

- ...arról van szó, hogy néhány információra lenne szükségem.

- Ha tudok, segítek.

- Hm. Igen. Mondd, bele tudsz te turkálni a mexikói bűnesetekbe?

- Mibe?

- Jól hallottad. Néhány Mexikóban történt bűnügy érdekelne.

- Ez lehetetlen.

- Kapsz nyolc órát. Ezalatt a következő dolgokat kellene megtudnod.

És sorolni kezdtem. Amikor a végére értem, Péter elkínzottan nyöszörgött a kagylóba.

- Tony, ezt te sem gondold komolyan. Mégis minek nézel, varázslónak? Ha nem dolgoztál volna a rendőrségen, akkor azt mondanám, hogy egyszerűen csak laikus vagy. De így... Különben is,

miért nem kéred meg az ottani rendőrséget, hogy segítsen?

- Péter! Egyrészt tudom, hogy te képes vagy belepofátlankodni a legkülönfélébb számítógépes nyilvántartásba, másrészt én nem hivatalosan nyomozok, tehát nekem nem adnak ki semmilyen adatot.

- De hát nekem sincs hivatalos felhatalmazásom...

- De milyen jól tudsz hazudni, ha szükséged van rá - bizonygattam, s nem csak az

udvariasság beszélt belőlem.

- Hm. Meggyőztél - adta be a derekát.

- Tudtam én, hogy csak dicsérni kell... Jó, akkor nyolc óra múlva felhívlak. Egyébként nem árt, ha tudod: emberéletek múlhatnak azon, hogy mit sikerül kiderítened. Esetleg az enyém is.

- Majd igyekszem.

- Oké, szia.

Letettem a kagylót, aztán behunytam a szemem, és nagyot sóhajtottam. Hirtelen nagyon egyedül éreztem magam. Hiányzott a

régi csapat, a világos, egyértelmű feladat, ahol mindenki pontosan tudta, mi a dolga, és pontosan meg volt jelölve, hogy ki az ellenség.

Itt meg... itt meg szellemek és ismeretlen fegyveresek ellen kell harcolni. Álarcos karatésok ellen. És mi lesz, ha Péter nem tud segíteni? Vagy ha nem igazolódna be a feltevéseim? Újabb gyilkosságok? Vajon ki lesz a következő áldozat? Miké, én vagy esetleg

Kathy? Netán Maria? Igen! Maria biztos, hogy veszélyben van.

Miattam. És ezért kell beszélnem vele. Meg kell keresni most rögtön!

Felpattantam a fotelből, és kirobogtam a folyosóra.

Forgószélként cikáztam végig az épületen. Előbb a szobájában kerestem, aztán bekukkantottam az öltözőjébe, egyik helyen sem találtam. Ezután a parkolóba siettem, de a kocsija ott volt. Tehát nem ment el sehová. Gyerünk vissza az épületbe! Bár, étterem, uszoda. Nem, nem látták. Tovább! Tornatermek, Stimson irodája, porta. Ebéd óta nem járt erre, talán sétálni ment. De mégsem, a kulcsát ugyanis nem adta le.

Egy órai keresés után feladtam.

Visszamentem a szobámba, és ledőltem az ágyra. Aztán felültem. Aztán visszafeküdtem. Aztán felálltam, és ide-oda járkáltam, mint a ketrecbe zárt vad.

Dühös voltam magamra. Ott a bárban szépen meg kellett volna fognom a kezét, és el sem engedni addig, amíg a szobámba nem érünk. Az idő előrehaladtával egyre kétségbeesettebb és ingerültebb lettem. Amikor kopogtattak, olyan lendülettel téptem fel az ajtót, hogy a mögöttes álló Miké csodálkozva hátrahőkölt.

- Mi az, Tony, valami baj van?

- Még nem tudom. Mariát nem láttad?

- Nem én. De mi baj van, beszélj!

- Most nem lehet, hosszú történet.

- Van időnk, nem?

- Nem, Miké, nincs időnk.

- Akkor mondd: mit csináljunk?

Öklömmel dühödtem a levegőbe sújtottam.

- Hát ez az. Nem tudom, mit kéne tennünk. De Maria veszélyben van, nagy veszélyben.

- De mégis mi ez az egész? Hiszen reggel még nem tudtunk semmit, most meg úgy beszélsz, mintha... mintha minden világos és egyszerű lenne. Ki akarja bántani Mariát?

- Jó kérdés. Nos, az azték szellem... hacsak...

- Hacsak?

- Áh, ebből elég! Próbáljuk meg megtalálni.

- Gyerünk!

Kinyargaltunk a folyosóra, és újból megnéztük az összes számba jöhető helyen. Odakinn már szürkült, amikor fáradtan és csüggedten lerogytunk az étterem egyik asztalához.

- Most mit csináljunk? - kérdezte Miké.

- Most? Először is eszünk egy falatot. De nem sokat, mert lehet, hogy hamarosan mozgalmas óráknak nézünk elébe. Aztán felveszszük a kung-fu ruhánkat, és várunk, egészen addig, amíg nem beszélek Péterrel.

- Péter Stanforddal?

- Úgy bizony. Ebéd után felhívtam telefonon, és kértem tőle némi információt. A határidő, amit adtam neki, körülbelül egy óra múlva jár le.

- De Tony, Péter mit tudhat az itt történetekről?

- Semmit. Engem viszont az érdekel, hogy mások mit tudnak

róla. Hogy tudnak-e róla egyáltalán?

Fél órával később már mindketten a szobámban ültünk, és a falon lévő órát figyeltük, amelynek másodpercmutatója csiga módjára vánszorgott előre. Nem szóltunk egymáshoz, Miké időnként rám pillantott, és megpróbálta kitalálni, mi jár a fejemben, én pedig megpróbáltam magamban a helyükre rakni az utolsó, eddig még hiányzó kockákat. Végre elérkezett az idő.

Izgatottan tárcsáztam, és néhány percnyi idegölő várakozás után meghallottam Péter hangját.

- Te aztán alaposan megizzasztottál - dűnnyögte elgyötörten.

- A lényegét, könyörgök, minden perc számíthat.

Miké - mivel nem hallotta, mit mond Péter - az arcomat figyelte, arról próbálva leolvasni a másik szavait.

Mintegy öt percig beszélhettünk, aztán elbúcsúztam, és letettem a kagylót.

- Nos? Megtudtál valamit?

- Majdnem mindent.

- Beavatnál engem is?

- Most nem, előbb még egyszer megnézzük Mariát, hátha előkerült.

Újra végigvizsgáltuk az épület minden szegletét. Legfelül kezdtük, és folyamatosan haladtunk egyre lejjebb. A földszintre érve, első utam a portáshoz vezetett.

- Parancsoljon, uram - nézett rám kissé csodálkozva, egyrészt a kung-fu ruhám, másrészt földült ábrázatom miatt.

- Maria kisasszony nem került elő?

- De igen.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Tehát nincs semmi baja.

- És hol van most?

- Hát valahol az épület előtt.

- Az épület előtt? Miért ment ki, nem tudja?

- De igen. Levegőzni.

- Micsodaaa?

- Igen, kérem. Nagyon rossz bőrben volt szegény, alig támolygott. Ha nem segítettek volna neki...

- Kik? Kik segítettek neki...

Olyan hangosan kiáltottam rá, hogy ijedten összerezzen.

- Hát... Mr. Mckay meg a barátai. Ők mondták, hogy a kisasszony rosszul lett, és kiviszik levegőzni. Talán tíz perce lehetett.

Még meg is kérdeztem...

Nem vártam meg, amíg befejezi a mondatot.

- Gyerünk! - ordítottam oda Mike-nak, és kiszáguldottam az éjszakába.

- Most merre? - kérdezte, amikor eltávolodtunk az épulettől. Egyáltalán mi történt?

- Ezt most már én sem tudom - ráztam meg a fejem. - Pedig azt hittem, hogy végre sikerült kibogoznom a szálakat.

- Akkor most hogyan tovább?

- Figyelj, Miké! Nincs időm magyarázkodni. Meg kell találnunk

Mckayt meg a cimboráit. Biztos, hogy a dombhoz igyekeznek. Nagyon óvatosnak kell lennünk, mert fegyver van náluk, és Maria a foglyuk.

- Ezt honnan tudod?

- Körülbelül sejtem, merre kell keresnünk őket - hadartam figyelmen kívül hagyva kérdését. - Gyerünk!

Ezzel nekiiramodtam.

Nemsokára, beértünk a bokrok közé, és jobbra-balra tekintgetve nesztelenül osontunk a teknősbéka háta felé.

Néhány perccel később már a domb aljánál voltunk.

Tudtam, hogy Mckay a barlangot keresi, ahol engem leütöttek hogy ki, arról még mindig nem volt fogalmam se -, de a pontos helyet én sem ismertem, akárcsak ő.

Hiszen éj szaka volt, menekültem,

így nem figyelhettem arra, hogy hol is vannak. Visszafelé pedig be volt kötve a szemem. Azért reméltem, hogy sikerül odatalálnom.

Mike-ra néztem, ő meg vissza rám.

Előbb a számra mutattam, aztán kezemmel vízszintes vonalat húztam a levegőbe, jelezve, hogy mostantól kezdve nem szabad beszélünk. Bólintott, majd nyomban utána kérdően felvonta a szemöldökét, és körbemutatott.

Néhány pillanatig szemlélődtem, aztán mutatóujjammal néhány nagyobb sziklatömb irányába böktem.

Elindultunk, vigyázva, hogy ne csapjunk zajt, és közben erősen meresztettük a szemünket, nehogy orra bukjunk a csaknem teljes sötétségben.

Időnként megálltam, és megpróbáltam magamban felidézni: merre is menekültem előző este, mikor rábukkantam a barlangra. Egyszer csak megtorpantam, és rémülten felkaptam a fejem. Valahonnan fegyverropogás hallatszott. De az egész olyan furcsa volt... a hang mintha nagyon távolról jött volna, vagy... vagy a föld alól. Igen! A föld alól. Egészen halk és tompa volt a kattogás, amint a fegyverek szünet nélkül ontották magukból a golyókat.

Hátrapillantottam. Miké döbbenetén állt, aztán rám nézett, és felfelé mutatott. Nekilódultunk. Jó öt perc telt el, mire felértünk a viszonylag nagy kiterjedésű, sík területre. Most már megismertem a környéket. Ott volt előttünk a csaknem függőleges sziklafal, és ott voltak a hatalmas kőtömbök is, amelyek közül valamelyik a barlang bejáratát rejtí.

Odaosontam az elsőhöz, és megpróbáltam megmozdítani. Szilárdan állt. Miké bizonyára azt hitte, hogy megőrültem, és riadtan nézte, amint egymás után kísérlem meg kibillenteni a helyükről a többtonnás tömböket. Aztán majdnem felkiáltott meglepetésében. A negyedik próbálkozásom ugyanis sikerrel járt.

Fejemmel hívogatólag intettem neki, majd megvártam, amíg bemászik a résen, utána siklottam, és óvatosan - nehogy zajt csapjak - visszaengedtem a sziklát a helyére.

A barlang mélyéről hangok hallatszottak, de hogy ki beszél és miről, azt nem sikerült megállapítanom.

Nem baj, gyerünk közeleb! Nesztelen macskaléptekkel elindultunk. Szerencsére - csakúgy, mint előző este - nem volt teljes sötétség, a hangfoszlányokon keresztül némi fény is eljutott hozzánk.

Ahogy haladtunk előre, lassan érthetővé vált a szöveg.

- ...hogyan szórakozhatsz velünk, akkor nagyon tévedsz. Addig fogunk verni, amíg el nem mondod a szobor titkát.

Mckay hangja volt. A félhomályban egy pillanatra egymásra néztünk Mike-kal, és láttam az arcán, hogy végre kezdi érteni: miről van szó.

Hirtelen csörömpölés hallatszott, majd sikoltás és egy puffanás, mint mikor valaki a földre zuhan. Aztán újra Mckay hangja:

- Ne engedd oda, te barom! Vagy azt akarod, hogy mindnyájan itt dögöljünk meg? Hozd ide! Gyerünk, gyorsabban!

Hatalmas pofon csattant, és Maria - mert ő volt az - fájdalmasan feljajdult.

Közben odaértünk az utolsó fordulóhoz. Óvatosan kidugtam a fejem, hogy jobban szemügyre vegyem: mi is történt.

Aztán tátva maradt a szám.

A folyosó, amelyen jöttünk, kürtőszerűen kiszélesedett és egy körülbelül húsz méter átmérőjű és három méter magasságú üregbe torkollott. Előző este nem jutottam el ideig, mert néhány lépéssel előbb szembetaláltam magam azzal, aki leütött.

A helyiségben egymás hegyén-hátán színarany tálak, kupák és ékszerek hevertek, szinte teljesen beborítva a földet, középen pedig ott volt Tollas Kígyó kétméteres szobra ugyancsak aranyból, gyönyörűen megmunkálva, mintegy felvonultatva a korabeli azték művészet minden szépségét.

Karját széttárta, arca fenyegetően meredt az előtte állókra.

Tehát mégis igaza volt Destinnek! Az ősi sírhely valóban létezik, és pontosan olyan, amilyennek évszázadokkal ezelőtt Cortez alvezére leírta.

Néhány pillanatig úgy éreztem magam, mintha visszarepültem volna a múltba. A rengeteg aranytárgy, a bálvány, és... és az áldozati oltár, amelyen egy férfi feküdt.

Neki azonban már nem volt félnivalója semmiféle paptól, és az obszidián késtől sem. Az ő szívét már nem vágták volna ki, ha emberáldozatra került volna sor. Mexikó őslakói ugyanis csak élő embert áldoztak, a sima kőlapon fekvő férfi azonban halott volt, fehér ingén vérfoltok vöröslöttek. De nem ő volt az egyedüli, akinek a lelke már útban volt az istenek felé. Rajta kívül még legalább két tucat hulla hevert kifordult végtagokkal a földön, a körben elhelyezett fáklyák fénye imbolyogva táncolt az arcukon, és a körülöttük lévő aranytárgyak vérrel voltak befröcskölve.

A szörnyű mészárlás láttán megértettem, hogy Tollas Kígyó miért néz olyan dühös haraggal a tőle alig három méterre állókra.

Mckay és két társa kezében ugyanis még mindig ott voltak a gyilkos fegyverek, a rövid csövű géppisztolyok. Előttük Maria térdelt, jobb kezét az arcára szorította, és szemét gyűlölettel villantotta Mckayre.

- Nem akarsz pofázni? - üvöltötte amaz, és belerúgott a lányba.

- Agyonverünk, te kis szemét, hát mit képzelsz, átejthetsz bennünket?

- Biztos, hogy nem csak trükkéről van szó? - kérdezte az, amelyik annak idején Jim Easckott néven mutatkozott be. - Lehet, hogy csak blöffölt, amikor azt mondta, hogy...

- Te ehhez hülye vagy - förmedt rá Mckay. - Mit gondolsz: az előbb miért akart odarohanni a szoborhoz? Csakis azért, hogy minket kicsináljon.

Éreztem, hogy Miké megszorítja a karomat. Hátrasandítottam, és láttam, hogy kérdően néz rám.

Hát igen, valamit tenni kell... De mit? Arra már nincs idő, hogy visszamenjünk a sportkomplexumba és telefonáljunk a rendőrségre. Meg aztán... Kinek telefonáljunk? Alvaradó századosnak?

Nem, őneki már semmi esetre sem. Mégpedig azon egyszerű oknál fogva, hogy éppen ő volt az, aki a bálvány előtti oltáron feküdt holtan. Persze megtehettük volna azt is, hogy eltűnünk és értesítjük valamelyik közeli nagyváros rendőrkapitányságát... de mit mondunk? Hogy egy föld alatti barlangban körözött bűnözők szabályosan kiirtották egy titkos szekta tagjait? Hogy a gengszterek

megölték közel harminc embert, és most egy kétméteres aranszobrot akarnak elrabolni?

Elküldenek a jófenébe, és még csak nem is haragudhatunk rájuk.

Különben sem hagyhattuk sorsára Mariát. Miké ugyan még nem tudta, de én már igen, hogy ez a lány többször is megmentette az életemet. Most rajtam a sor, hogy ezt viszonzzam.

Újra kidugtam a fejem a forduló mögül.

A lány még a földön feküdt, és kezét veséjére szorítva keservesen nyöszörgött, a három fegyveres pedig ott állt mellette.

- Hagyjuk a francba a szobrot - fakadt ki az, amelyik eddig még nem szólalt meg. - Hiszen itt van a pénz meg az ékszerek.

- Hülye vagy? - sziszegte Mckay dühtől eltorzult, szinte vadállatiasra változott arccal. - Ez a szobor annyit ér, mint a pénz meg a többi együttvéve. Még többet is. Egy ilyen kis kurva nem fog kifogni rajtunk.

Újra belerúgott a földön fekvőbe.

- Pofázz, mert megnyúzlak! Hol egy kés? Esküszöm, megnyúzóom.

Ledobta a géppisztolyt és a másik felé fordult.

- Add ide a késed!

Amaz szintén eldobta a fegyvert, és benyúlt a melegítőruhája alá.

Talán ez az utolsó alkalom! - villant át az agyamon. Anélkül, hogy hátrafordultam volna, intettem Mike-nak, aztán kiugrottam a fal takarásából, és rohanni kezdtem a tőlem körülbelül tíz méternyire állók felé. Egy másodpercre mindannyian lemerevedtek, aztán Easckott

eszmélt fel leghamarabb, és felém fordította a géppisztolyát. Abban a pillanatban előre vetettem magam, így a sorozat elzúgott felettem

- reméltem, hogy nem a mögöttem futó Mike-ot találja el -, majd egy bukfenc után oldalra gurultam, felpattantam, és még mielőtt rám irányíthatta volna a fegyvert, ágyékon rúgtam. Hangosan feljajdult, és összegörnyedt. A biztonság kedvéért még gyorsan fültövön vágtam, aztán

rávetettem magam Mckayre.

Miké ezalatt a harmadik fickót osztotta ki, jobbal-ballal sorozta testre, fejre, végül felugrott a levegőbe, megpördült a tengelye körül és sarokkal szinte beleszállt a másik arcába.

Ellenfele méterekre gurult tőle, de Miké máris ott volt mellette, és amikor az megpróbált feltápászkodni, kegyetlen mozdulat következett. Olyan, amelyet én még sohasem alkalmaztam, de Miké, ha küzdött és élethalálharcról volt szó - márpedig most arról volt szó -, nemegyszer használt. Jobb kezének két ujját mereven előre nyújtotta, és mikor a másik fel akart állni, odadöfött, ahol az áll és a riyak találkozik, közvetlenül a fül alatt. A másik azonnal összezsugorlott, mint a rongybaba.

Mckayt normális körülmények között könnyedén ártalmatlanná tudtam volna tenni, de most nála volt a tör, amelyet az imént kapott Miké rossz sorsú ellenfelétől. Széles, egyik oldalon recézett pengéjű szerszám volt, ha az ilyet beledöfik a testbe, akkor visszarántáskor szétszaggatja a húst és a nemesebb szerveket.

Bár minden harcművészeti ágban tanítják a kés, kard és egyéb hidegfegyver elleni küzdelmet, Mckayre nézve nekem mégis az egyik japán mester őszinte szavai jutottak az eszembe: Csak akkor vedd fel a harcot kés vagy kard ellen, ha nincs módod elfutni.. Mozdulatlanul álltunk egymással szemben. A géppisztolyoktól mindketten túl messzire kerültünk, amikor rávetettem magam, és elgurultunk, így tehát maradt a pusztá kéz a tör ellen. Feszült, súlyos csend ereszkedett közénk, amelyet csak Maria időnként fel-feltörő zokogása szakított meg olykor. A lányon most jött ki az imént átélt izgalom, és hallottam, hogy Miké halkán nyugtatgatja. Igaz, így rá sem számíthattam, viszont tökéletesen megértettem a viselkedését. Nyilván attól tartott, hogy ha megpróbál a segítségemre sietni, és ezáltal magára hagyja, akkor a lány iderohan hozzám, és abból csak baj lehet. Nemegyszer volt már rá példa, hogy valaki nagy igyekezetében éppen a szándékával ellentétes eredményt érte el.

Mckay lassan elindult felém.

Nyilván el akar menekülni - villant át az agyamon. - Ha most sikerül kijutnia a barlangból, akkor könnyen el tud tűnni az éjszakában. Ezt pedig meg kell akadályozni!

Lassan közeledett, maga előtt tartva a tör, készen arra, hogy azonnal használja, amint módja nyílik rá.

Hirtelen megtorpant, és csodálkozva nézett körül. Én is éreztem, hogy megmozdul a lábam alatt a talaj. Igaz, az elmúlt napok során többször is tapasztaltam enyhébb rezdüléseket - Mexikóban az ilyesmi nem megy eseményszámba -, de ez a mostani erősebb volt az eddigieknél.

Nem vagyok babonás, most mégis a Destin által talált levél utolsó sorai jutottak eszembe, amelyben az indián lány arra figyelmezteti Cortez alvezérét, hogy a bálvány elpusztítja a betolakodókat. És tulajdonképpen mi is betolakodók voltunk.

Ah, hülyeség az egész! Megmozdult a föld, mindössze erről van szó. Inkább lássuk: milyen trükkel próbálkozik Mckay.

Hirtelen előrelendült, és gyomormagasságban felém döfött jobb kézzel alulról felfelé. Villámgyorsan oldalt ugrottam - így a penge elsuhant mellettem -, aztán megragadtam a csuklóját, és magam felé rántottam a már amúgy is lendületben lévő testet. Közben térddel előre rúgtam.

A két ellentétes irányú mozgás egymást felerősítve hatott, szinte belerobbantam a testébe. Hangos reccsenés hallatszott.

Legkevesebb három bordája törött el - állapítottam meg magamban, és elengedtem. Vinnyogva összegörnyedt, kezéből kiesett a tör, és csörömpölve behullott egy csillogó, széles peremű dísztányérba. Lassan szétnyitottam az öklömet, aztán belemarkoltam az arcába, úgy, ahogy a kézilabdát fogja meg az ember, és megtaszítottam.

Nyöszörögve gurult odébb, magával sodorva néhány aranytárgyat. Két-három másodpercig még figyeltem, majd amikor láttam,

hogy nem mozdul, fáradtan fújtam egyet, és Mariához fordultam. Már jobban volt, Mike-ra támaszkodva megpróbált felállni. Először visszaesett, de aztán sikerült talpon maradnia. Odamentem hozzá, gyengéden megsimogattam az arcát, aztán átöleltem. Miké tapintatosan odébb lépett, megállt az egyik fáklya előtt, és belebámult a lobogó lángba.

- Miért...? - kérdeztem. - Miért nem szóltál?

- Ó, Tony, olyan nehéz... olyan nehéz erről beszélni - hüppögte, és lehajtotta a fejét, hogy ne kelljen a szemembe néznie.

- De megmondhattad volna... - erősködtem.

- Akartam... kérlek, hidd el. Csak... csak nem tudtam, hogy hogyan kezdjek bele... és... és féltettelek. Aztán... aztán ma, amikor találkoztunk a bárban, rögtön láttam rajtad, hogy mindent tudsz.

- Egész nap fogoly voltál?

- Igen. Alighogy kimentem a bárból, elkaptak... és magukkal vitték a szobájukba.

- Hát ezért nem találtalak sehol...

Néhány másodpercig mindketten hallgattunk. Aztán lassan felemelte a fejét és rám nézett.

- Tony... miből jöttél rá, hogy... szóval hogy én...

-A körmödből...

Megfogtam a kezét, és az arca elé tartottam.

- Amikor lefelé jöttünk a domboldalon, belemarkoltál a karomba, nehogy elessek. Rajtad kívül csak két nő jöhetett számításba: Kathy és Emília. De mindkettőnek rövid a körme, én viszont éreztem, hogy a köröm belenyomódik a húsomba. Félénken elmosolyodott.

- Féltettelek... és... nem akartam, hogy elessél.

- Tudom. Persze tulajdonképpen...

- Kezeket fel!

Mindannyian a hang irányába kaptuk a fejünket.

- A francba! - szakadt ki belőlem a kiáltás.

Amíg mi beszélgettünk, Easckott szépen magához tért, és megkaparintotta az egyik géppisztolyt.

Most ott állt köztünk és Tollas Kígyó szobra között terpeszállásban, kezében a fegyverrel, amelynek csöve ide-oda táncolt köztem és Miké között.

- Ne mozduljatok, mert belétek eresztek egy sorozatot - sziszegte. Az arcán diadalittas vigyor jelent meg.

- Azt hittétek, már nyerek vagytok. Csakhogy a jó öreg Wilsont nem olyan könnyű leütni.

- Wilson? Hm. Tehát maguk voltak - bólintottam, miközben átkoztam magam, amiért nem tudok olyan kegyetlen lenni, mint Miké. Az ő ellenfele biztos, hogy nem fog meglepni bennünket. így legalább tudom, hogy nem tévedtem.

- Nem haver, nem tévedtél.

- Az ötödik társuk pedig meghalt a szökéskor...

- Elég! Kussolj, te meg - Mariára mutatott - csicseregd el szépen, hogy mi a bálvány titka!

A lány azonban hallgatott.

- így is jó. Akkor kinyírlak. Nem hallod? Ki foglak nyírni, mint a többieket - és körbemutatott.

Maria most sem válaszolt, és Easckottot - vagy inkább nevezzük a valódi nevén Wilsont - a végsőkig dühítette a dolog.

- Meg fogsz döglenni! Nem érted?

Aztán hirtelen ötlettől áthatva elvigyorodott.

- De nem te leszel az első. Előbb ezt a szuperokos szépfiút fogom kinyírni.

A géppisztoly csöve most rajtam állapodott meg. Maria egy pillanatig döbbenten nézte, aztán felsikoltott.

- Ne! Kérem, ne! Inkább beszélek.

Wilson felröhögött.

- Tudtam én, hogy van valamilyen gyenge pontod. Hát akkor

rajta! Vagy beledurrantok a hapsidba.

- Tollas Kígyót nem szabad elmozdítani a helyéről - kezdte Maria -. A szobor ugyanis a súlyánál fogva lenyomott állapotban tart egy szerkezetet. Ha valaki leemelni vagy ledönti a szobrot, akkor ez a szerkezet működésbe lép.

- Hogy lehet egy ekkora szobrot egyáltalán leemelni vagy ledönteni?

- Ugyanúgy, ahogy a barlang bejáratát elzáró kőtömböt.

Úgy van kiegyensúlyozva, hogy a nagy súly ellenére elmozdítható.

- Tovább!

- Ha a szobor lekerül a talapzatról, akkor néhány másodperc múlva a sírhely kijárata elzáródik.

- Aztán?

- Aztán az egész üreg beomlik, és mindörökre maga alá temeti Tollas Kígyót és a betolakodókat.

- És hogy lehet ezt a micsodát... ezt a szerkezetet kikapcsolni?

Mivel Maria tétovázott, Wilson ráordított.

- Beszélj te, mert nem állok jól magamért.

- Ne szólj egy szót sem - kiáltottam közbe. - Ha elárulod a titkot, akkor lelő mindhárunkat.

- Ne pofázz bele, mert kinyírlak - üvöltötte magából kikelve

Wilson. A géppisztoly fenyegetően táncolt a kezében.

- Várjon - sikoltott a lány. - Ha elmondom a titkot, akkor elenged bennünket?

A kérdezettnek sunyi mosolyra húzódott a szája.

- Hát persze.

- És ha mégsem?

- Ide figyelj, kisanyám. Háromig számolok. Ha nem beszélsz, akkor elbúcsúzhatsz a palidtól.

- Jó, beszélek - emelte fel Maria a kezét. - A szobor talapzatának a hátulján van egy üreg.

- Tovább!

- Ha benyúl abba az üregbe, akkor... akkor...

- Mi lesz már?! - vicsorgott ingerülten Wilson, aki a lány tétovázását ellenszegülésnek vagy tétovázásnak vélte.

Pedig nem erről volt szó. Én is észrevettem azt, amitől Mariának elakadt a hangja. Mckay fájdalomtól eltorzult arccal lassan feltápászkodott a földről, egyik kezét törött bordáira szorította, a másikat pedig kinyújtotta maga elé, és botladozva, mint aki részeg, elindult valami kapaszkodót keresni, hogy talpon maradhasson. Láthatólag nem volt teljesen eszméleténél.

Hiszen ha tudta volna, hogy mit csinál, akkor nyilván nem a Tollas Kígyó felé botladozott volna.

Valamennyien dermedten néztük, kivéve Wilsont, aki háttal állt a szobornak, így nem láthatta Mckayt.

- Gyerünk tovább, mi van az üregben?

Maria révetegen nézte a tántorgó alakot, és mintha nem is lenne ébren, elhaló hangon folytatta.

- Ha benyúl az üregbe... akkor talál egy kart... egy kart...

-És?

- És... és...úristen!

Most már Wilson is tudta, hogy baj van. Nem volt nehéz dolga, csak ránk kellett néznie. Villámgyorsan megpördült a tengelye körül, aztán rémülten felkiáltott.

Mckay alig kétlépésnyire volt a szobortól. Előrenyújtott kezével már-már elérte.

Wilson meghúzta a ravaszt, a géppisztoly felugatott és a lövedékek vért fröcskölve csapódtak Mckay testébe. Az megtorpant, hitetlenkedve gyilkosára meredt, aztán még egy lépést tett előre, és testének teljes súlyával rázuhant a szoborra.

Tollas Kígyó lassan imbolyogni kezdett, majd nagy robajjal ledőlt, széttárt karjainak egyike a földre lapította az előtte álló fegyverest.

A barlang megremegett, a kijárat felől ropogás hallatszott.

- Gyerünk! - ordítottam oda Mike-nak, aztán megragadtam a megkövülten álló Maria csuklóját, és rohanni kezdtem, magammal vonszolva őt is.

Körülöttünk morgott, robajlott a sziklafolyosó, falai repedezni

kezdték, és a hirtelen keletkezett hasadékokon át por zúdult a nyakunkba. Éreztük: már csak másodperceink lehetnek arra, hogy kijussunk a felszínre. A dübörgéssé fokozódó zaj fájdalmasan dobolt a fülünkben, valószínűleg mindannyian a sok határán voltunk, amikor elértük a kijáratot elzáró sziklát.

Miké, aki elől rohant, nekivetette a vállát, de a kőtömb a földmozgástól úgy látszik, megszorult, mert nem engedett.

Szinte magamon kívül ugrottam oda, és teljes erővel megtaszítottam. Az eredmény ugyanaz volt. Anélkül, hogy összebeszéltünk volna, mindketten hátraléptünk néhány lépést, aztán nekilódultunk.

Az ajkunkat valami egészen mélyről jövő, nem is emberi ordítás hagyta el, amint életösztönünk összes feltörő energiatartalékát egyetlen végső mozdulatba sűrítve, élő torpedók módjára vágódtunk neki a szabadulásunk útját elzáró sziklának.

A vállamba égető fájdalom hasított, de a kőtömb megmozdult, aztán méltóságteljes lassúsággal, döngve kidőlt a helyéről.

Végre elénk tárult a csillagfényes éjszaka, és nekiiramodtunk.

Körülöttünk pokoli morajlás, dübörgés harsogott, a föld erősen remegett, mintha ő is félne a Tollas Kígyó haragjától.

Futás közben megragadtam Maria karját, mert a lány kifulladásig látszott, és magammal rángattam lefelé a lejtőn. Mellettünk hatalmas sziklák görögtek árkot szántva a domboldalba, emberfej nagyságú kövek repkedtek, mint apró kavicsok.

Hirtelen úgy éreztem, az egész természet fellázad ellenünk, és el akar pusztítani bennünket, mint utolsó szemtanúkat, akik valaha is elmondhatnák az emberiségnek a barlangban történeteket. Egy örökkévalóságnak éreztem, amíg leértünk a domb aljába. A föld itt is rengett alattunk, de már nem kellett attól tartanunk, hogy kilapít valamelyik lefelé robogó sziklatömb.

- Ezt megúsztuk! - ordította a fülembé Miké, igyekezve túlharsogni a zajt. - Szerencsénk volt.

Fáradtan bölintőttem, de közben arra gondoltam, hogy a szerencse önmagában kevés lett volna ahhoz, hogy életben maradjunk. A Tollas Kígyó segítsége nélkül most valamennyien halottak lennénk.

- Mit tölthetek?

- Whiskyt.

- És önnek, Mr. Grey?

- Nekem is...

Stimson töltött a poharakba, aztán az egyiket Mike-nak, a másikat nekem nyújtotta oda, a sajátjába pedig rögtön bele is kortyolt.

- Kísérteties nap volt a tegnapi - mondta fejét csóválva, aztán leült mellénk.

- Igen - mondtam, és tűnődve a poharamba bámultam. - Kísérteties.

- Még szerencse, hogy az épület bírta a terhelést. Azt hiszem, túlzás nélkül állíthatom, az... utóbbi évek, sőt talán évtizedek egyik legnagyobb földrengése volt a tegnapi. Fél Mexikó romokban hever. Ami azt illeti, maguk is rossz bőrben voltak, amikor az éjjel betoppantak.

Egymásra néztünk Mike-kal, aztán elvigorodtunk.

- Pedigránk még vigyáztak is.

- Vigyáztak? Ki?

- A Tollas Kígyó.

- Örülök, hogy humoruknál maradtak. Pedig nagyon megjárhatták volna, három vendégem és két alkalmazottam tűnt el az éjszaka, ki tudja, előkerülnek-e egyáltalán.

- Nem fognak előkerülni - mondtam elkomorodva, és kibámultam az ablakon.

A teknősbéka hátának majdnem egyharmada hiányzott, a földrengés teljesen átrendezte a vidéket, de a dombot különösen.

A barlangot és környékét egyszerűen leszakította a helyéről, és belevágta a domb aljában lévő mély vizű tóba.

- De hát miből gondolja? - hallottam Stimson hangját. - És már megbocsásson, miért mondta azt tegnap, hogy a titokzatos szellemmel soha többé nem kell foglalkoznom?

Felé fordultam, és lassan, szinte szótagolva mondtam ki a szavakat.

- Azért, mert így van. A szellem ezentúl nem fogja zaklatni a szállóvendégeket, efelől nyugodt lehet.

- Nézze, Mr. Grey... én látom magán, hogy rájött a megoldásra. És úgy veszem észre, hogy nem akarja nekem elmondani, amit tud. Letettem a poharamat az asztalra, aztán két kezemet az ölembe ejtettem, és néhány percig hallgattam.

- Hát jó - mondtam végül. - Elmondok önnek mindent... Egy feltétellel.

- Éspedig?

- Ezt az ügyet lezártuk tekintjük. Úgy vesszük, mintha nem sikerült volna kiderítenünk semmit. Még a tiszteletdíjunkt sem kell kifizetnie.

- De Mr. Grey! A gyilkosok...

- A gyilkosok halottak. Valamennyien. Egyetlen ember van, aki, szerepet játszott ebben az ügyben, és még él... Ő viszont nem gyilkolt, sőt megmentette az életemet. Egyébként tőle kaptam választ egy sor olyan kérdésre, amelyekre magamtól nem tudtam volna megfelelni... Nos?

Egy darabig tétovázott, aztán bólintott.

- Áll az alku. Kérem, mondjon el mindent. Sőhajtottam egyet, és belekezdtem.

- A történet - bármilyen hihetetlen is - évszázadokra nyúlik vissza. Én sem hittem volna, hogy ilyesmi lehetséges, ha Mr. Destin nem mesél nekem a mexikói és a dél-amerikai történelemről. Nos, annak idején, amikor Cortez meghódította Mexikót, az itt élő indián törzsek nem voltak egységesek. A fő és leghatalmasabb uralkodónak, Moctezumának voltak ellenlábasai, nem is kevesen.

Ennek több oka is volt, elég csak arra gondolni, hogy Moctezuma emberei az alárendelt törzseket keményen megadóztatták, és nemcsak terményeket vittek el, hanem embereket, gyerekeket is, akiket azután az isteneknek áldoztak. De nem akarok ebbe túlságosan belebonyolódni, hiszen nem is ez a lényeg. A lényeg az, hogy az egyes törzsek közül sokan átálltak a spanyolok oldalára. Az a máig fennmaradt törzs - amelyikkel ön, Mr. Stimson, szembekerült - is így tett.

- Ön? - kiáltott fel elképedve az igazgató. - Hiszen nem is ismerek semmiféle törzset.

- Csak várja ki a végét! - figyelmeztettem. - Ott tartottam, hogy ez a törzs szövetségesként harcolt a spanyolok oldalán Moctezuma ellen, mert elégük volt a Nagyúr gyengédkezűnek éppen nem mondható uralkodásából. Ráadásul valamilyen bonyolult öröklési rendből kifolyólag éppen az ő akkori főnökük lehetett volna Moctezuma utóda. Legalábbis szerintük.

A spanyolok azonban nem köszönték meg a segítségüket, és győzelmük után ellenük fordultak. Annál is inkább, mert még a főváros Tenochtitlan bevétele előtt Cortezék tudomást szereztek arról, hogy a törzsnek van valahol a hegyekben egy titkos temetkezési helye. Az akkor főnök lánya szerelmes lett Cortez egyik alvezérébe, és szerelme jeléül elvezette a férfit a barlangba.

A spanyolok valószínűleg nem hagyták volna ki a lehetőséget, hogy kifosszák a sírhelyet, de a katonai helyzet úgy kívánta meg, hogy továbbvonuljanak. Csakhogy az egyik ütközetben elesett az alvezér, aki a barlang pontos helyét tudta, így nem maradt senki, aki a konkvisztádorokat útba igazíthatta volna. Arra meg senki sem figyelt, hogy a halott hátrahagyott egy naplót. Pedig ebben leírta a barlang körülbelüli helyét. Mégpedig az állt a feljegyzésben, hogy a rejtekhely egy képzeletbeli teknősbékára emlékeztető hegyecsoport középső tagján van, a táborhelytől keletre eső részen.

Nos, ezt az iratot találta meg évszázadokkal később egy irattárban porosodva Destin.

De haladjunk csak sorjában. A törzs szembefordult a spanyolokkal, azért azok szinte teljesen kiirtották. A megmaradtak örök bosszút fogadtak, ám hosszú időn keresztül mégsem tettek semmit. Egészen a Benito Juárez-féle szabadságharcig. És ez már alig?

több mint száz éve volt. Nos ekkor, az időközben pár száz főre zsugorodott törzs, lelkesen harcolt Juárez oldalán. Juárez győzedelmeskedett, ez azonban nem volt elég nekik. Ők azt szerették volna, ha az ő törzsük uralkodik egész Mexikó felett. Hiszen az már bebizonyosodott, hogy indián is lehet elnök Mexikóban - Juárez is indián származású volt -, miért ne lehetne az ő törzsükből valaki.

Bármilyen hihetetlenül hangzik is, ez volt a szándékuk, és az elképzelésük nem maradt meg a tervezetésnél.

Igaz, akkorára már maroknyira zsugorodott, és inkább fanatikus szekta volt ez a csoport, mint törzs, de nagyon körmönfontan és alaposan láttak hozzá tervük kivitelezéséhez.

A megmaradt aranykincsek közül jó néhányat eladtak, és az így szerzett pénz segítségével igyekeztek beépülni az állami szervekbe.

Az idő előrehaladtával némelyikük egészen magas pozícióba jutott.

Történetünk kezdetén, néhány éve a törzs vagy inkább szekta vezetője a jelenlegi bútorgyáros, Benitó Amotió apja volt.

- Az öreg Amotióról beszél? - kérdezte Stimson hitetlenkedve.

- Ez lehetetlen. Én ismertem, és...

Kesernyésen elmosolyodtam.

- Látszólag békés, senkinek sem ártó köztisztelőben álló állampolgár volt.

Valójában mérhetetlen gyűlölet fűtötte a spanyolok, és a többi törzs ellen. Ez a gyűlölet egyébként évszázadok alatt sem csökkent a csoportban. Fanatizmusuk megdöbbentő és félelmetes az átlagember számára. Nos, mint mondtam, Amotióék célja az volt, hogy uralkodjanak egész Mexikó felett, hogy ők diktálják a feltételeket minden népcsoport számára. Azok számára, akik eddig tudomást sem vettek róluk, és azok számára is, akik annak idején a sárba tiporták, megsemmisítették szinte az egész törzset.

- Mondja, biztos abban, amit mond? - kérdezett közben Stimson, és közben hitetlenkedve ingatta a fejét.

- Lesz ez még cifrább is - nyugtattam meg, majd folytattam. Ebben az időben már szétszóródtak az ország egész területén, és évente csupán egyszer találkoztak a szent sírhelyen, hogy megbeszéljék a további teendőket. Minden a terv szerint haladt, mígnem

egyszer megjelent a környéken egy Harry Stimson nevű amerikai vállalkozó, és nekilátott felépíteni a sportkomplexumot.

Az aztékok - az egyszerűség kedvéért maradjunk ennél az elnevezésnél - meglehetősen ellenszenvvel viseltettek iránta, de ártani nem tudtak neki, meg aztán úgy gondolták, hogy nem veszélyezteteti őket.

Mindenesetre - hogy minden lépését szemmel tarthassák - bejuttatták a sportközpontba a főnök lányát, Fekete Virágot, vagy az ő nyelvükön Ixtlioxichitlt mint előadóművészt. Fekete Virág egyébként sokat tanult a törzs varázslójától, így nem esett nehezeére hipnotizőrként fellépni.

- Maria? Mariáról beszél?

- Úgy bizony, Mr. Stimson. Sőt rajta kívül még két ember jött ide dolgozni, Manuel és Esteban. A spanyol nevek ne zavarják meg, természetesen nekik is megvan, jobban mondva megvolt az eredeti indián nevük, de azt hiszem, egyszerűbb, ha most már ezeknél maradunk. Nos, az itt lévők révén az aztékok valóban tudták, hogy ön mikor mire készül. A bomba akkor robbant, amikor a tudomásukra jutott, hogy maga megvásárolta a sírhelyet rejtő hegyoldalt, hogy ott szabadtéri színpadot építsen.

Az indiánok között kitört a pánik, hiszen valószínűnek látszott, hogy az építkezés folyamán rábukkannak a sírhelyre, ez pedig az 6 szemszögükből nézve katasztrofális lett volna. Persze az emberben felmerül a kérdés: miért nem gondoltak rá, hogy ilyesmi bekövetkezhet, és miért nem vásárolták meg ők ezt a földterületet.

Nos, a viselkedésük több okból is érthető. Először is, miért vennének meg valamit, ami már ósidók óta az övék. Másodszor, nem gondolták, hogy valakinek olyan örült ötlete támad, hogy megvásárol egy csupa szikla hegyoldalt, mert építkezni akar. Harmadszor, ha ők veszik meg, nyomban gyanússá válnak, hiszen ha nem csinálnak ott semmit,

akkor miért kell nekik a kietlen, köves hegy. Ez mindenképp szemet szúrt volna valakinek. A lényeg az, már nem volt törvényes módjuk arra, hogy elvegyék a tulajdonostól a területet. Ezért cselhez folyamodtak. Tudták, hogy ön csak akkor kezd hozzá a hegyoldal megbolygatásához, ha a sportkomplexum már megfelelően beindult. Így minden igyekezetük arra irányult, hogy az ide látogatókat elriasszák a környékről. Ebben nagy szerepe volt Manuelnek és Estebannak. Kezdetben csak kisebb akciókat hajtottak végre, például ételmérgezéseket idéztek elő, hogy a vendégeknek ne legyen kedvük még egyszer visszatérni, aztán egy-két kisebb tüzesetet okoztak. Ezenkívül titokzatos szellem képében igyekeztek riogatni az embereket. Az biztos, hogy jó néhány üdülőt sikerült elijeszteni innen, hiszen nem nehéz elképzelni, mit érzett az a vendég, akit egy titokzatos szellemhang kísérteties sikolyok aláfestésétől kísérve felszólított, hogy hagyja el a sportkomplexumot, aztán, amint a hang elhalt, kigyulladt az ajtaja. Mindez azonban kevésnek bizonyult, a vendégek száma emelkedett. És ekkor érte a törzset a nagy csapás. A dolog úgy kezdődött, hogy a környéken kiraboltak egy pénzszállító kocsit. A banditáknak azonban nem sikerült kereket oldaniuk, így bemenekültek ide a sportkomplexumba. A rendőrök körbezárták az épületet, de a gengszterek túszokat szedtek, így alkudozás kezdődött a szembenálló felek között. A rablók csak látszólag mentek bele a tárgyalásokba, a valóságban alig várták, hogy besötétedjen. Ekkor egy óvatlan pillanatban kitörték az épületből, és szétszóródva menekültek. Vezérük a zsákmánnyal éppen a teknősbéka háta felé vette az útját. Szerencséjére vagy balszerencséjére a rengeteg sziklahasadék közül éppen a sírhelyet rejtő üregbe mászott be.

- Egy pillanat! - szólt közbe Stimson. - Hogy lehetséges az, hogy az üdülővendégek közül senki sem bukkant rá a barlangra hosszú éveken át, a gengsztervezér meg azonnal.

- A kérdés jogos, a magyarázat pedig roppant egyszerű - mosolyodtam el. - Persze hozzá kell tennem, hogy minderre magamtól nem jöttem volna rá. A legnagyobb segítséget Mariától kaptam, végigbeszélgettük az egész éjszakát, és mindent elmondott nekem. Nos, ön nem láthatta a barlang bejáratát, én igen.

- Maga tudja, hogy hol van a barlang?

- Már nincsen barlang.

- Ezt hogy érti?

- Nézzon csak oda! - mutattam ki az ablakon, a teknősbéka hátára. - Az éjszakai földrengés elpusztította az egészet.

- Ūhüm. Értem - mondta elgondolkozva. Tehát ott volt valahol...

- Igen - bólintottam. - És a bejáratát egy többtonnás kőtömb zárta el.

- Mit mond? - kapta fel a fejét. - Csak nem akarja azt állítani, hogy egy hatalmas szikladarab volt az ajtó, amit ki-be lehetett nyitogatni?

- De igen. Csak egy kicsit másképp, mint ahogy ön gondolja. A kőtömb a közepén volt alátámasztva, így akármilyen súlyos volt is, el lehetett mozdítani a helyéről. Nagyon pontosan ki volt egyensúlyozva.

- Ne haragudjon - csóválta a fejét. - Ezek szerint tisztára a véletlenül múlt, hogy eddig senki sem bukkant rá a sírhelyre?

- No nem egészen. Először is épelméjű ember, ha csak nincs valami különleges oka rá, akkor nem próbál meg feldönteni egy sziklatömböt. Mindössze kétszer jutottak be a barlangba olyanok, akik nem tudták, hogy ott egy bejárat van. Az egyik a gengszterfőnök volt, a másik pedig én. De mindkettőnkét üldöztek, és mindketten végső elkeseredésünkben próbáltuk meg bepréselni magunkat a sziklafal és a kőtömb közötti részbe. És még így is szerencsénk volt, hogy bejutottunk. Ugyanis a barlangban mindkét esetben voltak, így kivették a hatalmas szikla alól azt az öklömnyi követ, amely különben ékként rögzítette a kőtömböt. Rögzített állapotban már csak buldózerrel lehetett volna kibillenteni a helyéről.

- így már értem - bólintott Stimson.

- Nos, akkor folytatom a történetet. Amikor a bandita bemászott a barlangba, a törzs főnöke éppen a hatalmas arany istenszobor előtt imádkozott. Az azték kést ragadott, de a gengszter gyorsabb volt. A pisztolylövés halálosan megsebesítette az indiánt, aki

utolsó erejével még szeretett lányát, Ixtlioxichitlt szólongatta.

A gyilkos nem is gondolta, hogy a későbbiek során milyen fontos lesz számára ez a név. Jobban mondván a társai számára, de erről majd később. Két napig lapult a barlangban étlen-szomjan, végül egy sötét este kimerészkedett, otthagya a pénzt, és otthagya a kincseket. Úgy gondolta, jobb, ha nincs nála semmi, hátha elkapják. Ha nem, akkor majd később visszatér.

Nos, elkapták, és a társaival együtt sok év börtönre ítélték. Két évvel később azonban egy börtönlázadásnál sikerült az egész bandának meglépnie. De a vezér súlyosan megsebesült a szökéskor, és néhány nappal később meghalt. Így tehát négyen maradtak.

A rendőrségtől tartva, valamennyien plasztikai műtétet hajtottak végre magukon, hogy ne ismerhesse fel őket senki. Manapság az ilyet már futószalagon csinálja némelyik pénzre éhes és a törvénytől nem féltő sebész.

A műtétek sikerültek, és nemsokára elérkezettnek látták az időt arra, hogy visszatérjenek a helyszínre, és megkaparintsák a pénzt meg a kincset. Mindössze egy probléma volt. Az egyetlen ember, aki tudta a barlang pontos helyét, meghalt. Igaz, elmondta a többieknek, hogy körülbelül merre van, de a dolog még így sem volt túl egyszerű. Ugyanis meglehetősen feltűnő lett volna, ha négy ember naphosszat a domboldalban flangál, és minden útjába kerülő nagyméretű sziklatömböt megpróbál kibillenteni a helyéről.

És ekkor jött a zseniális ötlet. Egyszerűen be kell költözni a sportkomplexumba, mint unatkozó tőkepezészek. Hiszen a környéken - még ha tudják is, hogy kiszabadultak - öt embert várnak.

Ehelyett négyen érkeznek meg, ráadásul elváltoztatott arcvonásokkal.

Napközben pihengetnek, esetleg sportolgatnak is - hisz egyébként miért pont ide jöttek volna üdülni -, éjszaka pedig kocogás

vagy éjszakai fürdőzés címén kiballagnak a domboldalba, és kutatnak.

Ennyit a banditákról, legalábbis egyelőre.

És hogy mit csináltak ezalatt az aztékok?

Apja halála feletti esztelen fájdalmában, az amúgy is elvakult és mindenkit gyűlölő új szektafőnök, akit a környéken Benito Amotio néven ismertek, elhatározta, hogy a barlangban történt gyilkosság miatt bosszúból minden évben, a bűntény évfordulóján feláldoznak egy élő embert a barlang oltárán, az ősi szokások szerint. Az ősi szokás pedig ismert: az élő embernek felvágják a mellkasát, és kitépik a szívét. Vérszomjas barbár szokás volt ez régen a mexikói őslakók között.

Az öreg főnök halálát persze úgy állították be, mintha természetes halállal halt volna meg. Ebben egy ismerős orvos volt a segítségükre. A valódi okot nem hozhatták nyilvánosságra, mert akkor

vizsgálat, helyszínelés következik, ekkor viszont nyilvánosságra kerül a törzs és a barlang létezése, ezt pedig nem akarták.

Ehelyett elkezdték az emberáldozatokat, hogy úgymond bosszút álljanak. A bosszú mellett azonban még egy céljuk volt a gyilkosságokkal.

Áldozataikat a sportkomplexumból szedték, így a szállóvendégek száma valóban visszaesett a titokzatos eltűnések miatt.

A hullákra ugyanis kőkoloncokat kötöztek, és az így súlyossá váló tetemeket beledobták a domb melletti szakadék mély távába, ezért azok soha többé nem kerültek elő.

- Hihetetlen - suttozta maga elé borzadva Stimson. - A rendőrség pedig egyszerűen tehetetlen volt.

- A rendőrség? - kesernyésen elvigyorodtam. - Alvarado százados szintén a szekta tagja volt. És mivel egyúttal a körzet parancsnoka is, azt hiszem, nem kell különösebben magyaráznom,

miért nem sikerült felderíteni a gyilkosságokat.

- Úristen! Ezt komolyan mondja? A százados is...

- Bizony Mr. Stimson, a százados is. Ezért folyt minden nyomozás úgy, ahogy az a számukra kedvező volt, és ezért nem érkezett

jelentés a felsőbb rendőri szervekhez azokról az esetekről, amelyekben a szekta valamelyik tagja volt az elkövető. Még arra is vigyáztak, hogy az áldozatok egyedülálló emberek legyenek, akiknek se kutyájuk, se macskájuk, és akiknek néhány hónapos vagy még hosszabb távollétük sem tűnik fel senkinek.

Mindezek ismeretében joggal reménykedhettek abban, hogy mesterkedéseik nem fognak kiderülni. A dolgok az ő szemszögükből nézve rendben haladtak. Ebben az időben Amotiónak egyedül

Maria okozott gondot. A lány ugyanis normális emberi életet akart élni, elege volt a gyűlölködésből, a bosszúból, szeretett volna elszökni valahová, ahol a maga ura lehet. Egyszer meg is kísérelt elmenekülni, mégpedig egy itt nyaraló spanyol lánnyal, akinek elmondta a titkát.

A szekta tagjai azonban utolérték őket, a lányt megölték, Mariát pedig visszahurcolták, és a bátyja közölte vele, hogy legközelebb neki sem kegyelmeznek, még akkor sem, ha ő a főnök testvére.

Ezután már nem mert a szökés gondolatával foglalkozni, és lassacskán kezdett beletörődni a sorsába.

Ekkor érkezünk meg mi, körülbelül egy időben a régészekkel és a banditákkal.

A régészek és a banditák is a barlangot keresték, igaz teljesen más okból, mi pedig a rejtélyeket próbáltuk meg felgöngyölíteni.

Már az első éjjel volt alkalmam látni a szellemet, aki nem más volt, mint Amotió. Ő naponta feljárt a barlangba, de ezt nappal nem tehette meg, mert előbb-utóbb kiszúrta volna valaki. Ezért kizárólag éjjel közlekedett, akkor pedig magára öltött egy tollhacukát.

Ezzel egyrészt az volt a célja, hogy ha valaki meglátja, ne ismerje fel, másrészt a szállóvendégek rémületben tartására is jó volt ez az öltözék.

Nos, amikor első éjszaka megláttam a szellemet, nem sokat teketóriáztam, a nyomába eredtem. Sajnos nem sikerült elcsípnem, ehelyett Helgába botlottam, akinek éjszakai jógaedzései meglehetősen gyanúsak voltak a számomra. Ráadásul az egész szellemhistória akkoriban kezdődött, amikor ő először itt nyaralt. Ez ugyan a véletlen műve volt, de azt hiszem, az adott helyzetben teljesen érthető, hogy én inkább arra gondoltam: a lánynak van valami köze a szellemhez.

Helga még akkor éjjel beszélt nekem az évekkel korábban lezajlott rablótámadásról, ami a környéken történt. Azt is elmondta, hogy a gengsztereket elkapták, és sok-sok évi börtönbüntetésre ítélték. Arról viszont nem volt tudomása, hogy a bűnözők közben megszöktek, sőt már itt is vannak, készen arra, hogy megkaparintsák a pénzt és a kincseket. Én sem tulajdonítottam különösebb jelentőséget az előadásának, csak később kezdtem el gyanakodni. De haladjunk csak szép sorjában.

Másnap a bárban megismerkedtem Destinnel, a régésszel, aki elmondta, nekem idejövételük célját. Arra akkor egyikünk sem figyelt fel, hogy Manuel milyen érdeklődve hallgatja a beszélgetésünket. Ő azonban mindent gondosan megjegyzett, és elmondott

Amatiónak, aki nagyon rafinált tervet dolgozott ki annak érdekében, hogy a számukra veszélyessé váló régészeket eltávolítsák a környékről. Erről azonban majd egy kicsit később.

Már az ideerkezésünk estéjén találkoztunk Mariával és ez a találkozás sok mindent felborított. Ugyanis Maria és én... hogy is mondjam... nagyon megkedveltük egymást. A későbbiekben ebből rengeteg előnyöm és hátrányom is származott. A lány nagyon szeretett volna elszabadulni innen, de rettegett a bátyjától, és engem is féltett. Olyannyira, hogy nem mert nekem elmondani semmit, mert attól tartott, ha a bátyja tudomást szerez arról, hogy én esetleg leleplezhetem, akkor eltetet láb alól az embereivel. Ezért Maria inkább rá akart venni, hogy menjek el erről az elátkozott helyről. Én azonban hajthatatlan voltam.

A megfutamodás helyett következő este ismét kilopakodtam a szellem után. Maria ekkor... khm... szóval Maria ekkor a szobámban volt és aludt. Legalábbis én azt hittem, bár a valóságban az öltözkedésem zajára

felriadt, noha nem mutatta. Mikor elhagytam a szobát, telefonált Manuelnek és Estebannak. Most egy összeszokott és tökéletesen begyakorolt produkció következett.

Ehhez mindössze három ember kellett, akik a terepen voltak, egy negyedik, aki az ablakon át jól belátta a környéket, valamint négy kisméretű rádióadó.

Nos Manuel és Esteban Mariával együtt villámgyorsan leosont a lány színpadi öltözőjébe, ahol tollruhák voltak elrejtve. Ezek teljesen megegyeztek az Amotión lévővel. A két férfi pillanatok alatt beöltözött, és kisurrant az épületből.

- De hogyan? - kérdezett közbe Stimson. Az épületnek csupán egyetlen kijárata van, az ablakok nem nyithatók, és a portához különben sem mehettek oda tollhacukában.

- Látja, ezen én is sokat gondolkoztam - mosolyodtam el. - Különösen akkor, amikor nyilvánvalóvá vált előttem, hogy a gyilkosokat az épületben kell keresni.

A válasz persze pofonegyszerű,

csak hát ehhez ismerni kell a sportkomplexum történetét. Éppen ön mesélte el ideérkezésünkkor, hogy az épületet annak idején át kellett alakítani, teljesen elkülönítendő a verseny- és hobbysportolókat egymástól. Nos az átalakítások nyomán néhány falat lebontottak, újakat építettek, néhány ajtót használaton kívül helyeztek...

és egy ilyen kiiktatott ajtón keresztül el lehetett jutni arra a folyosóra, amely a föld alatt vezetett a sportkomplexum egyik tartalék energiaközpontjához. Ez a biztonsági telep körülbelül harmincméternyire van a főépulettől, és arrafelé már meglehetősen sok bokor és fa van. Ha valaki odáig eljut, akkor nyugodt lehet afelől, hogy az épületből nem fogják észrevenni.

Manuelék tehát kiosontak a terepre - jó helyismeretük révén engem megelőzve értek a dombhoz -, és elfoglalták megszokott pozíciójukat. Amotióval együtt, akit a mindig nála lévő parányi adóvevőn keresztül Maria szintén értesített. Ettől kezdve a triót a lány irányította a rádióval.

Én viszont az egészről csak annyit láttam, hogy a szellem szédületes gyorsasággal száguld a kisebb-nagyobb, sőt helyenként óriási kőtömbök között. Hol eltűnt, hol újra felbukkant, én meg csak álltam megbabonázva. És másnap, amikor kiszámoltam a sebességét, kijött, hogy emelkedőn felfelé kevesebb mint öt másodperc alatt futja a százat. Az fel sem merült bennem, hogy a sötét éjszakában hol itt, hol ott felbukkanó alak nem egy ember, hanem három. Amint az első beért egy hatalmas sziklatömb mögé, a másik onnan indult, ahová ő csak néhány másodperc múlva érkezhett volna meg. Így a három, tollruhába beöltözött ember teljesen azt az illúziót keltette a nézőben, hogy egy és ugyanaz a személy fut végig.

Amilyen felzaklatott idegállapotban voltam, fel sem tűnt, hogy a rohanó alak ott nem olyan gyors, ahol szemmel követhető, csak az előlem eltakart tereprészekén teszi meg észveszejtő sebességgel a távot.

Ezzel a produkcióval Amotióék célja az volt, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá váljék: felesleges üldözni a szellemet, mert úgyszemint lehet utolérni.

A számításuk bevált, csalódottan indultam vissza. Ekkor Manuelék ismét elém kerültek, és visszatértek az épületbe. Maria az öltözőjében várta őket. Azt észre sem vette, hogy miközben segít a két férfinak eldugni a szellemruhákat, egy tollpihe a köntösén marad. Ez volt az, amelyik aztán a szobámban a földre hullott.

A lány alvást színlelt, amikor visszatértem, én pedig megtaláltam a szellem nyomát a padlón. A portástól tudtam, hogy az éjszaka folyamán egyedül Helga volt kint rajtam kívül, sőt azt is, hogy nem sokkal előttem vissza is szaladt valamiért. Mi másra gondolhattam volna, mint hogy ő az, aki kapcsolatban van a szellemmel, és hogy ő volt a szobámban.

Rövid töprengés után úgy döntöttem, hogy alszom egyet az eseményekre. Volt azonban valaki, aki ekkor már a szobája ajtajánál lapult,

pisztollyal a kezében. Egy gyanakvó vendég, aki valahogy rájött a titkok nyitjára. Jobban mondva azok egy részére, hiszen itt annyi titok volt, hogy nem győztük kapkodni a fejünket.

Nos Manuel és Esteban nem tért vissza Mariával, amikor a lány eljött az öltözőből. Ők valamivel később akartak visszaosonni a szobájukba.

Csakhogy a folyosón eléjük toppant a szerencsétlenségére túlságosan gyanakvó és éber szállóvendég, rájuk szegezte a pisztolyát, és közölte velük: tudja, hogy ők csinálják ezt az egész szellemhistóriát, és le fogja leplezni őket. Manuel azonban egy óvatlan pillanatban előrántotta a törét és leszúrta.

Természetesen a gyilkosok az ő holttestét is el akarták tüntetni, de a jógaedzésből éppen akkor visszatérő Helga magakadályozta őket ebben. Még idejében meghallották a lépteit, így villámgyorsan eltűntek, a lány pedig megtalálta a hullát. Ez akkor nagyon gyanús volt a számomra, hiszen fennállt annak a lehetősége, hogy a lány saját maga szúrta le az áldozatot.

Ekkor lépett a színre Alvarado százados. Azt rögtön észrevettem rajta, hogy megkülönböztetett ellenszenvvel viseltetik irántunk, de ezt pusztán emberi irigységnek tudtam be. Holott a velünk szemben tanúsított rosszindulatnak, valamint az állandó gyanúsítgatásoknak az lett volna a céljuk, hogy elriasszanak bennünket innen. Csak hát a százados nem jó ismert bennünket. Mindenesetre dicséretére legyen mondva, ő mindent megtett cél érdekében.

A vele történt beszélgetésem után újabb bonyodalom keletkezett. Az uszodába tartva érdekes párbeszédnek lettem fültanúja, amelynek egyik lényeges része az volt, hogy ha egy bizonyos valaki a beszélgetők útjában áll, akkor elteszik láb alól. Ezenkívül szó esett géppisztolyokról, valamint arról, hogy délután kimennek a terepre.

Nem sokkal ezután talákoztam Destinnel, aki éppen ekkor közölte velem, hogy végre megkezdik a munkát, és délután kivonulnak a kutatás helyszínére. Mondanom sem kell, egyből az uszodában hallott beszélgetés jutott az eszembe.

Elhatároztam, hogy amint elmennek, átkutatom a szobáikat, és megpróbálom megállapítani, valóban régészek-e, vagy csak annak adják ki magukat.

Ekkor még nem is sejtettem, hogy az uszodában Mckay - itt is maradjunk az álneveknél - bandájának tagjai tárgyaltak, beszélgetésük alanya pedig Helga volt, akinek a plasztikai műtét ellenére is ismerősnek tűnt Mckay arca, sőt meg is kérdezte, hogy nem talákoztak-e valahol. Én viszont erről semmit sem tudtam, tehát miután a régészek elhagyták az épületet, beosontam a szobájukba, és gondosan átkutattam. Persze nem találtam fegyvert. Viszont ez alatt két ismerőssel is talákoztam: Destinnel, aki a pipájáért jött vissza, és Emíliával, akinél éppen egy ajándékba kapott tőr volt. Ennek akkor nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget, csak később, amikor Vouteurt megölték.

Na de menjünk csak szép sorjában.

Este kigyulladt Helga szobájának ajtaja, miután titokzatos lidérchangok felszólították, hogy távozzon a sportkomplexumból.

Ennek története a következő: Amotióék számára kezdett kínossá válni, hogy a lány éjjelente kijár jógázni, és úgy döntöttek, ideje egy kicsit ráijeszteni. Persze hozzá kell tennem, hogy egy-egy ilyen ijesztgetési trükk nem csupán a kiszemelt áldozat megfélemlítésére szolgált, hanem a többi itt tartózkodó elriasztását is célozta.

Éjszaka tehát Manuelék egy magnóval és egy benzinnel teli széles szájú üveggel felszerelve odaosontak a lány szobájához.

A magnón lejátszották az előre elkészített, halálsikolyokkal és hörgésekkel aláfestett szöveget, aztán egyetlen mozdulattal ráöntötték

a benzint, gyufát dobtak rá, és eltűntek. A tűz természetesen abban a másodpercben elborította az ajtót, és olyan vadul égett, hogy Helga oda sem tudott menni, hogy kinyissa.

Szerencsére a sikoltozását meghallottuk, és így sikerült kimentenünk, mielőtt valami nagyobb baj történt volna.

Amikor kérdeztem tőle, hogy mi történt, ő elmondta a valóságot, de az olyan hihetetlenül hangzott, hogy én inkább arra tippeltem, ő

maga gyújtotta fel valamiért az ajtót.

Aztán másnap robbant a bomba: meghalt Vouteur, a régészek vezetője, Destin ellenlábasa. Megölték előre kitervelten, hidegvérrel. Amikor megláttam a rafináltan bevágott kötelet, két dolog jutott eszembe. Az egyik: előző nap Destin visszajött a pipájáért akkor, amikor a többiek már elhagyták az épületet. A másik: találkozásom Emíliával a folyosón. A lánynál egy áldozókés volt, amely

tökéletesen alkalmas lehetett arra, hogy elnyisálja Vouteur kötelét.

Volt tehát két gyanúsítottam, bár ezek közül Destin volt az első számú, hiszen korábban éppen ő beszélt róla, hogy Vouteurt a nyakára ültették. Mindössze az zavart, hogy ez az eset sehogy sem illeszkedett az eddig történetekhez, legalábbis én azt hittem.

Pedig igenis illeszkedett. A gyilkos ugyanis nem Destin volt, hanem Manuel.

Miután elmondta Amotiónak, hogy a kutatások veszélyesek lehetnek rájuk nézve, a szektafőnök kiadta a parancsot:

végezni kell Vouteurrel. Manuel tehát beosont a régészekhez és

bevagdosta Vouteur hegymászókötelét. Hogy miért épp az övét?

Nos ezzel a húzással egyrészt megszabadultak az expedíció vezetőjétől, másrészt gyanúba keverték az egyetlen embert, aki a halott helyére állva összefoghatta volna a munkát.

Amotió úgy okoskodott, hogy ha ezután a tragédia után még

mindig folytatják a kutatást, akkor Alvaradó százados egyszerűen

letartóztatja Destint, gyilkosság elkövetésének alapos gyanújával.

A vezető nélkül maradt csoport azután már semmiképpen sem tudott volna önállóan továbbdolgozni.

Viszont Destin rájött arra, hogy a gyilkossággal valakik azt akarják elérni,

hogy hagyják abba a munkát. Spt volt ereje ahhoz, hogy

erről meggyőzze a csoport többi tagját is. Ezután megegyeztek abban, hogy a továbbiakban csak este mennek ki a terepre kutatni,

akkor is esti sportolás ürügyén.

Nem sokkal Vouteur halála után, amikor éppen Mike-kal tárgyaltuk az eseményeket,

valaki felhívott telefonon, és közölte valam: előző nap látott kijönni a halott szobájából, és tudja, hogy én

vagyok a tettes. Hát igen, Manuel éppen be akart lopakodni a régészekhez, amikor legnagyobb megdöbbenésére én óvakodtam ki a

helyiségből. Ekkor érkezett vissza Destin is, ezért visszahúzódott,

megvárta, amíg mindketten távoznak, és csak utána ment be, hogy

bevagdossa Vouteur kötelét. A szerencse is kedvezett neki, hiszen a

felszereléseket rejtő zsákokon mindenkinek fel volt tüntetve a neve, még találgatnia sem kellett.

Én viszont egészen furcsán reagáltam a gyanúsítgató telefonra, amelyet azért csinált, hogy engem is rákényszerítsen a távozásra.

Én ugyanis úgy okoskodtam, hogy ha valaki tényleg látott kijönni a szobából,

akkor az nem nekem telefonál, hanem a rendőrségnek. Ha mégsem ezt teszi, annak csak egy oka lehet: ő a gyilkos.

Ezért történt az, hogy merőben másként reagáltam, mint ahogy azt

Manuel várta. Ekkor improvizált. Megfenyegetett, hogy meg fog

ölni. Itt már éreztem, hogy tulajdonképpen azt akarja: szedjem a

sátorfámat. Csakhogy nekem nem szokásom a megfutamodás.

Rövid tanácskozás után úgy döntöttünk Mike-kal, hogy megpróbálunk közelebbi

ismeretségbe kerülni a szellemmel, ezért éjszaka kisurrantunk a terepre.

Amikor feltűnt a tollruhás alak, a nyomába szegődtem, de vesztetemre a régészekbe

ütköztem, akik azt hitték rólam, hogy őutánuk

settenkedem. Keményen összeverekedtünk, és mire sikerült kivágni magam, már hiába kerestem a szellemet, nyoma veszett.

Épp elindultam visszafelé, amikor észrevettem a banditákat.

Akkor meg nem tudtam, kik ők, de a géppisztolyokat láttam náluk,

cs ez cleg volt ahhoz, hogy ne akarjak velük is összetűzni

Inkább visszatértem Mike-hoz, aki-közölte, a szellem a bútorgyárba lopakodott

be. Elhatároztam, hogy jobban szemügyre veszem az épületet. Bementem, ott

azonban Manuelék - akik éppen

Amotióval tárgyalták a további teendőket - foglyul ejtettek.

Szerencsémre akkor este Maria is ott tartózkodott a gyárban.

Amikor megtudta, hogy mi történt, kétségbeesett lépésre szánta ei

magát. Úgy tett, mintha a mosdóba menne, de ehelyett az egyik irodahelyiségből felhívta Alvaradót, mély, elváltoztatott hangon közölte vele, hogy ő Miké, és tudja, hogy engem a bútorgyárban tartanak fogva. Egyúttal felszólította a századost, hogy szabadítson ki, mert ha nem, akkor magasabb helyre telefonál. Szerencsére Alvaradó mindenáron el akarta kerülni, hogy az itt történetekről valamely felsőbb fórumon is tudomást szerezzenek, ezért nyomban kiszabadított. Persze előzőleg Amotióval kitalálták a sztorit, miszerint a gyár alkalmazottai betörőnek néztek, és ezért fogtak el.

Én azután megköszöntem Mike-nak a segítségét, ő pedig előbb csodálkozott, majd később, amikor négy szemközt maradtunk, közölte velem, hogy ő ugyan nem telefonált sehová. Ez aztán végképp összekuszált mindent. Egyszerűen nem értettem: ki tudhatta, hogy foglyul ejtettek. És ha tudta, mi érdeke fűződött ahhoz, hogy kiszabaduljak. Még ez előtt a Mike-kal folytatott ominózus beszélgetés előtt bementünk a bárba, ahol az éjszakai kutatásból visszatért gengszterek iszogattak.

Szóváltásba keveredtünk velünk, és mikor McKay azt találta mondani, hogy én mindig gyanús helyeken járok, azt válaszoltam: de én legalább nem géppisztollyal. Aztán elmondtam neki, hogy fegyvereseket láttam ólálkodni a környéken. A gengszterek úgy tettek, mintha nem hinnének nekem, pedig éppen ők voltak a titokzatos settenkedők. És McKay valószínűleg úgy gondolta, az elbeszélésem célzás arra, hogy felismertem őket.

A banditák rettegtek a lelepleződéstől, mert annyi gyilkosság száradt a lelkükön - legutóbb a börtönlázadásnál is megöltek két őrt -, hogy biztosak voltak benne, ha elkapják őket, akkor nem ússzák meg élve.

Ezért habozás nélkül úgy döntöttek, hogy végezni kell velem. Pedig akkor még nem gyanakodtam rájuk. Nem úgy, mint Helga, aki - nem véletlenül, hiszen festő volt - minden plasztikai műtét ellenére is felismerte McKayt.

Másnap délelőtt az uszodába menet fültantíja lettem egy beszélgetésnek. Egy nő zsarolt egy férfit, közölte az illetővel, hogy felismerte, és vagy fizet, vagy leleplezi. A nő természetesen Helga volt, a férfi McKay.

A gengszter elhatározta, hogy végez a zsarolóval, bár látszólag belement az alkuba. Megbeszélték, hogy hol és mikor találkoznak, de sajnos a helyszínt nem nevezték meg konkrétan, így balszerencsénkre - és főleg Helgáéra - későn érkeztünk. A bandita leszúrta a lányt, és elmenekült.

Ekkor újabb bonyodalom kezdődött. McKay ugyanis nagyon rafináltan úgy gondolta, hogy kihasználja a szellemhisztériát. Egy ugyanolyan - vagy legalábbis hasonló - azték mintás törrel szúrta le Helgát, mint amilyenel Manuel azt a szállóvendéget, aki le akarta leplezni őket. Így természetesen mindenki arra gondolt - bevallom, én magam is -, hogy a szellem a tettes. Alvafadó százados viszont tudta, hogy ez nem igaz, és a lányt olyasvalaki ölte meg, aki az aztékokra akarja terelni a gyanút.

Még Alvaradóék megérkezése előtt elég alaposan körülnéztem a gyilkosság helyszínén, de nem találtam semmi nyomot. Töprengve ácsorogtam a tisztáson. Közben Helga legutolsó, félig kész festményét nézegettem... És ekkor hirtelen bekattant valami. Egy furcsa, homályos sejtés, ami másnapra már felismeréssé érett.

De haladjunk csak sorjában.

Este a bárban ültünk, és néztük a műsort. Aztán egyszer csak kialudt a villany. Rögtön sejtettem, hogy már megint valami disznóság készül, és elrobogtam a kapcsolószoba irányába azzal a céllal, hogy elcsípjem azt, aki az áramszünetet előidézte.

Ez mentette meg az életemet.

A villanyt ugyanis Esteban oltotta le, Manuel pedig csak erre várt. Előzőleg jól megfigyelte, hol ülök, és amint sötét lett, odalopakodott a székemhez, hogy leszúrjon.

Az érdekesség az volt a dologban, hogy az est folyamán mindvégig ott ültek a közelünkben a banditák, akik szintén azon morfondíroztak, hogyan végezhetnének velem. Mikor bekövetkezett az

áramszünet, McKay úgy gondolta, itt a váratlan alkalom. Azonnal utasította egyik emberét, aki előrántotta törét a ruhája alól, és az asztalunkhoz rohant. Nem kellett volna annyira buzgólkodnia, Manuel azt hitte róla, hogy én vagyok az, és leszúrta. Énezalatt a sötétben egy kiadósat verekedtem Estebannel, aki korántsem volt könnyű ellenfél, hiszen régebben Manuellel együtt rendszeresen látogatta Ishikawa karateedzéseit. Ezért nem véletlen az sem, hogy a bütorgyárban nem sikerült legyőznöm őket. Viszont a stílusukat felismertem! Tudtam, hogy valamilyen formában közük van a japán mesterhez. A baj csak az volt, hogy azokon az edzéseken, amelyeken részt vettünk, nem találtam olyan képességű embereket, mint ők, a két szektatagot pedig azért nem láthattam, mert az utóbbi három évben már nem jártak le Ishikawához. Annái is inkább, mert a mester az edzéseken nem tanított mindent, amit tudott, erre nem is lett volna módja. Viszont reggelente, amikor egyedül edzett, végigvette az egész repertoárját, a speciális ütéseket, rúgásokat, blokkokat. Manuelék sokszor meglesték, és később kettesben gyakorolták a látottakat. Ezét volt az, hogy a mozgásuk hasonlított ugyan Ishikawáéra, de nem teljesen.

Mindenesetre, amikor másodszor küzdöttem Estebannel, már tudtam, hogy ellenfelem olyasvalaki, aki valamikor Ishikawánál tanult. És mivel a jelenlegi üdülővendégek között ilyen nem volt, nyilvánvalóvá vált előttem, hogy az emberem jelenlegitt dolgozik a sportkomplexumban.

Ekkor már végre nyomon voltam.

Manuel és a banditák viszont értetlenül álltak az események előtt, mert amikor felgyulladt a villany, ott volt leszúrva a székemben az egyik gengszter.

A gyilkos megdöbbenve vette tudomásul a baklövést, a gengszterek viszont azt hitték, én végeztem a cimborájukkal. Ez egy okkal több volt arra, hogy megöljenek. Az alkalom pedig nem is váratott sokáig magára.

Éjszaka kiosontam a terepre, és beléjük botlottam. Azonnal üldözőbe vettek, én pedig menekülés közben véletlenül rábukkantam a barlangra. Bementem, az éppen ott tartózkodó Amotióék

pedig leütöttek. Szerencsémre úgy döntöttek, hogy nem ölnek meg azonnal, hanem a két nap múlva sorra kerülő éves gyűlésükön én leszek az egyik áldozat. A másik természetesen Miké lett volna.

- Hát lehet, hogy neked ez természetes - vetette közbe vigyorogva Miké -, de én ennél természetellenesebb és rosszabb húzást el sem tudtam volna képzelni.

- Ne izgasd magad, én sem lettem volna különösebben elragadtatva - nyugtattam meg. - Nos ott tartottam, hogy Amotióék leütöttek. Ezután megkötöztek, majd mint akik dolgukat jól végezték, távoztak. Ekkor érkezett meg Maria, aki kilopakodott utánam.

Látta, hogy üldöznek, és azt is megfigyelte, hogy a sírhely felé menekülök. Miután a banditák eltakarodtak, bejött a barlangba és kiszabadított. Nem sikerült felismernem, a kezéről azonban éreztem, hogy női kéz.

Mikor visszatértem a sportkomplexumba, a Miké által készített feljegyzésből könnyűszerrel megállapítottam, hogy csupán két számításba jöhető személy van: Emília és Kathy.

Ekkor már semmit sem értettem. Mindenesetre Emília mellé Kathyt is felvettem a gyanúsítottak listájára mint lehetséges szellemet. Másnap délelőtt viszont már mindent tudtam. Ránéztem a lány körmeire, és láttam, hogy rövidre vannak vágva. Tudtam, hogy Emíliáé úgyszintén. A szellem körmei viszont hosszúak voltak, mint Mariáé.

Most már egészen biztos voltam benne, hogy Maria is benne van a dolgokban. De kétszer is megmentette az életemet, tehát tartoztam neki azzal, hogy lehetőséget adjak neki: magyarázza meg a

szerepét az ügyben.

Ebéd után összefutottunk a bárban. Akkor mondtam, hogy nagyon fontos ügyben szeretnék beszélni vele. És hogy sejtse, miről van szó, az eredeti indián nevén szólítottam.

Az ott ülő banditák annyira megdöbbenek, hogy egyikük még a poharát is elejtette. Hiszen volt büntársuk elbeszéléséből emlékeztek arra, hogy az öreg indián halála előtt Ixtlioxichitlt szólongatta, őt hívogatta.

A véletlen tehát a banditák kezére játszotta azt az embert, aki tudta a barlang pontos helyét. Megvárták, amíg a lány kimegy a bárból, utánvetették magukat, és elrabolták.

Ekkor azonban még nem léphettek akcióba, mert kint világos volt, megláthatták volna őket, amint feldúlják a domboldalt. Megvárták az estét, ekkor elkábították Mariát, hogy ne leplezhesse le

őket, majd McKay eljátszotta a kisasszony rosszul lett kezdetű mesét, és kivitte a félig alélt lányt a terepre. A többiek követték.

A szabadba érve vártak egy kicsit, hogy Maria magához térjen, aztán kényszerítették, hogy a barlanghoz vezesse őket.

Én pedig nagyjából ekkor kaptam választ azokra a kérdésekre, amelyeket Péternek tettem fel telefonon.

- Ki az a Péter? - kérdezett közbe Stimson.

- Egy barátunk, aki a Los Angeles-i rendőrségnél dolgozik. Még délelőtt, amikor Kathyvel beszéltem, belém fészkelte magát a gyanú. Ekkor jöttem rá a McKay-féle összefüggésre, Helga festménye ugyanis - mint Kathy elmondta - a sportkomplexumot három évvel ezelőtti állapotában ábrázolta. A lány, miközben a gengszterre várt, festegetett, és közben akaratlanul is visszaemlékezett arra a napra, amikor a pénzzállító kocsit kirabolták. A keze tudattalanul is az akkori állapotot örököltette meg.

És ez volt a kulcs! Tudtam, hogy Helga megzsarolt egy gyilkost, akinek megváltozott a külseje, de ő így is felismerte. A festmény és a zsarolás. Összekapcsoltam a kettőt és telefonáltam Péternek.

Megkértem, hogy tudakolja meg, hol őrzik azokat, akik annak idején kirabolták a pénzzállító kocsit. Emellett arra is megkértem, hogy nézzen utána, milyen jelentések futottak be magasabb szintre az itt történt eltűnésekről.

És Péter válaszolt: a gengszterek egy börtönlázadás alkalmával megszöktek, a rendőrség azóta sem találja őket, a tenochtítlan sportkomplexumban pedig az elmúlt években csak balesetek történtek. Legalábbis ilyen jelentéseket továbbított a körzetparancsnok, Alvarado százados.

Ekkor végre összeállt a kép. Időm viszont már nem volt arra, hogy hivatalos úton próbáljak meg elérni valakit. Pláne mikor megtudtam, hogy Mariát McKay kivitte a friss levegőre.

Utánuk vetettük magunkat Mike-kal együtt. A többit nem kívánom ecsetelni önnek, Mr. Stimson. A földrengés mindent elintézett.

- Félelmetes história - csóválta a fejét az igazgató. Aztán hirtelen, töprengő arccal rám nézett.

- Még egy kérdést, Mr. Grey... Hogyan lehetséges, hogy a régészek nem találták meg a barlangot?

- A magyarázat végtelenül egyszerű - mosolyodtam el. - A

Destin birtokában lévő leírás szerint a barlang keleti irányban van a tábortól. Destin tehát kiderítette, hogy hol táboroztak a spanyolok annak idején és onnan mérte ki a keleti irányt. Csakhogy... csakhogy az akkori törzsfőnök meghívta Cortezt és néhány emberét az ő táborába. Tehát akkor, amikor a leírás készült, két tábor volt, a barlang irányát pedig az indiánokétól kellett volna kimérni. Destin azonban ezt nem tudta, és ebből kifolyólag rossz helyen kutatott.

- Szegény, ha megtudja... - tűnődött Stimson.

- Nem kell, hogy megtudja - rázta meg a fejét Miké. - Csak gondoljon bele, milyen szörnyű lenne a számára, ha megtudná, hogy a cél előtt meghiúsult egy világgraszoló felfedezés... Lehet, hogy beleőrülne...

És... és egyáltalán senkinek sem kell megtudnia, hogy

mi történt itt valójában. Tegnap este volt egy hatalmas földrengés, néhány ember eltűnt. Ilyesmi előfordul.

- Szerintem is az lenne a legjobb - vettem át a szót -, ha köztünk maradna a Tollas Kígyó titka.
- Azt hiszem, igazuk van - bólintott Stimson, és elgondolkozva belekortyolt az italába.
- Hogy állsz, Tony, bepakoltál már?
- Természetesen. Képzeld, kaptam Emíliától egy tört, tudod egy olyan...
- Jézusom! Nem volt még elegend a sztíroszerszámokból?
- Nyugi, ez csak dísz. Ja, és Stimson végül mégis rámtukmálta a tiszteletdíjunkat.
- Ezt a csapást! - Miké megrendülten az ég felé tárta karjait, aztán beletörődően legyintett. - Nem baj, valahogy majd csak elviseljük.
- Sejtettem, hogy ez lesz a véleményed - vigyorogtam. - Egyébként nem árt, ha tudod, az itteni kalandjaink még nem értek véget.
- Ezt hogy érted?
- Hát úgy, hogy a neheze még csak most következik.
- Az a gyanúm, Tony, hogy neked megártott a nap... - szánakozva vizsgálta az arcomat - vagy a whisky.
- Tudtam, hogy nem fogod elhinni - somolyogtam. - Pedig jobban teszed, ha lelkiekben felkészülsz egy minden eddiginél veszélyesebb vállalkozásra.
- Éspedig?
- Itt jön.

Oldalra mutatott, és Mike-nak rémületében fennakadt a szeme.
- Úristen! - suttogta riadtan. - Ez nem lehet igaz.
Pedig igaz volt. Emília közeledett felénk ruganyos, lendületes léptekkel, vidám mosollyal az arcán. Ez még önmagában nem lett volna baj, de a titkárnök gyöngye és az utak réme bal kezének mutatóujján slusszkuhcst pörgetett.

- Képzeljék, én fogom kivinni magukat a repülőtérre - újságolta, mikor odaért mellénk.

Összenéztünk Mike-kal, aztán elvigyorodtunk és egyszerre mondtuk: - Képzeljük.

ISBN 963 795 510 0

Pannon Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Urbán Tamás igazgató

Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 2424.66-14-2

Készült Debrecenben, az 1990. évben

Felelős vezető: Benkő István vezérigazgató

Debrecen, 1990

Megjelent 11,6 A5 ív terjedelemben

A VÉRES KALAND MIAMIBAN folytatásaként megjelenő kötetben az egymással örökké csipkelődő, a whiskyt és a nőket nem megvető magánnyomozók ezúttal Mexikóban keverednek lélegzetelállító kalandokba.

A misztikus gyilkosságsorozat, amelynek nyomába erednek, hátborzongató meglepetéseket tartogat a számukra.

Ismeretlen fegyveresek, álarcos karatésok, gyújtogatok és zsarolók ellen kell felvenniük a harcot, ha el akarnak jutni a végső célhoz: az örült kísértet leleplezéséhez.

... beleütköztem a sarok mögül felbukkanó, autó nélkül is szélesebben száguldó Emíliába.

Egy szép mivű tör volt a kezében, amely meglehetősen hasonlított arra a darabra, amivel előző este leszúrták a pisztolyos férfit.

A lány szokása szerint sikkantott egyet, elejtette a tört, majd villámgyorsan lehajolt érte és pont sikerült gyomorba fejelnie. A lökéstől nekitántorodtam a falnak, és fejcsóválva jegyeztem meg:

- Hát magába aztán nem lenne tanácsos belekötni.

Előbb fellök, aztán gyomorba fejel, és ha szükséges, akkor esetleg le is kaszabol azzal a micsodával.

Bocsánatkérően elmosolyodott, aztán felkapta a tört a földről, és felém nyújtotta.

- Nézze, milyen szép!

- Ühüm. Ez ilyen... díszítő?

- Ez? - nézett rám megbotránkozva. - Ez egy ősi áldozókés pontos mása. Tudja, ilyennel vágták ki a papok az áldozatok szívét.

A magyarázat közben megennyhült az arca, az utolsó szavakat már mosolyogva mondta ki. Én meg nyeltem egyet.

- Hát... mindenesetre... nem rossz. Azért remélem, most nem áldozni indul?